

СТИВЪН КИНГ

ДЖОЙЛЕНД

ВЛЕЗ, АКО ТИ СТИСКА

- [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
-

Имах кола, но през повечето есенни дни през 1973 година изминавах пеш разстоянието между пансиона на госпожа Шопло в малкия град Хевънс Бей и Джойленд. Струваше ми се, че така е редно. По-точно, че е единственият начин. В началото на септември градчето беше почти безлюдно, което беше добре дошло за особеното ми настроение. Онази есен беше най-прекрасната в живота ми. Твърдя го дори сега, след четирийсет години. От друга страна, никога не съм се чувствал толкова нещастен, това също го твърдя. Смята се, че първата любов е красива и че е още по-красива, когато връзката приключи. Слушали сте хиляди поп и кънтри парчета за леваци, зарязани от гаджетата си. И все пак най-много боли, когато за пръв път ти разбият сърцето — душевната рана заздравява най-бавно и белегът е най-дълбок. Какво му е красивото?

През целия септември, та и през октомври небето над Северна Каролина беше безоблачно, а въздухът — топъл дори в седем сутринта, когато по външната стълба излизах от апартамента си на втория етаж. Ако бях с тънко яке, го връзвах на кръста си, преди да съм изминал и половината от петте километра между града и увеселителния парк.

Първо обаче се отбивах в пекарната на Бети и си купувах два топли кроасана. Вървах по пясъка, придружаван от сянката си, дълга поне шест метра. Над мен кръжаха чайки, надявайки се на трохички от кроасаните. А когато се връщах (обикновено към пет часа, макар понякога да оставах до по-късно — нищо не ме очакваше в Хевънс Бей, градче, което изпадаше в летаргия след края на лятото), сянката ми крачеше редом с мен по водата. Ако имаше прилив, тя трептеше на повърхността, сякаш бавно танцуваше хула.

Макар да не съм съвсем сигурен, мисля, че момчето, жената и кучето бяха там още при първия ми преход. По брега между града и веселата искряща шарения на Джойленд се редяха вили, много от тях скъпи, повечето заключени и със спуснати кепенци след Деня на труда. С изключение на най-голямата, онази, която приличаше на зелен дървен замък. Дъсчена пътека водеше от широкия ѝ заден вътрешен двор чак до мястото, където морската трева отстъпваше пред ситния бял пясък. В края на пътеката имаше маса за пикник, над нея беше разперен яркозелен плажен чадър. Под сянката му в инвалидна количка седеше момче с бейзболна шапка, завито с одеяло от кръста надолу дори в късните следобеди, когато температурата се движеше около двайсет градуса. Бях решил, че е приблизително на пет години, но не и на не повече от седем. Кучето, териер Джек Ръсел, лежеше до него или се гущеше в краката му. Жената седеше на една от пейките до масата, понякога четеше книга, но най-често бе загледана във водата. Беше много красива.

Било на отиване или на връщане винаги им махах и момчето ми отвърщаше. Жената не ми махаше, не и в началото. 1973 беше годината на нефтеното ембарго на ОПЕК, годината, през която Ричард Никсън обяви, че не е мошеник, годината, през която починаха Едуард Г. Робинсън¹ и Ноел Кауард. Беше година, загубена за мен, Девин Джоунс — на двайсет и една, девствен, мечтаещ да стане писател и с разбито сърце. Притежавах три чифта джинси, четири къси панталона и разбрицан форд (но с хубаво радио), понякога ме спохождаха мисли за самоубийство.

Прелест, а?

Сърцеразбивачката се казваше Уенди Кигън и не ме заслужаваше. Стигнах до този извод едва ли не когато преполових живота си, но както се казва, по-добре късно, отколкото никога. Уенди беше от Портсмут, Ню Хемпшир, аз — от Саут Бъруик, Мейн, тоест тя беше пословичното съседско момиче, в което неизбежно се влюбваш. Започнахме „да ходим“ (както казвахме тогава) в първи курс в Университета на Ню Хемпшир — всъщност се запознахме на среща на първокурсниците. Каква идилия, нали? Също като в онези поппарчета.

Бяхме неразделни две години, навсякъде ходехме заедно, всичко вършехме заедно. По-точно всичко без „онова“. И двамата учехме и работехме, тя в библиотеката на университета, аз в мензата. През лятото на 1972 ни разрешиха да запазим работата си и ние се възползвахме, естествено. Заплащането не беше кой знае какво, но възможността да сме заедно не беше за изпускане. Предполагах, че същото ще се случи и през лятото на 1973, докато Уенди не ми съобщи, че приятелката ѝ Рене е уредила за двете им работа във „Файлинс“ в Бостън.

— Ами аз какво да правя? — попитах.

— Винаги можеш да идваш да се виждаме — отвърна тя. — Страшно ще ми липсваш, Дев, но ще ни се отрази добре да се разделим за малко.

Фраза, която често е като смъртна присъда. Сигурно изражението ми издаде какво мисля, защото Уенди се повдигна на пръсти и ме целуна.

— Раздялата подсилва любовта — побърза да ме увери. — А и като имам жилище, ще можеш да преспиваш при мен. — Само че не ме гледаше в очите, докато го изричаше, и така и не ми се случи да остана с преспиване. Оправдаваше се, че съквартирантките ѝ били твърде много. Времето било твърде малко... Разбира се, подобни проблеми бяха преодолими, обаче ние не ги преодоляхме, което още тогава трябваше да ми подсказва нещичко... а сега ми говори много. Няколко пъти бяхме много близо до „онова“, но то така и не се случи. Уенди винаги се дръпваше в последния момент, а пък аз не нахалствах. Колко бях смотан — правех се на голям кавалер. По-късно често се питах как биха се променили нещата (за добро или за лошо), ако не бях толкова задръстен. Сега съм наясно, че галантните младежи рядко ги огрява. Избродирайте го на ковчорче и си го окачете в кухнята.

Перспективата да прекарам още едно лято в миене на подове в мензата и в зареждане на овехтелите миялни с мръсни съдове не ме очароваше, не и когато Уенди беше на сто и десет километра на юг и си живееше живота в Бостън, само че беше сигурна работа, която не биваше да изпусна, а и на хоризонта не се задаваха други възможности. После в края на февруари прекрасна възможност ми беше поднесена на тепсия, по-точно пристигна на конвейера с мръсни чинии.

Някой беше чел „Каролайна Ливинг“, докато беше хапвал „специалитета на деня“, в този случай мексикански бургер с пържени картопки, и списанието беше останало на подноса. Той или тя бе оставил списанието на подноса. За малко да го хвърля в боклука, но се отказах. Все пак беше безплатно четиво. (Нали помните, че бях беден студент?) Пъхнах го в задния си джоб и го забравих, докато не отидох в стаята си в общежитието. То падна на пода, докато си сменях панталона, и се отвори на страницата с обявите.

Онзи, който беше чел списанието, беше отбелязал няколко възможности за работа, но явно накрая бе преценил, че никоя от тях не го устройва, иначе списанието нямаше да се озове на конвейера с мръсните съдове. Погледът ми беше привлечен от обява в долната част на страницата, макар да не беше маркирана. На първия ред с удебелен шрифт пишеше: РАБОТА БЛИЗО ДО ХЕВЪН. Кой студент по английска литература не би се възхитил от каламбура? И кой меланхоличен двайсет и една годишен младеж, обсебен от страхове, че е на път да изгуби гаджето си, не би се зарадвал на възможността да работи в увеселителен парк, наречен „Джойленд“²?

Импулсивно набрах посочения телефонен номер. Седмица по-късно в пощенската си кутия намерих формуляр за кандидатстване. В придружаващото писмо се упоменаваше, че ако искам да ме назначат на пълен работен ден за през лятото (тъкмо това исках), ще изпълнявам различни задължения, повечето от които, но не всички, типични за чистач. Трябваше да притежавам редовна шофьорска книжка и да се явя на интервю. Можех да свърша това през едноседмичната пролетна ваканция, вместо да си ида у дома в Мейн. Само дето бях планирал да прекарам поне част от въпросната седмица с Уенди. Можеше дори да стигнем до „онова“.

— Яви се на интервюто — отсече Уенди, когато се видяхме в Бостън и аз споделих намеренията си. Изобщо не се поколеба. — Ще е вълнуващо.

— Вълнуващо ще е да съм с теб — поправих я.

— Ще имаме достатъчно време следващата година.

Повдигна се на пръсти и ме целуна. (Вечно се повдигаше на пръсти.) Дали още тогава се виждаше с другия? Вероятно не, но се обзалагам, че го беше забелязала, защото беше в курса ѝ по социология. Рене Сейнт Клеър сигурно знаеше и щеше да ми каже, ако я бях попитал — умираше да показва колко е осведомена и бас ловя, че изтощаваше горкия свещеник по време на изповед, — но някои неща човек не иска да узнае. Като например защо момичето, което обичаш с цялото си сърце, упорито ти се дърпа, но ляга с новото си гадже едва ли не при първа възможност. Не съм много сигурен дали някой напълно забравя първата любов. Дълбоко в себе си още искам да разбера какво не ми беше наред. Какво ми липсваше. Вече съм прехвърлил шейсетте, косата ми е побеляла, оцелях от рак на простатата, но още искам да знам защо не бях достоен за Уенди Кигън.

Влакът, наречен „Южняка“, ме закара до Северна Каролина (пътуването в никакъв случай не беше вълнуващо, но за сметка на това беше евтино), а от Уилмингтън взех автобуса за Хевънс Бей. Интервюто ми беше с Фред Дийн, който наред с многото си други функции, отговаряше за назначаването на нови служители. След петнайсет минути въпроси и отговори плюс преглед на шофьорската ми книжка и документа от Червения кръст, удостоверяващ, че съм изкарал курса за оказване на първа помощ, той ми връчи пластмасова табелка, окачена на шнурче. На табелката пишеше „Посетител“ и датата, а под тях се мъдреше рисунка на засмяна синеока немска овчарка, която имаше бегла прилика с прочутия анимационен герой Скуби-Ду.

— Поразходете се и поразгледайте — каза ми Дийн. — Повозете се на виенското колело „Каролайна“, ако искате. Повечето съоръжения още не са пуснати, но колелото работи. Кажете на Лейн, че аз съм ви позволил. Дадох ви целодневен пропуск, обаче ви искам тук до... — Той си погледна часовника. — Да кажем до един часа. Ще ми кажете дали искате работата. Останали са ми пет вакантни места, но длъжността е една и съща — Усмивнатия услужливец.

— Благодаря ви, господине.

Той кимна и се усмихна:

— Не знам с какво впечатление ще останете, но на мен тук ми харесва. Съоръженията са старички и паянтови, обаче тъкмо в това е очарованието. Поработих известно време в Дисни и не ми допадна. Там е някак... не знам как да се изразя.

— Твърде натруфено — подсказах.

— Именно. Прекалено натруфено и лъскаво. Преди няколко години се върнах в Джойленд и не съжалявам. Тук го раздаваме по-неформално, действаме интуитивно и паркът притежава нещо от атмосферата на старовремските панаири. Така че го огледайте. Вижте какви мисли ви навява. И по-важното — какви чувства.

— Може ли първо един въпрос?

— Разбира се.

Посочих пропуска:

— Кое е кучето?

Той се ухили:

— Хауи — щастливата хрътка, талисманът на Джойленд. Бродли Истърбрук е построил Джойленд и Хауи е било неговото куче. Отдавна е мъртво, но често ще го виждате, ако работите тук това лято.

Оказа се прав — виждах Хауи... и не го виждах. Отговорът на гатанката е лесен, но обяснението ще почака известно време.

Джойленд не беше голям колкото Сикс Флагс и беше много по-малък от Дисни Уърлд, но изглеждаше внушителен особено сега, когато главната алея Джойленд Авеню и второстепенната, наречена „Следата на хрътката“, бяха почти празни и приличаха на осемлентови магистрала. Чувах виенето на електрически триони и видях много работници — най-многобройният екип се трудеше на „Мълнията“, едно от двете увеселителни влакчета, — но посетители нямаше, тъй като паркът отваряше врати чак на петнайсети май. Все пак няколко павилиона за храна работеха, за да обслужват работниците, а пред шатрата за предсказване на бъдещето седеше някаква жена, която ме изгледа недоверчиво. Съоръженията не работеха, с изключение на едно — виенското колело „Каролайна“. Беше високо петдесет метра (научих го по-късно) и се въртеше много бавно.

Наблизо стоеше мускулест тип с избелели джинси, вехти велурени ботуши, изцапани със смазка, и с потник. Гарвановочерната му коса беше почти скрита под накривената широкопола шапка. Зад ухото си беше затъкнал цигара без филтър. Приличаше на панаирджийски глашатай от старовремски вестникарски комикс. До него стояха отворено сандъче с инструменти и портативно радио върху оранжева шайга. „Фейсис“ пееха „Остани с мен“. Мъжът беше пъхнал ръце в задните си джобове и се поклащаше в ритъм с музиката. Хрумна ми мисъл, която беше абсурдна, но съвършено ясна: *„Когато стана по-възрастен, искам да съм като този тип.“*

Той посочи пропуска ми:

— Фреди Дийн те праща, а? Казал ти е, че всичко друго е затворено, но можеш да се повозиш на голямото колело.

— Да, точно така.

— Возенето на колелото означава, че си назначен. Фреди иска малцината избрани да се порадват на парка от птичи поглед. Ще приемеш ли работата?

— Май да.

Той ми подаде ръка:

— Аз съм Лейн Харди. Добре дошъл при нас, хлапе.

Здрависахме се.

— Девин Джоунс.

— Приятно ми е.

Лейн се изкачи по наклонената дървена пътека, водеща към плавно въртящото се колело, хвана дълъг лост и го дръпна назад. Колелото бавно спря и една от изрисуваните кабинки (всяка с образа на хрътката Хауи) се люшна край пасажерската платформа.

— Качвай се, Джоунси. Ще те пратя на горния етаж, където въздухът е разреден и гледката е незабравима.

Влязох в кабинката и затворих вратата. Лейн я разтърси, за да се увери, че е добре залостена, спусна предпазния прът и се върна при първобитния си механизъм.

— Готов ли си за излитане, капитане?

— Май да.

— Очаква те страхотен полет.

Намигна ми и дръпна контролния лост. Колелото отново се завъртя и внезапно той се озова под мен. Също и старицата пред шатрата за предсказания, която беше извила шия и засенчваше с длан очите си, за да ме наблюдава. Помахах ѝ. Не ми отвърна.

После всичко престана да съществува, реално беше само виенското колело, което ме

издигаше все по-високо сред мразовития въздух на ранната пролет; изпълни ме усещането — нелепо, но вярно, — че всичките ми грижи и тревоги са останали долу.

Джойленд не беше тематичен парк, което означаваше, че предлага (по малко) от всички атракциони: второ увеселително влакче, наречено „Друсам до забрава“, и водна пързалка на име „Капитан Немо пляс-тряс“. В най-западния край на парка беше секторът за малчуганите, наречен „Селцето Скок подскок“. Имаше също и концертна зала, където (това също го научих по-късно) гостуваха предимно второстепенни кьнтризвезди или рокпевци, прочули се през петдесетте и шейсетте. Помня, че Джони Отис и Биг Джо Търнър веднъж пяха там заедно. Не ги знаех и попитах за тях Бренда Рафърти, главната счетоводителка, която беше нещо като отговорничка на Холивудските момичета. Брен вероятно си каза, че съм задръстен, аз мислено я нарекох дъртачка; вероятно и двамата бяхме прави.

Лейн Харди ме качи до върха и спря колелото. Седях в поклащащата се кабинка, уловен за предпазния прът, вперил поглед към един съвършено нов свят. На север се простираше равнината на Северна Каролина, която ми изглеждаше невероятно зелена, защото като човек, израснал в Нова Англия, бях свикнал да приемам март само като студен и кален предвестник на пролетта. На изток беше океанът — млечнобели вълни бележеха края на металносинята водна шир и се разбиваха в брега, по който през следващите месеци щях да се разхождам и да търся лек за изтерзаното си сърце. Точно под мен беше симпатичният хаос на Джойленд — големите и малките атракционни съоръжения, концертната зала и прилежащите постройките, магазинчетата за сувенири и минивлакчето „Щастливата хрътка“, което превозваше посетителите до близките мотели и до плажа. На север беше Хевънс Бей. От височината, на която се намирах („втория етаж, където въздухът е разреден“) градът изглеждаше като сътворен от детски блокчета, сред които заострените кули на четири църкви бележеха основните посоки на компаса.

Колелото отново се завъртя. Спускането ме накара да се почувствам като момчето от разказа на Ръдиард Киплинг „Тумай — водачът на слонове“. Лейн Харди спря съоръжението, но не си направи труда да ми отвори вратата на кабинката; все пак вече бях почти негов колега.

— Хареса ли ти?

— Върхът! — отвърнах.

— Да, не вози зле за такъв старчок, а? — Килна на другата страна широкополата си шапка и изпитателно ме огледа. — Колко си висок? Метър и деветдесет?

— Метър и деветдесет и три.

— Аха. Не ти завиждам, братле, като си представя дългуч като теб на колелото в средата на юли, навлечен в козината и пеещ „Честит рожден ден“ на някой глезен сополанко със захарен памук в едната ръка и топящ се сладолед в другата.

— Навлечен ли? Каква козина?

Той обаче вървеше към сандъчето с инструментите си и не ми отговори. Може би не ме чу заради радиото, от което сега гърмеше „Крокодайл Рок“. А може би искаше бъдещите ми задължения да бъдат приятна изненада.

Разполагах с повече от час, преди отново да се срещна с Фред Дийн, затова минах по „Следата на хрътката“ и се запътих към каравана за закуски, чийто бизнес очевидно процъфтяваше. Не всичко в Джойленд беше на тема кучета, но повечето наименования бяха свързани с тези симпатични животни, включително и названието на този павилион, наречен „Сочни бау-бау“. Портфейлът ми беше бая отгънал, но реших, че мога да дам два долара за хотдог с чили и порцияка пържени картофи. Като минах шатрата за гледане на ръка, мадам Фортуна препречи пътя ми. Само дето не беше точно Фортуна, защото влизаше в този образ само между петнайсети май и Деня на труда. През тези шестнайсет седмици се издокарваше с дълги поли, широки тюлени блузи и шалове, украсени с кабалистични символи. Златните ѝ обици-халки бяха толкова тежки, че опъваха ушите ѝ, тя говореше със силен цигански акцент като героиня от филм на ужасите от трийсетте години — от онези със забулени в мъгла замъци и виещи вълци.

През останалото време беше бездетна вдовица от Бруклин, която колекционираше порцеланови фигурки „Хумел“ и си падаше по филми (особено по съзливни, в които девойката се разболява от рак и умира красиво). През този ден носеше елегантен черен костюм с панталон и ниски обувки. Розовото шалче придаваше цветен акцент на иначе строгия тоалет, Фортуна имаше буйна, къдрава прошарена коса, но това беше перука, която вдовицата държеше под стъклен похлупак в къщичката си в Хевънс Бей. Иначе косата ѝ беше късо подстригана и боядисана в черно. Поклонничката на „Любовна история“ от Бруклин и Фортуна Пророчицата си приличаха само по едно: и двете си въобразяваха, че са екстрасенси.

— Сянка е надвиснала над теб, млади човече — обяви тя.

Огледах се и видях, че е абсолютно права. Стоях в сянката на виенското колело „Каролайна“. И двамата бяхме в сянка.

— Не тази сянка, глупчо. Над бъдещето ти. Ще изпиташ глад.

Вече го изпитвах, но големият хотдог скоро щеше да го утоли.

— Много интересно, госпожо... мм...

— Розалинд Голд — представи се тя и ми подаде ръка. — Но можеш да ме наричаш Роза. Всички ми викат така. Само че през сезона... — Тя влезе в образ, което означаваше, че заговори като женски вариант на Бела Лугоши. — Приз сезона съм... *Фортуна!*

Стиснах дланта ѝ. Ако беше с цигански костюм, на китката ѝ щяха да дрънчат половин дузина златни гривни.

— Много ми е приятно. — И като се опитах да подражавам на акцента ѝ, добавих: — Драгу ми е, гуспожу... Девин!

Тя дори не се усмихна на опита ми за шега, а подхвърли:

— Ирландско име, а?

— Да.

— Ирландците са тъжни хора и мнозина са прорицатели. Не знам дали спадаш към тях, но ще срещнеш човек, който вижда в бъдещето.

Всъщност в момента изобщо не бях тъжен, а изпълнен с щастие... и с непреодолимо желание да отхапя от сочния хотдог (сервиран с много чили по желание на клиента). Да, работата тук щеше да е вълнуваща. Вероятно нямаше да е толкова вълнуваща, когато ми се наложеше да мия тоалетните в края на натоварен ден или да чистя повръщано от седалките на въртележката, но засега всичко беше свършено.

— Тренираш за ролята на пророчица ли? — подхвърлих.

Тя се изправи в цял ръст, който едва ли надвишаваше метър и петдесет и седем.

— Не е роля, млади момко — произнесе, придържайки се към натруфената реч на панаирджийска гадателка. — Всеизвестно е, че евреите са най-способните медиуми. — Изостави маниерниченето и добави: — Пък работата ми в Джойленд е за предпочитане пред гледане на ръка на тротоара на Второ Авеню. Тъжен или не, харесвам те. Излъчваш добри вибрации.

— Една от любимите ми песни на „Бийч Бойс“.

— Но те очаква голяма мъка. — Замълча, което бе изпитан трик за по-голям ефект. — И може би опасност.

— Виждаш ли красива тъмнокоса жена в бъдещето ми?

Уенди беше красива и тъмнокоса.

— Не — отсече Роза, а следващите ѝ думи ме втрещиха. — Тя е в миналото ти.

„*Виж я ти дъртата откачалка!*“ — помислих си ядно.

Заобиколих я, като внимавах да не се допра до нея, и продължих към караваната. Госпожата несъмнено беше шарлатанка, но все пак физическият контакт с нея не беше за препоръчване.

Само че от Фортуна нямаше отърване — закрачи редом с мен и продължи да дърдори:

— В бъдещето ти виждам момиченце и момченце. Момченцето има куче.

— Щастлива хрътка, обзалагам се. И сигурно се казва Хауи.

Тя не обърна внимание на нескопосаната ми шега.

— Момичето е с червена шапка и носи кукла. Едното хлапе е надарено с прозрение.

Не знам кое. Скрито е от мен.

Почти не чух тази порция от излиянията ѝ. Мислех си за предишното ѝ послание: „*Тя е в миналото ти.*“

По-късно установих, че предсказанието на мадам Фортуна не е съвсем точно, но тя наистина притежаваше дарбата да вижда бъдещето и в деня, в който се явих на интервю за работа, тази дарба работеше на пълни обороти.

Назначиха ме. Господин Дийн остана доволен от свидетелството ми от Червения кръст, удостоверяващо, че мога да оказвам първа помощ. Бях изкарал курса през лятото, когато навърших шестнайсет. Тогава го кръстих „Лятото на моята скука“. През дългите години, изминали оттогава, разбрах, че скуката има много измерения.

Осведомих господин Дийн кога приключват изпитите ми и му обещах да бъда в Джойленд два дни по-късно, за да бъда включен в екип и да започна обучението си. Стиснахме си ръцете и той ме приветства с добре дошъл. За миг се почудих дали няма да ме подкани заедно да излаем като Щастливата хрътка или подобно, но този дребен човечец с пронизателен поглед и с гъвкава походка ми пожела приятен ден, после излезе заедно с мен на малката циментова площадка пред службата за набиране на персонал. Заслушах се в тътена на вълните, вдъгнах влажния солен въздух и отново изпитах възбуда и нетърпение лятото да настъпи по-скоро.

— Вече си в развлекателния бизнес, млади господин Джоунс — рече новият ми шеф. — Сега лунапарковете не са като едновременните, но пък и не са чак толкова различни. Знаеш ли какво означава да работиш в увеселителен парк?

— Не съвсем, господине.

Очите му бяха сериозни, но по устните му трептеше усмивчица.

— Означава лапнишараните да си тръгнат доволни от тук. Впрочем ако някога чуя да наричаш посетителите „лапнишарани“, ще изхвърчиш мълниеносно. Аз имам право да им казвам така, защото съм в развлекателния бизнес, откакто пораснах достатъчно, че да се бръсна. Те са си лапнишарани не по-различни от селяндурите от Оклахома и Арканзас, които се стичаха на панаирите, където работех след Втората световна война. Хората, които идват в Джойленд, носят по-хубави дрехи, карат фордове и фолксваген комби, вместо фермерски пикапи, но самата атмосфера ги превръща в лапнишарани със зяпнали усти. Ако не го постигаме, значи не си вършим работата. Но за вас те са чинчили. Ако го чуят, ще направят асоциация с нещо луксозно, но ние с вас знаем за какво иде реч. Те са зайци, господин Джоунс, хубави угоени зайци, които търчат от атракцион към атракцион вместо от дупка към дупка.

Намигна ми и лекичко стисна рамото ми.

— Чинчилите трябва да си тръгнат доволни, иначе ще фалираме. Виждал съм да се случва и става много бързо. Това е увеселителен парк, млади ми господин Джоунс, така че гали чинчилите и съвсем леко подръпвай ушите им. Накратко, забавлявай ги.

— Разбрах — обещах... макар да не бях съвсем наясно как ще допринеса към забавлението, като лъскам Автодяволите (тукашният вариант на блъскащи се колички) или като карам машина за почистване по „Следата на хрътката“ след края на работното време.

— И да не си посмял да ми вържеш тенекия. Искам те тук на уговорената дата и пет минути преди уговорения час.

— Добре.

— В шоубизнеса има две важни правила, малкия: да си пазиш портфейла... и никога да не закъсняваш.

Когато на излизане минах под голямата арка с неонов надпис „Добре дошли в Джойленд“ (в момента неоновите светлини бяха угасени) и излязох на празния паркинг, зърнах Лейн Харди, който се беше облегал на една от затворените будки за билети и пушеше цигарата, дето преди това бе затыкната зад ухото му.

— В парка вече не може да се пуши — обясни той. — Нови правила. Господин Истърбрук казва, че сме първият увеселителен парк в Америка, който ги въвежда, но няма да сме последният. Назначиха ли те?

— Да.

— Поздравления, Фреди дръпна ли ти речта за панаирите?

— Ами... да.

— А светна ли те как да галиш чинчилите?

— Да.

— Може да е досаден чудак, но е врял и кипял в шоубизнеса, видял е всичко, дори по два пъти, и усетът му не го лъже. Според мен ще се справиш. Пасваш на тукашната шарения, хлапе. — Той направи жест към парка, чиито основни съоръжения се открояваха на фона на безукорносиньото небе: „Мълния“, „Друсам до откат“, плавните завои и извивки на водната пързалка „Капитан Немо пляс-тряс“ и, разбира се, виенското колело „Каролайна“. — Кой знае, може пък тук да направиш кариера.

— Може — рекох, макар вече да бях решил каква ще е кариерата ми: щях да пиша романи и от онзи разкази, които публикуват в „Ню Йоркър“. Всичко бях обмислил. Вече кроях планове как ще се оженя за Уенди Кигън и как ще изчакаме да прехвърлим трийсетте, за да си родим две дечица. Когато си на двасет и една, животът е като пътна карта. Едва някъде към двасет и пет те осенява подозрението, че си гледал картата наопаки, но чак на около четирийсет вече си напълно сигурен. А като навършиш шейсет, вече си прецакан, от мен да го знаеш.

— Рози Голд пробута ли ти вече обичайните си пророчески номера?

— Ами...

Лейн се засмя.

— Защо ли питам? Запомни, хлапе, деветдесет процента от дрънканиците ѝ са глупости. Виж, останалите десет... Да кажем, че е съобщавала такива неща на хората, та са им хвърквали шапките.

— Ами? — попитах. — Казвала ли ти е нещо, от което шапката ти да хвъркне?

Той се ухили.

— На куково лято ще ѝ позволя да ми гледа на ръка, по-скоро бих яхнал торнадо. Синчето на госпожа Харди не припарва до спиритични дъски и кристални кълба.

„Виждаш ли красива тъмнокоса жена в бъдещето ми?“ — бях попитал.

„Не, тя е в миналото ти.“

Той ме изгледа изпод око:

— Какво ти стана, бе? Да не лапна муха?

— А, нищо — смотолевих.

— Хайде, синко, тя истината ли ти каза, или ти надрънка обичайните дивотии? Кажу на татенцето.

— Дивотиите бяха. — Погледнах си часовника. — Искам да хвана автобуса в пет, за да стигна навреме за влака до Бостън в седем. Мисля да тръгна.

— Имаш достатъчно време. Къде ще живееш през лятото?

— Не съм мислил.

— Добре е да се отбиеш при госпожа Шопло на път към автогарата. В Хевънс Бей мнозина дават квартира на временни работници за през лятото, но при нея е най-хубаво. Приютявала е мнозина Усмехнати услужливци. Лесно ще намериш къщата ѝ — там Мейн Стрийт свършва и започва плажът. Голяма, боядисана в сиво. Ще я познаеш по табелата на верандата. Няма как да я сбъркаш, щото тая ми ти табела е от мидени черупки, дето постоянно изпадат. „Пансионът на г-жа Шопло“ — тъй пише. Кажи ѝ, че аз те пращам.

— Добре. Благодаря.

— Ако се настаниш там, ще идваш пеша на работа, та да си спестяваш паричките за бензин и за по-важни неща, като например да купонясваш през почивния си ден. Преходът по брега е чудесно начало на деня, от мен да го знаеш. Успех, малкия. Ще ми е драго да работим заедно.

Подаде ми ръка. Стиснах дланта му и отново му благодарих.

Тъй като вече ми беше пуснал мухата в главата, реших да се върна до града пеш, като вървя по брега. Щях да си спестя двайсет минути чакане на такси, което така или иначе не ми беше по джоба. Почти бях стигнал до дървените стълби към пясъка, когато той подвикна след мен:

— Хей, Джоунси! Искаш ли да научиш нещо, което Роза няма да ти каже?

— Естествено — отвърнах.

— Тук си имаме „Къща на ужасите“. Дъртото Розище не припарва до нея. Разправя, че мрази скелетите на пружини и стаята за мъчения със записаните стенещи гласове, но истинската причина е друга: бои се, защото смята, че там наистина витае призрак. Призракът на жена.

— Хайде, бе!

— Без майтап. И не само дъртата мисли така. Пет-шест души от работещите тук твърдят, че са я виждали. Жената де.

— Ама ти сериозно ли? — попитах машинално — беше от онези въпроси, които задаваш от стъписване. Личеше, че изобщо не се шегува.

— Щях да те осведомя по-подробно, ама почивката ми свърши. Имам да подменям тирантите на „Автодяволите“ — така им викаме на контактните пръти, а и инспекторите по безопасността ще дойдат да огледат „Мълния“ към три часа. Тези пък какви досадници са... Питай госпожа Шопло. Емалина Шопло знае много повече от мен за Джойленд. Може да се каже, че е спец в тази област. В сравнение с нея аз съм лаик.

— Да не е някаква шега, с която пращаш за зелен хайвер всички новопостъпили? Това за призрачната жена.

— Имам ли вид, че се шегувам?

Нямаше, но пък личеше, че му е забавно. Дори ми намигна.

— Бива ли уважаващ себе си увеселителен парк без призрак? Може би и ти ще я зърнеш. Лапнишараните никога не я виждат, това е сигурно. Действай, малкия. Намери си квартира, преди да хванеш автобуса за Уилмингтън. Другия път ще ми благодариш.

Като чуете име като Емалина Шопло, веднага си представяте някоя от онези розовобузи едрогърди лелки от Дикенсов роман, дето все повтарят: „Божке, божке!“ Тя ще ви поднесе чай с английски хлебчета под одобрителните погледи на антуража ѝ от добродушни ексцентрици, дори може да ви щипне по бузката, докато печете кестени в огнището.

Само че представите ни рядко отговарят на действителността и лелката, която ми отвори, беше висока, на около петдесет, плоска като дъска и бледа като заскрежено стъкло. Държеше старомоден пепелник в едната ръка и тлееща цигара в другата. Мишавокестенявата ѝ коса беше сплетена на две дебели плитки, усукани като рула върху ушите ѝ, все едно беше принцеса от приказка на братя Грим. Съобщих ѝ целта на посещението си.

— Ще работиш в Джойленд, а? Е, влизай. Имаш ли препоръки?

— Не и от жилищно настоятелство, живея в общежитие. Но имам работна препоръка от моя шеф в мензата. Това е закусвалня в университета, където...

— Знам на какво викат менза. Не ме мисли за вчерашна. — Въведе ме в предния салон, който се простираше по цялата дължина на къщата, претъпкана с мебели във всякакви стилове, сред които властваше голям телевизор. Тя го посочи. — Цветен е. Наемателите имат право да се разполагат тук до два часа в работните дни и до полунощ през уикенда. Понякога в събота следобед и аз сядам с младите да погледам някой филм или бейзбол мач. Ядем пица или аз правя пуканки. Много е задушевно.

„*Задушевно* — отбелязах си наум. — *Като в задушевна обстановка.*“ И май наистина беше задушевно.

— Да те питам нещо друго: имаш ли навик да се напиваш и да буйстваш? Не приемам подобно поведение, смятам го за асоциално, макар според мнозина да не е така.

— Не, госпожо.

Пиех по малко, но рядко „буйствах“. Обикновено след една-две бири ми се доспиваше.

— Глупаво е да те питам вземаш ли наркотици, щото ще отречеш, нали така? Но, разбира се, тези неща винаги излизат най-вече след време и тогава поканвам наемателите да си потърсят друга квартира. И трева не може, разбрахме ли се?

— Да.

Тя се втренчи в мен.

— Не ми приличаш на наркоман.

— Не съм.

— Имам място за четирима наематели и само една от стаите е заета в момента. От госпожица Акърли. Тя е библиотекарка. Разполагам само с единични стаи, но са много по-хубави от тези в мотелите. Онази, която ти предлагам, е на втория етаж. Към нея има баня с душ — лукс, с какъвто стаите на третия етаж не разполагат. Да спомена и външната стълба, която е удобство, ако имаш дама на сърцето. Не възразявам. Самата аз съм дама и сърцето ми е голямо. Имаш ли си дама на сърцето, господин Джоунс?

— Да, но това лято ще работи в Бостън.

— Е, може би ще си намериш някоя. Нали знаеш онази песен: „Любовта е навред около нас“.

Само се усмигнах. През пролетта на седемдесет и трета идеята да обичам друга, а не Уенди Кигън, ми се струваше немислима.

— Предполагам, че имаш кола. Отзад има само две места за паркиране, така че всяко лято действия принципът „Който превари, той ще натовари“. Ти превари другите и мисля, че с теб ще се разберем. Ако ме разочароваш, изхвърчаш. Разумно ли е?

— Да, госпожо.

— Добре, защото така стоят нещата. Ще искам обичайното: наем за първия и последния месец и депозит за щети.

Назова сума, която също изглеждаше разумна, но щеше да изпразни сметката ми във „Фърст Ню Хемпшир Тръст“.

— Ще приемете ли чек?

— Сигурно е без покритие, а?

— Не, госпожо, не съвсем.

Тя отметна глава и се разсмя:

— Тогава ще го приема, ако още искаш стаята, след като я видиш. — Загаси цигарата си и се изправи. — Впрочем, никакво пушене горе. Както и тук, щом се нанесат всички наематели. Знаеш ли, че старият Истърбрук е забранил пушенето в лунапарка?

— Да, чух. Сигурно ще загуби много посетители.

— Отначало може би. Нищо чудно после да спечели повече. Залагам на Брад. Умен човек, троен панаирджия. — Мислех да я попитам какво означава това, но тя мина на друга тема: — Ще хвърлиш ли един поглед на стаята?

Един поглед наистина ми беше достатъчен да се убедя, че помещението на втория етаж ме устройва. Леглото беше голямо, което беше хубаво, а още по-хубаво беше, че прозорецът гледаше към океана. Банята беше смехотворно малка; ако седнех на тоалетната чиния, краката ми щяха да са под душа. Но студенти, разполагащи само с трохи във финансовия си шкаф, не могат да са придирчиви. А изгледът беше трепач. Съмнявах се, че от прозорците на богаташките вили по Хевънс Роу се разкрива подобна приказна гледка. Представих си как довеждам Уенди тук, как двамата се любуваме на океана, а после... в голямото легло под приспивния шум на вълните... правим „онова“. Най-сетне.

— Искам я — казах и усетих как страните ми пламват. Не говорех само за стаята.

— Знам, изписано е по лицето ти. — Като че знаеше какво си мисля, а може и да знаеше. Усмихна се широко и почти заприлича на Дикенсова героиня въпреки плоските си гърди и бледия си тен. — Твоето гнезденце. Не е дворецът Версай, но си е дом. Не е като стая в общежитие, нали? Пък макар и самостоятелна.

— Не е — признах.

Мислех си как щях да уговарям татко да внесе още петстотин долара в банковата ми сметка, за да ми покрият разходите, докато започна да получавам заплата. Щеше да помърмори, обаче накрая вероятно щях да ги получа. Дано не ми се наложеше да изиграя коза с покойната ми майка. Беше починала преди четири години, но татко държеше около половин дузина нейни снимки в портфейла си и още носеше венчалната си халка.

— Имаш си вече и работа, и квартира... — промърмори някак отнесено госпожа Емалина. — Добро начало, Девин. Нали не възразяваш да те наричам Девин?

— Нека е Дев.

— Добре, така да е. — Тя огледа малката стая със силно скосен таван (беше под стрехата) и въздъхна. — Очарованието не трае дълго, но докато го има, чувството е прекрасно. Това усещане за независимост. Мисля, че тук ще си на мястото си. Имаш го панаирджийското излъчване.

— Вие сте вторият човек, който ми го казва. — После се сетих за разговора си с Лейн Харди на паркинга. — Третият всъщност.

— Обзалагам се, че знам кои са другите двама. Искаш ли да ти покажа още нещо? Знаем, че банята не е кой знае какво, но пак е по-добре, отколкото да ходиш по голяма нужда в тоалетната на общежитието, докато на умивалниците двамина подпръцкват и се фукат с момичетата, с които са се чукали предишната вечер.

Изкисках се, госпожа Емалина Шопло също се засмя.

Слязохме по външната стълба и новата ми хазяйка попита:

— Как е Лейн Харди? Още ли носи глупавата си фермерска шапка?

— На мен ми приличаше на каубойска.

Тя сви рамене:

— Фермерска, каубойска, все тая.

— Добре е, но ми каза нещо...

Тя ме изгледа изпод око. Поусмихна се, но май не ѝ беше весело.

— Каза ми, че в павилиона за забавления — нарече го „Къщата на ужасите“, — витаел дух. Попитах го дали не ме занася, а той отвърна, че не. Добави, че вие сте наясно по този въпрос.

— Така ти каза значи?

— Да. Твърди, че знаете за Джойленд повече и от него самия.

Тя бръкна в джоба на панталоните си и извади пакет „Уинстън“.

— Ами, поназнайвам. Съпругът ми беше старши механик там, додето не почина от инфаркт. Когато се оказа, че застраховката му „Живот“ била мизерна, при това ликвидирана от заеми, започнах да давам под наем горните два етажа. Какво друго ми оставаше? Имаме само една дъщеря, сега работи в една агенция в Ню Йорк. — Тя запали цигарата си, вдиша дима и го изпусна със смях. — Работи и над заличаване на южняшкия си акцент, но това е друга история. Тази грамадна и чудовищно грозна къща беше любимата играчка на Хауи и аз не му се сърдех. Поне си изплати парите. А и така поддържам връзката с лунапарка, защото ми се струва, че така оставам свързана и с него. Разбираш ли ме?

— Да.

Тя ме погледна през стелещия се цигарен дим, усмихна се и поклати глава:

— Не, твърде млад си да го разбереш, казваш го от учтивост.

— Майка ми почина преди четири години. Татко още скърби. Твърди, че частица от живота му си е отишла с нея. Аз поне имам учението си и моята приятелка. А татко кукува сам в къщата северно от Китъри, която е твърде голяма за него. Знае, че трябва да я продаде и да си купи по-малка близо до работата си, и двамата го знаем, но той не предприема нищичко. Така че ви разбирам много добре.

— Съжалявам за майка ти. Все си патя от моята голяма уста. С автобуса в пет и десет ли си заминаваш?

— Да.

— Ела в кухнята. Ще ти приготвя печено сирене и ще стопля в микровълновата фурна доматиена супа. Имаш време. А докато ядеш, ще ти разправа тъжната история на призрака на Джойленд, ако те интересува.

— Истински ли е призракът?

— Никога не съм била в идиотската „Къща на ужасите“, така че не съм сигурна, но убийството в историята е истинско, гарантирам.

Супата беше от консерва, обаче печеното сирене беше „Мюнстър“, любимото ми, и ми се стори божествено вкусно. Тя ми наля чаша мляко и настоя да го изпия. Бях, както се изрази, подрастващ. Седна срещу мен, и тя с купичка супа пред себе си, но без сандвич („Трябва да внимавам за моминската си фигура“) и ми разказа историята. Част от нея бе научила от вестниците и телевизията. По-пикантните моменти идваха от контактите ѝ в Джойленд, които бяха в изобилие.

— Случи се преди четири години, тоест горе-долу по времето, когато майка ти е починала. Знаеш ли какво ми хрумва най-напред, като се замисля за това? Ризата на онзи. И ръкавиците. Като си ги представя, тръпки ме побиват. Защото означават, че го е планирал.

— Струва ми се, че започвате от средата — напомних ѝ.

Госпожа Шопло се засмя.

— Да, май да. Името на призрачната жена е Линда Грей от Флорънс в Южна Каролина. С приятеля ѝ, ако ѝ е бил приятел, прекарвали нейната последна нощ на този свят в „Луна Ин“, на километър южно от тук. Влезли в Джойленд към единайсет на следващия ден. Купил два дневни пропуска и платил в брой. Обиколили атракционите и си устроили късен обяд в „Скалния рак“, ресторанчето за морски храни до концертната зала. Било след един часа. Колкото до времето на смъртта, знаеш как го установяват — стомашно съдържание и прочие...

— Да.

Вече бях омел сандвича и насочих вниманието си към супата. Разказът ни най-малко не отнемаше от апетита ми. Все пак бях на двайсет и една и макар да не бих го признал, дълбоко в себе си бях сигурен, че никога няма да умра. Дори смъртта на майка ми не беше разколебала непоклатимото ми убеждение.

— Нахранил я, после я завел на виенското колело „Каролайна“ — знаеш, то вози бавно, не пречи на храносмилането, а после я вкарал в „Къщата на ужасите“ с влакчето, дето се движи по една релса. Влезли заедно, но само той излязъл. Докато били на влакчето, което обикаля павилиона за около девет минути, ѝ прерязал гърлото и я изхвърлил край монорелсата. Изхвърлил я като боклук. Сигурно е знаел, че ще има много кръв, защото бил с две ризи и си сложил жълти работни ръкавици. Открили горната риза — онази, по която попаднала повечето от кръвта, — на около сто метра от трупа. Ръкавиците били още по-нататък.

Представих си го съвсем ясно: първо тялото, още топло и пулсиращо, после ризата, накрая ръкавиците. Убиецът преспокойно стига до края на обиколката. Госпожа Шопло беше права, наистина беше ужасяващо.

— Когато обиколката приключила, мръсникът преспокойно си тръгнал. Избърсал вагончето с ризата, само че не успял да отстрани цялата кръв. Един от Усмехнатите услужливци забелязал малко по седалката, преди да започне следващата обиколка, и я почистил. Ни най-малко не се усъмнил. Кръв в увеселителен парк е нещо обичайно; често на някое превъзбудено хлапе му потича кръв от носа. Сам ще се увериш. Непременно носи ръкавици, като почистваш, че има какви ли не болести. Раздават ги в пунктовете за първа помощ, дето ги има из целия парк.

— Никой ли не е забелязал, че онзи е слязъл от влакчето без приятелката си?

— Не. Било средата на юли, в разгара на сезона, и в парка било претъпкано с посетители. Открили трупа чак в един през нощта, дълго след като паркът бил затворен и

когато включили осветлението в „Къщата на ужасите“ заради хората от нощната смяна. И на теб няма да ти се размине тази ми ти нощна смяна: всички Усмихнати услужливци се изреждат да дежурят по почистването една седмица в месеца. Гледай да си наваксаш със сън предварително, защото да работиш на смени е много изтощително.

— Нима хората са минавали с влакчето покрай нея до затварянето на парка и не са я забелязали?

— И да са я видели, сигурно са решили, че е кукла... за придаване на още по-голяма автентичност. Но най-вероятно трупът е останал незабелязан. Все пак влакчето в „Къщата на ужасите“ пътува в пълен мрак. То е единственият подобен атракцион в Джойленд. В другите паркове са повече.

Возене на тъмно. Беше зловещо, но не чак толкова, че да ми попречи да доям супата си.

— А някакво описание на външността му? Може би от онези, които са ги обслужвали.

— Имаше нещо по-добро. Разполагаха със снимки. Мисля, че полицията ги е разпространила по медиите.

— И откъде снимки?

— От Холивудските момичета — отвърна госпожа Шопло. — Пет-шест работят в парка през натоварените дни. В Джойленд никога не е имало и намек за порнография, но старият Истърбрук ненапразно е прекарал толкова години по пътуващи панаири. Наясно е, че на хората им харесва малко сексапил да придружава атракционите и царевичния хотдог. Към всеки екип Усмихнати услужливци е прикрепено по едно Холивудско момиче. Ще има такова и към вашия, а от теб и останалите момчета ще се очаква да я наглеждате по братски и да не допускате някой да я притеснява. Те търчат наоколо в късите си зелени роклички, зелени обувки на висок ток и сладки зелени шапчици, които винаги ми създават аналогия с Робин Худ и неговата весела дружина. Носят фотоапарати като онези, които сме виждали по старите филми, и снимат лапнишараните. — Помълча и добави: — Макар че те съветвам никога да не наричаш посетителите така.

— Господин Дийн вече ме предупреди.

— Логично. Та така, на Холивудските момичета им е поръчано да се съсредоточат върху семейни групи и двойки, които изглеждат над двайсет и една. По-младите не проявяват интерес към снимки за спомен, предпочитат да си харчат парите за храна и на игралните автомати. Момчетата първо правят снимката, после отиват при хората. — Тя заговори с придихания, като имитираше Мерилин Монро: — „Здравейте, добре дошли в Джойленд, аз съм Карън! Ако искате копие от снимката, която току-що направих, дайте ми името си и на излизане от парка минете през фотопавилиона «Холивуд» край «Следата на хрътката.»“ Нещо от този род. Та една от тях направила снимка на Линда Грей и приятеля ѝ при стрелбището „Ани Оукли“, но когато отишла при тях, мъжът я отпратил. Отпратил я твърде грубо. После казала на полицаите, че онзи изглеждал така, сякаш бил готов да ѝ счупи апарата, стига да не го арестуват. Признала, че от очите му я побили тръпки. Сурови и сиви, така ги описала. — Госпожа Шопло се усмихна и вдигна рамене. — Обаче се оказа, че е бил с тъмни очила. Знаеш как на някои момичета им харесва да драматизират.

Знаех наистина. Рене, приятелката на Уенди, можеше да превърне най-обикновено посещение при зъболекаря в сценарий за филм на ужасите.

— Тази беше най-хубавата снимка, но не единствената. Ченгетата прегледаха всичко, заснето от Холивудските момичета през този ден, и откриха онази Грей и приятеля ѝ на поне още четири. В най-добрата от тях двамата са на опашката пред въртележката

„Летящи чинии“ и той си е сложил ръката на задника ѝ. Доста свойски жест за мъж, когото никой от роднините и приятелите ѝ не бил виждал преди това.

— Жалко, че няма охранителни телевизионни камери — вметнах. — Приятелката ми това лято работи във „Файлинс“ в Бостън и казва, че имало доста камери, а щели да монтират и други срещу крадците.

— Ще дойде ден да ги има навсякъде — отбеляза тя. — Също като в онзи научнофантастичен роман за полицията срещу престъпни мисли. Няма да ми е особено приятно, право да ти кажа. Но в атракциони като „Къщата на ужасите“ никога няма да има такива камери. Нито дори инфрачервени.

— Няма ли?

— Не. В Джойленд няма „Тунел на любовта“, но „Къщата на ужасите“ определено може да бъде наречена „Тунел на натискането“. Веднъж мъжът ми каза, че ден, след който нощният екип по почистването не е открил поне три чифта гащички край релсата, се смята за много слаб за бизнеса. Но така или иначе имаше една много ясна снимка на мъжа на стрелбището. Почти портретна. Публикувах я във вестниците и я показвах по телевизията цяла седмица. Той я е притиснал плътно към себе си и ѝ показва как да държи пушката, както мъжете винаги правят. Сигурно са я видели всички в Северна и Южна Каролина. Горката жена се усмихва, но той изглежда адски сериозен.

— И през всичкото време е държал в джоба си ръкавици и нож — промълвих. От тази мисъл ми се зави свят.

— Бръснач.

— А?

— Използвал е бръснач или нещо от този род, така каза патологът. Та тъй, имаха достатъчно снимки, включително една много добра... и познай какво. Лицето му не може да се различи на нито една от тях.

— Заради слънчевите очила ли?

— И заради тях. А също и заради брадичката му тип катинарче и бейзболната шапка, чиято козирка засенчва лицето му. Можеше да си и ти, само дето си тъмнокос, а не рус, и нямаш татуирана птича глава на opakото на дланта си. А онзи имаше. Орел или може би ястреб. Вижда се много ясно на снимката от стрелбището. Пет дни подред пускаха във вестника увеличен образ на татуировката с надежда някой да я разпознае. Никой не се обади.

— А някаква следа от мотела, в който са били предишната нощ?

— Показал шофьорско свидетелство от Южна Каролина, когато се регистрирал, но се оказало откраднато година по-рано. А нея никой не я видял. Вероятно е чакала в колата. Остана неразпозната почти цяла седмица, но полицията разпространи фоторобот на лицето ѝ. Изглеждаше просто заспала, а не мъртва с прерязано гърло. Жена, май беше приятелка, с която ходили заедно на забавачка, я видяла и я разпознала. Каза на родителите на момичето. Представям си какво им е било да пристигнат тук с колата си, вкопчени в безумната надежда, че в моргата лежи не е тяхното, а нечие друго дете. — Тя поклати глава. — Да имаш деца е ужасен риск, Дев. Минавало ли ти е някога през ума?

— Сигурно.

— Което означава, че не е. Струва ми се, че ако бях на тяхно място и видех дъщеря си, като отметнех чаршафа, щях да обезумея.

— Нали не мислите, че призракът на Линда Грей витае в „Къщата на ужасите“?

— Не мога да ти отговоря, защото нямам становище относно задгробния живот: нито за, нито против. Ще науча, когато се озова там, и това напълно ме устройва. Знам само едно: мнозина, работещи в Джойленд, твърдят, че са я виждали да стои до релсата,

облечена в дрехите, с които я откриха: синя пола и синя блузка без ръкави. Склонна съм да им вярвам, защото снимките на Холивудските момичета са само черно-бели. Сигурно така е по-лесно и по-евтино за проявяване.

— Може би цветът на дрехите ѝ е бил споменат в статиите.

Тя вдигна рамене:

— Възможно е, не си спомням. Но неколцина твърдяха, че момичето, което видели до релсата, било със синя диадема на косата, а това със сигурност не се споменава в вестниците. Тази подробност премълчавах цяла година с надеждата да я използват срещу евентуален заподозрян.

— Лейн каза, че посетителите никога не я виждали.

— Не, появява се само след работно време. Най-вече Усмехнатите услужливци от нощната смяна я зърват, но познавам един инспектор по безопасността от Роли, който твърди, че я е виждал по време на обиколката си — разправи ми го, когато седнах на по-питие с него в „Пясъчния долар“. Като я зърнал, си помислил, че е нова атракция, докато тя не протегнала ръце към него ето така. — Госпожа Шопло вдигна ръце с обърнати нагоре длани в умолителен жест. — Почувствал, че температурата паднала поне с пет-шест градуса. Когато се обърнал назад, вече я нямало.

Спомних си Лейн с впитите джинси, износените ботуши и мъжкарската шапка. „Истината ли ти каза или глупости?“ — бе попитал той. Бях почти сигурен, че духът на Линда Грей спада към глупостите, но се надявах да не е така. Надявах се да я видя. Щеше да е страхотна история, която да разкажа на Уенди, а през онези дни всичките ми мисли водеха към нея. Ако купя тази риза, ще я хареса ли Уенди? Ако напиша разказ за девойка, която за пръв път се целува с мъж по време на езда, ще се понрави ли на Уенди? Ако видя призрака на убито момиче, ще се заинтригува ли Уенди? И то дотолкова, че да дойде да го види?

— Излезе статия по случая в чарлстънския „Нюз енд Къриър“ около шест месеца след убийството — продължи госпожа Шопло. — Оказа се, че от 1961 година насам имало четири подобни убийства в Джорджия, в Северна и в Южна Каролина. Все на млади жени. Едната била намушкана, другите три били с прерязани гърла. Репортерът беше издирил полицаи, който твърдеше, че е възможно всички те да са убити от човека, отнел живота на Линда Грей.

— Бъдете нащрек за убиеца от лунапарка! — изрекох с тембъра на телевизионен говорител.

— Точно така бе наречен във вестника... Гладен беше, нали? Само дето не изяде и купичката. А сега ми напиши чек и бързай към автогарата, иначе ще се наложи да преспиш на дивана ми.

Диванът изглеждаше много удобен, само че няхах търпение да се върна на север. Оставах само два дни от пролетната ваканция и отново щях да съм заедно с Уенди Кигън.

Извадих чековата си книжка, написах сумата и така се сдобих с нает едноетаен апартамент с очарователен изглед, на който Уенди Кигън, моята дама на сърцето, така и не можа да се наслади. Щях да седя в тази стая, да слушам Джими Хендрикс или „Доорс“ на уредбата си и да мисля за самоубийство. Мисли, които по-скоро бяха плод на фантазията на младеж с развинуто въображение и със сърце, натежало от любовна мъка... или поне така си казвам сега, след толкова години, а всъщност кой знае?

Стане ли въпрос за миналото, всичко написано е художествена измислица.

Опитах се да се свържа с Уенди от автогарата, но мащехата ѝ каза, че била излязла с Рене. Когато автобусът пристигна в Уилмингтън, пробвах отново, ала тя още не се беше върнала. Попитах Надин — мащехата — дали има представа къде са отишли. Надин отвърна, че няма. Тонът ѝ бе такъв, сякаш бях най-безинтересният от всички, обадили ѝ се през този ден. Може би и през цялата година. А може би през целия ѝ живот. Разбирах се добре с бащата на Уенди, но Надин Кигън открай време не беше сред най-големите ми фенове.

Най-сетне (вече бях в Бостън) успях да говоря с Уенди. Гласът ѝ беше сънен, макар да беше едва единайсет — час, в който през пролетната ваканция на колежаните купонът тепърва започва. Съобщих ѝ, че са ме назначили.

— Браво на теб! Вкъщи ли се прибираш?

— Да, веднага щом взема колата си. — Ако не беше със спукана гума, разбира се. По онова време все карах с протрити гуми и една вечно беше спукана. „Ами, нямаш ли резервна?“ — ще попитате? *Да, бе, ей че смешно.* — Мога да пренощувам в Портсмут, вместо да се прибера направо у дома, и да те видя утре, ако...

— Невъзможно е. Рене ще преспи у дома, а повече гости Надин няма да понесе. Знаеш я колко е придирчива към гостите.

Към някои гости може би, но според мен двете с Рене бяха като дупе и гащи: наливаха се с кафета и клюкарстваха за любимите си филмови звезди, сякаш ги познаваха лично... само че моментът май не беше подходящ да ѝ го кажа.

— Знаеш колко ми е приятно да си говоря с теб, Дев, но тъкмо се приготвих да си лягам. С Рене имахме натоварен ден. Пазарувахме и... така нататък.

Не уточни какво означава „и така нататък“, а пък аз осъзнах, че нямам желание да я попитам. Поредното предупреждение.

— Обичам те, Уенди.

— И аз те обичам.

Прозвуча по-скоро дежурно, отколкото пламенно, но си казах, че сигурно е уморена.

Потеглих север, изпитвайки силно безпокойство. Защо ли? Заради тона ѝ? Заради липсата на ентузиазъм? Не знаех. Не бях сигурен, че искам да знам. Но се питах каква е причината. Понякога дори сега, след толкова години, си задавам същия въпрос. Днес тя не е нищо повече за мен, освен белег и спомен, млада жена, която ме беше наранила, както понякога девойките нараняват младежите. Млада жена от друг живот. И все пак продължавам да се питам къде беше ходила през онзи ден, какво беше правила и дали наистина го беше прекарала с Рене Сейнт Клеър.

Може да се спори кой е най-страховитият стих в попмузиката, но за мен е изпят от „Бийтълс“ в ранния им период (по-точно от Джон Ленън) и гласи: „Предпочитам да си мъртва, малката, отколкото с друг“. Бих могъл да кажа, че непосредствено след раздялата ни не съм изпитвал желание да отмъстя на Уенди, но ще излъжа. Не ми беше фиксидея, обаче мразех ли я, след като скъсахме? Да. През много дълги, безсънни нощи си казвах, че заслужава да ѝ се случи нещо лошо — дори много лошо, — задето ми бе нанесла такава рана. Подобни мисли ме стряскаха, но от време на време ми се въртяха в главата. А после се сецах за човека, влязъл в „Къщата на ужасите“, прегърнал Линда Грей и навлякъл две ризи. Човекът с татуирана птица на ръката и с бръснач в джоба.

През пролетта на 1973 година — последната от детството ми, като се замисля — виждах бъдеще, в което Уенди Кигън беше Уенди Джоунс... или може би Уенди Кигън-Джоунс, ако искаше да е модерна и да запази и своята фамилия. Щяхме да живеем в къща на брега на езеро в Мейн или в Ню Хемпшир, изпълнена с врявата на две малки Кигън-Джоунсчета, в която щях да пиша книги, не точно бестселъри, но достатъчно касови да ни осигурят охолен живот и (много важно за мен) да бъдат оценени ласкаво от литературните критици. Мечтата на Уенди да отвори малък бутик за дрехи (също ласкаво приет от клиентите) щеше да се сбъдне, аз щях да водя семинари за творческо писане, в които даровитите студенти да дават мило и драго да се запишат. Разбира се, плановете, плод на въображението ми, се провалиха, затова и по-късно си мислех, че е някак съдбовно, дето последната ни среща като гаджета беше в кабинета на въображаемия професор Джордж Б. Нейко.

През есента на 1968 година завърналите се в университета студенти открили „кабинета“ на професор Нейко под стълбите на мазето в Хамилтън Смит Хол. На стените висяха фалшиви дипломи, странни акварели с етикети „Албанско изкуство“ и схеми, указващи местата на гостите около масата, като в квадратчетата фигурираха имената на хора с имена като Елизабет Тейлър, Робърт Цимерман и Линдън Бийнс Джонсън. Безразборно бяха нахвърляни есета на несъществуващи студенти. Спомням си, че едно беше озаглавено „Сексбомби от Ориента“. Друго носеше названието „Ранната поезия на Чтълху: анализ“. Към обзавеждането спадаха и три пепелника на стойки като онези пред заведенията. От вътрешната страна на стълбището беше залепен надпис: „ПРОФЕСОР НЕЙКО ПОВЕЛЯВА: ЛАМПАТА, РАЗРЕШАВАЩА ПУШЕНЕТО, ВЕЧНО ДА ГОРИ!“ На разположение бяха две паянтови кресла и още по-паянтово канапе, идеално за влюбени двойки, дошли да се натискат.

В срядата преди последния ми изпит беше необичайно горещо и влажно за сезона. Към един следобед започнаха да се скупчват буреносни облаци, а към четири, когато Уенди бе склонила да се срещне с мен в сутеренния „кабинет“ на Джордж Б. Нейко, небето се продъни и се изля порой. Изпреварих я с пет минути. Тя пристигна вир-вода, но в повишено настроение. В косата ѝ блестяха дъждовни капчици. Хвърли се в прегръдките ми, засмя се и се притисна към мен. Тресна гръмотевица, малкото лампи в мрачния сутерен замигаха.

— Прегърни ме, прегърни ме, прегърни ме — избъбри. — Дъждът е толкова студен!

Стоплих я, а тя ме подпали. На бърза ръка се озовахме на разнебитеното канапе — прегръщах я през раменете и докосвах едната ѝ гърда (тя не носеше сутиен), другата си ръка бях пъхнал под полата ѝ и напипвах копринените ѝ гащички, украсени с дантели. Уенди ми позволи да я подържа там за минута, после се надигна, седна и оправи косата си.

— Достатъчно — каза превзето като благопристойна дама. — Ами ако влезе професор Нейко?

— Не мисля, че ще се случи, а ти? — Усмиввах се, но усещах познатото пулсиране в слабините. Понякога Уенди облекчаваше състоянието ми (беше станала твърде изкусна в онова, което наричахме „чекия през панталона“), но не вярвах през този ден да е толкова благосклонна.

— Може пък да влезе някоя студентка — подхвърли. — Да се моли за по-висока оценка, та да мине в горен курс. „Моля ви се, професор Нейко, ама много ви се моля,

готова съм на всичко...“

И това предположение беше идиотско, но наистина рискът да бъдем спипани да се натискаме на канапето беше голям. Тук постоянно идваха хора да оставят още есета, написани от измислени студенти, или да допълнят колекцията с поредния образец на албанското изкуство. Канапето беше удобно за секс, но не и мястото. Някога може би кътчето под стълбите е било чудесно любовно гнезденце, но не и откакто се беше превърнало в почти митично убежище за студентите от Свободния нюхемпширски университет.

— Как мина тестът ти по социология? — попитах я.

— Добре. Съмнявам се, че ще получа максимален брой точки, но знам, че съм го изкарала, което ми стига. Особено след като е последният. — Протегна се и докосна с пръсти стълбището, при което гърдите ѝ се повдигнаха съблазнително. — Заминавам след... — Погледна часовника си. — Точно след час и десет минути.

— С Рене ли?

Не харесвах съквартирантката ѝ, обаче не бях толкова луд, че да ѝ го кажа. Единствения път, когато го споменах, с Уенди имахме кратко и озлобено пререкание, при което тя ме обвини, че се опитвам да управлявам живота ѝ.

— Ами да, как иначе. Тя ще ме закара до дома на татко и мащехата ми. А след една седмица официално ставаме служителки на „Файлинс“!

Каза го толкова гордо, сякаш двете бяха приети за екскурзоводки в Белия дом, но и това премълчах. Имах други грижи.

— Остава уговорката да дойдеш в Бъруик в събота, нали?

Трябваше да пристигне сутринта, да прекараме заедно деня и тя да пренощува у дома. Щеше да спи в стаята за гости, естествено, но тя беше само на десетина крачки по коридора. Предвид факта, че можеше да не се видим чак до есента, реших, че вероятността „онова“ да се случи, е много голяма. То се знае, малките деца вярват в Дядо Коледа, а първокурсниците в Свободния нюхемпширски университет живееха понякога цял семестър със заблудата, че Джордж Б. Нейко е реално съществуващ преподавател и води лекции по английска литература.

— Абсолютно. — Огледа се и плъзна ръка нагоре по бедрото ми. Когато стигна до чатала ми, леко подръпна онова, което откри там. — Ела, бебчо.

Така че все пак получих моята „чекия през панталона“. Беше едно от добрите изпълнения на Уенди, бавно и ритмично. Отново тресна гръмотевица и шумът от дъжда премина в кух тропот, когато заваля градушка. Накрая Уенди ме стисна, с което засили и удължи удоволствието от оргазма.

— Гледай добре да се наквасиш, докато се прибереш в общежитието, или целият свят ще разбере какви сме ги вършили тук. — После скочи на крака. — Изчезвам, Дев. Не съм приключила с багажа.

— Ще те взема по обед в събота. Татко ще приготви за вечеря прочутото си задушено пиле.

Тя още веднъж каза „абсолютно“; също като надигането на пръсти, за да ме целуне, това беше запазена марка на Уенди Кигън. Само че в петък вечер ми се обади да ми съобщи, че Рене променила плановете си и щели да заминат за Бостън два дни по-рано.

— Съжалявам, Дев, но тя ми осигурява транспорта.

— Можеш да вземеш автобуса — възразих, но вече знаех, че няма да го направи.

— Обещала съм, миличък. Освен това имаме билети за „Пипин“ в „Империъл“. Бащата на Рене ни ги е купил, за да ни изненада. — Помълча и добави: — Радвай се за мен. Ето на, отиваш чак в Северна Каролина, а аз се радвам за теб.

— Радостен съм — отвърнах. — Пръскам се от радост.

— Така те искам. — Понижи глас и тонът ѝ стана заговорнически: — Следващия път, като сме заедно, ще ти се реванширам. Обещавам.

Така и не спази обещанието си, но пък и не ѝ се наложи да го наруши, защото повече не я видях след онзи ден в „кабинета“ на професор Нейко. Даже не ѝ позвъних по телефона, за да я обсипя с обвинения. Така ме посъветва Том Кенеди (скоро ще стигнем и до него) и вероятно беше прав. Може би Уенди очакваше такъв разговор, нищо чудно дори да го желаше. Ако е така, била е разочарована.

Надявам се да е била. Оттогава изминаха много години, отдавна съм загърбил някогашното страдание, но още се надявам да е била разочарована.

Любовта оставя дълбоки белези.

Така и не написах онези „почти бестселъри“, получаващи ласкави отзиви от литературните критици, но си осигурявам напълно приличен живот с писане и съм благодарен на съдбата; хиляди могат само да мечтаят за моя късмет. Изкачих се бавно по стълбицата на доходите до настоящата си позиция на главен редактор на „Търговски полети“ — списание, за което надали сте чували.

Година, след като поех поста, отново се озовах в кампуса на Свободния нюхемпширски университет. Поводът беше двудневен семинар на тема „Бъдещето на професионалните списания през двайсет и първи век“. По време на една почивка през втория ден ми хрумна да отида до Хамилтън Смит Хол и да надникна в „кабинета“ под стълбището. Писанията, схемите за настаняване на гостите около масата, образците на албанското изкуство бяха безследно изчезнали. Както и канапетото, креслата и пепелниците на стойки. Някой обаче беше проявил съобразителност. От вътрешната страна на стълбището, където беше надписът, предупреждаващ да не се гаси лампата, разрешаваща пушенето, със скок беше прикрепено късче хартия; на него имаше един ред толкова ситни букви, та трябваше да се вдигна на пръсти и да се наведе, за да прочета написаното:

Професор Нейко сега преподава в училището

за вълшебства и магии „Хозуортс“.

Защо не?

Защо пък не, по дяволите?

А относно Уенди... знам за нея колкото и вие. Вероятно можех да използвам „Гугъл“, магическото кълбо на двайсет и първи век, за да я открия и да узная дали е осъществила мечтата си да притежава изискан малък бутик, но имаше ли смисъл? Минало-заминало, тури му пепел. А и след преживелиците ми в Джойленд (лунапарк край градче, наречено Хевънс Бей, да не забравяме тази подробност) моето разбито сърце изглеждаше далеч по-маловажно. Майк и Ани Рос изиграха важна роля в това отношение.

В крайна сметка с татко похапнахме от прочутото му пилешко задушено без Уенди, което сигурно зарадва Тимоти Джоунс; макар той да се опитваше да го скрие от уважение към мен, знаех, че изпитва към нея същото, което изпитвах аз към приятелката ѝ Рене. Тогава обаче го отдавах на ревност заради мястото, което тя заемаше в живота ми. Сега ми се струва, че я беше преценил много по-точно от мен. Разбира се, не съм съвсем сигурен, защото никога не говорихме по този въпрос. Не вярвам, че мъжете могат да водят смислен разговор на тема жени.

След като приключихме с вечерята и измихме съдовете, седнахме на дивана, отворихме си по бира, запасихме се с пуканки и се приготвихме да гледаме филм с Джийн Хекман в ролята на кораво ченге с фетиш към ходила. Липсваше ми Уенди (която вероятно в този момент слушаше песента „Разпръсни слънчева светлина“), но мъжката компания си има предимства, като например да пърдиш и да се оригваш, без да се прикриваш.

На следващия ден — последния ми у дома — отидохме да се разходим край изоставената железопътна линия, прекосяваща гората зад къщата, в която бях израснал. Мама имаше желязно правило: с приятелите ми да не припарваме до релсите. Фактът, че последният товарен влак бе минал по тях десет години по-рано и оттогава целите бяха обрасли в бурени, нямаше значение за нея. Тя бе убедена, че ако играем там, като нищо може да профучи някой последен влак (да го наречем Извънредния детеядец) и да ни направи на пихтия. Само дето тъкмо нея я блъсна влак, движещ се извън разписанието. Рак на гърдата, гаден и безпощаден експрес, я покоси, когато беше едва на четирийсет и седем.

— Ще ми е мъчно, че няма да си тук през лятото — каза татко.

— И ти ще ми липсваш.

— Момент! Преди да съм забравил. — Той бръкна в горния си джоб и извади чек. — Първата ти работа е да си откриеш сметка. Помоли да е по бързата процедура, ако може.

Погледнах написаната сума: не бяха петстотин долара, за колкото бях помолил, а хиляда.

— Татко, можеш ли да си позволиш толкова?

— Да. Най-вече защото ми спести сума пари, като се издържаше с работата в мензата. Приеми ги като премия.

Целунах го по страната. Не се беше бръснал тази сутрин.

— Благодаря.

— Нямаш представа колко се радвам, задето мога да ти помогна, момчето ми. — Той извади кърпичка от джоба си и избърса сълзите си, без да се стеснява. — Прощавай, че се разциврих. Трудно е, когато децата напускат семейството. Един ден ще го разбереш, но дано имаш добра жена, която да ти е другар, след като останете сами.

Помислих си за госпожа Шопло, която беше казала „Децата са риск.“

— Нали няма да се притесняваш за мен, татко?

Той прибра кърпичката в джоба си и се усмихна — сърдечно и естествено.

— Обаждай ми се от време на време и няма да се притеснявам. И ако те карат да се качваш на онова тъпо влакче на смъртта, отказвай веднага.

Умирах да се кача на това влакче — щеше да е адски вълнуващо, но го уверих, че няма да припаря до него.

— И още... — Но така и не довърши лекцията си по безопасност. Вдигна ръка и

посочи. — Я виж!

От гората, намираща се на петдесетина метра от къщата, беше излязла сърна. Пристъпваше като балерина по траверсите, между които бурените и полските цветя бяха избуяли толкова високо, че стигаха до хълбоците ѝ. Спря се, спокойно ни изгледа и присви уши. От онзи момент си спомням най-вече тишината. Не се чуваше нито птича песен, нито бръмчене на самолет. Ако майка ми беше с нас, щеше да си носи фотоапарата и да снима като бясна. Като си го помислих, още повече ми домъчня за нея — повече от всякога през годините, изминали от деня на смъртта ѝ.

Прегърнах баща ми — за миг, но отривисто:

— Обичам те.

— Знам — промълви той. — Знам.

След миг отново погледнах към железопътната линия, но сърната ни беше напуснала. Ден по-късно и аз напуснах бащиния дом.

Върнах се в голямата сива къща в Хевънс Бей и веднага видях, че табелката с мидени черупки е свалена — госпожа Шопло беше намерила достатъчно наематели за през лятото. Благославях Лейн Харди, задето ме посъветва да си ангажирам жилище. Временните работници в Джойленд бяха пристигнали и всички пансиони в града бяха препълнени.

На втория етаж се разполагахме двамата с Тина Акърли, библиотекарката. Госпожа Шопло беше дала стаите на горния етаж на слабичка червенокоса студентка по живопис на име Ерин Кук и на един възпитаник на „Рътгърс“ на име Том Кенеди. Ерин, която бе карала курсове по фотография и в гимназията, и в „Бард“, беше назначена като Холивудско момиче. Колкото до нас с Том...

— Аз съм от Усмихнати услужливци — обяви той. — С други думи, общ работник. Така поне написа в заявлението ми онзи Фред Дийн. Ами ти?

— Същото — отвърнах. — Според мен означава чистачи.

— Съмнявам се.

— Нима? И защо?

— Защото сме бели — отсеке той и макар да не се разминахме и с чистенето, той донякъде се оказа прав. Екипът от чистачи — двайсет мъже и над трийсет жени с работни гащеризони с избродиран на горното джобче Хауи Щастливата хрътка — се състоеше само от хаитянци и доминиканци, почти със сигурност нелегално пребиваващи. Живееха отделно в селище на петнайсет километра от лунапарка и пътуваха до Джойленд и обратно с два излезли от употреба училищни автобуса. С Том щяхме да получаваме по четири долара на час, а Ерин — малко повече. Бог знае колко изкарваха онези чистачи. Бяха експлоатирани, разбира се, а фактът, че в южните щати се трудеха безброй нелегални емигранти, чието положение беше много по-тежко, не оправдаваше собствениците на лунапарка. От друга страна, на чистачите никога не им се налагаше да обличат козината. Нито на Ерин.

Ние с Том обаче я обличахме.

Вечерта преди първия ни работен ден тримата седяхме в салона на Maison Шопло, опознавахме се и гадаехме какво ни очаква тук. Докато разговаряхме, луната се издигна над Атлантическия океан, също тъй спокойна и красива като сърната, която с баща ми видяхме на железопътната линия.

— Увеселителен парк е, да му се не види! — възкликна Ерин. — Няма да е толкова трудно, нали?

— Лесно ти е на теб — парира я Том. — Щото няма да те карат да миеш седалките на въртележката всеки път, когато някой пикльо се изповръща насред возенето.

— Каквото ме накарат, ще го върша! — тросна се тя. — Ако ще да е и бърсане на повръщано, когато не съм заета да снимам същите пикльовци с родителите им. Не мога да се откажа от работата. Чудя се как ще си платя таксата за последната година, защото съм на крачка от фалита.

— Дано попаднем в един и същ екип — промърмори Том.

Извадихме късмет — оказа се, че ще работим заедно. Всички работни екипи в Джойленд носеха названията на породи кучета, нашият беше „Бигъл“.

Емалина Шопло се появи с поднос, на който беше сложила пет чаши за шампанско. Госпожица Акърли, върлина с огромни очи, скрити зад големи очила (на мен ми приличаше на писателката Джойс Карол Оутс), вървеше до нея и носеше бутилка.

Том Кенеди мигом се ободри.

— Френска лимонада ли виждам? Като гледам бутилката, май не е помия от супермаркета.

— Няма спор, шампанско е — обяви госпожа Шопло. — Макар че ако очакваш „Мут е Шандон“, млади господин Кенеди, ще бъдеш разочарован. Не е помия, както елегантно се изрази, но не е и от най-скъпото.

— Не знам за колегите ми — ухили се той, — но като човек, свикнал да пие само сайдер, едва ли ще бъда разочарован.

Тя се усмихна:

— Винаги ознаменувам с шампанско началото на летния сезон — ей така, за късмет. И май действа. Досега не съм губила сезонен работник. Всеки да си вземе чаша. Тина, наливай. — Когато чашите бяха пълни, госпожа Шопло вдигна своята, ние сторихме същото. — Наздраве за Ерин, Том и Девин. Пожелавам ви прекрасно лято, момчета, и да носите козината само когато температурата е под двайсет и седем градуса.

Чукнахме се и пихме. Може да не беше от най-скъпите марки, но беше дяволски добро шампанско и в бутилката остана колкото всички да пийнем по още една глътка. Този път Том предложи тост:

— Пия за госпожа Шопло, която ни подслони от бурите!

— Благодаря, Том, много мило. И все пак няма да ти намалая наема.

Пихме. Оставих чашата си, защото главата ми се позамая, и попитах:

— Какво беше това за козината?

Госпожа Шопло и госпожица Акърли се спогледаха и се усмихнаха.

— Ще разбереш — загадъчно каза библиотекарката. Страхотен отговор беше, няма що.

— Не стойте до късно, деца — посъветва ни госпожа Шопло. — Утре ще ставате рано. Вашата кариера в шоубизнеса започва.

Да, наистина трябваше да сме на работа рано: в седем сутринта, два часа преди паркът да отвори врати за поредния летен сезон. Тримата отидохме дотам пеш по брега. Том говори през повечето време. Голям бърбивец беше. Щеше да е досадно, ако не беше толкова забавен и неуморимо весел. Наблюдавах Ерин (която беше свалила маратонките си и газеше във водата); погледът ѝ издаваше, че е очарована и запленена от Том, който не беше първи красавец. Завиждах му обаче за ентузиазма и за дарбата да бърби лековато, от която аз, уви, бях лишен. Нали помните стария виц за начинаещата актриса, дето била толкова тъпа, че преспала със сценариста?

— Според вас имат ли мангизи собствениците на тези вили? — попита той и посочи къщите по Бийч Роу. Тъкмо минавахме край голямата зелена постройка, подобна на замък, но през този ден жената и момченцето в инвалидната количка ги нямаше. Ани и Майк Рос влязоха в историята по-късно.

— Сигурно притежават милиони — предположи Ерин. — Чак милиардери не са, но както би казал татко, не си броят центовете.

— Увеселителният парк вероятно сваля малко цената на имотите — отбелязах.

— Не разбираш душевната нагласа на богатите — възрази Том. — Същото е, както като минават покрай бездомници, които просят на улицата. Просто ги заличават от съзнанието си. „Бездомници ли? Какви бездомници?“ С парка е същото — „Какъв парк?“ Собствениците на тези къщи имат друга душевна нагласа. — Той се спря и засенчи очите си, загледан в зелената викторианска къща, която щеше да играе такава важна роля в живота ми през тази есен, след като Ерин Кук и Том Кенеди, дотогава вече гаджета, се завърнаха в университетите. — Тази ще е моя. Очаквам да вляза във владение на... първи юни 1987 година.

— Шампанското ще е от мен — подхвърли Ерин и всички се засмяхме.

Тази сутрин за пръв и за последен път видях на едно място целия персонал на Джойленд, нает за през лятото. Събрахме се в концертната зала „Сърф Одиториъм“, където се извяваха второразредни кълтри певци и застарели рокаджии. Бяхме почти двеста души. Повечето бяха като нас с Ерин и Том — студенти, готови да работят срещу нищожно заплащане. Видях Рози Голд — вече беше с циганската си премяна и с големи обици, тоест беше влязла в ролята на гадателка. На сцената застана Лейн Харди, сложи на катедрата микрофон и го изпробва, като няколко пъти го почука с пръсти. Пак беше с широкополата шапка, палаво накривена на една страна. Не знам как ме различи сред толкова хора, но ме поздрави, като докосна периферията ѝ. Отвърнах му с подобен жест.

Той си свърши работата, слезе от сцената и седна до Рози, която му пазеше място. Иззад кулисите с енергична стъпка се появи Фред Дийн.

— Седнете, моля, седнете всички. Преди да бъдете разпределени по екипи, собственикът на Джойленд и ваш работодател ще ви каже няколко думи. Моля, аплодисменти за господин Брадли Истърбрук.

Покорно заръкопляскахме, когато иззад кулисите се появи възрастен мъж, придвижващ се с предпазливата походка на човек с проблеми в тазобедрените стави, в гърба или и в двете. Беше висок и смайващо слаб и носеше черен костюм, с който повече приличаше на погребален агент, отколкото на собственик на увеселителен парк. Продълговатото му бледо лице беше обсипано с бенки. Бръсненето сигурно беше истинско изтезание за него, но резултатът беше отличен. Абаносовочерната му коса, очевидно докарана до този цвят по химически път, беше сресана назад и разкриваше силно набръчканото му чело. Приблужи се до катедрата и сплете костеливите си пръсти. Забелязах торбичките под хлътналите му очи.

Старостта се втрени в младостта и ръкоплясканията на младостта постепенно стихнаха.

Не съм сигурен какво очаквахме: може би с гробовен глас, подобен на Йерихонска тръба, да възвести как смъртоносна епидемия ще покоси всички ни. После той се усмихна и лицето му грейна като лампичките на джубокс. Стори ми се, че чувам как сезонните работници облекчено въздъхнаха. По-късно узнах, че през онова лято Брадли Истърбрук беше навършил деветдесет и три.

— Приятели — подхвана той, — добре дошли в Джойленд. — Странно, но се поклони, после застана зад катедрата. Няколко секунди нагласява микрофона (който запука и затрака), без нито за миг да откъсва от нас хлътналите си очи. — Виждам мнозина стари познайници и съм щастлив, че отново са с нас. А на вас, новациите, пожелавам това лято да е най-успешното в живота ви досега, мерило, по което да преценявате всяка бъдеща работа. Несъмнено пожеланието ми е ексцентрично, но човек, който дълги години управлява увеселителен парк, трябва да е ексцентричен и особен. Едно ви гарантирам: друга такава служба няма да имате.

Огледа ни и попипа още веднъж многострадалния микрофон, после продължи:

— След малко господин Дийн и госпожа Бренда Рафърти, господарката на замъка, ще ви разпределят по екипи с конкретни задачи. Ще бъдете в групи от по седем души и от вас се очаква да работите в синхрон и в разбирателство. Задачите ще ви бъдат поставяни от ръководителя на екипа и ще се променят през седмица, понякога през ден. Ако разнообразието е солта на живота, следващите три месеца ще ви се видят доста солени. Надявам се да го запомните, млади дами и господа. Да разчитам ли?

Замълча, сякаш очакваше да отговорим, но никой гъкна. Безмълвно се взирахме в този много възрастен човек с черен костюм и бяла риза с разкопчана яка. Когато заговори отново, все едно приказваше на себе си, поне в началото.

— Живеем в безумен свят на войни, жестокост и безсмислени трагедии. На нито едно човешко същество, което го населява, не е спестен дял от нещастieto и безсънните нощи. Онези от вас, които още не го знаят, ще го научат. На фона на тези тъжни, но неоспорими факти за състоянието на обществото, това лято вие получавате безценен дар: да продавате щастие. В замяна на спечелените с труд долари на клиентите ще им доставяте радост. Децата ще се върнат у дома и ще сънуват видяното и преживяното тук. Надявам се да не го забравяте, когато понякога работата ви натежи, когато хората са груби с вас (случва се често, уверявам ви), или когато ви се струва, че усърдието ви е неocenено. Това тук е различен свят със свои нрави и език, който наричаме *дъра-бъра*. Ще започнете да го учите от днес. Щом му хванете цаката, после с пръсти ще си щракате. Това е. Няма да ви обяснявам, защото не може да се обясни: постига се с много опит.

Том се наведе към мен и ми прошепна:

— Абе, какви ги дрънка тоя? Да не сме попаднали по погрешка на сбирка на Анонимните алкохолици?

Изсъптах му. Дошъл бях с очакването да изслушам нещо като десетте Божии заповеди в духа на „Не прави това или онова“, а вместо това чух майтапчийска и същевременно сериозна лекция, която ме възхити. Брайли Истърбрук ни огледа, после внезапно широко се усмихна, давайки ни възможност да зърнем конските му зъби. Каква усмивка — сякаш той можеше да погълне света! Ерин Кук се взираше в него като хипнотизирана. Също и повечето сезонни работници. Така се взираха хлапаци в учител, който им предлага нов и прекрасен поглед към реалността.

— Надявам се работата ви тук да ви е приятна, но когато не е, когато например е ваш ред да облечете козината, постарайте се да си припомните колко сте привилегирани. В тъжния и мрачен свят ние сме островче на щастieto. Мнозина от вас сигурно вече имат планове за бъдещето — надяват се да станете лекари, адвокати, политици може би...

— ПАЗИ БОЖЕ! — извика някой и предизвика всеобщ смях.

Мислех си, че няма как усмивката на Истърбрук да стане по-широка, но се оказа, че греша. Том клатеше глава, обаче и той се беше поддал на магията на този човек.

— Добре, вече схванах — пошушна в ухото ми. — Този е Исус Христос на веселието.

— Ще водите интересен и ползотворен живот, млади мои приятели. Ще извършите много добри дела, ще имате забележителни преживявания. Но се надявам, че никога няма да забравите времето, прекарано в Джойленд, защото ще е най-вълнуващото приключение. Ние не предлагаме мебели. Нито коли. Не продаваме земя, нито къщи, не предлагаме пенсионни фондове. Нямаме политическа програма. Продаваме забавление. Никога не го забравяйте. Благодаря ви за вниманието.

Отдръпна се от катедрата, поклони се отново и напусна сцената, движейки се със същата мъчителна походка. Вече почти се беше скрил зад кулисите, преди да избухнат аплодисментите. Рядко съм чувал по-добра реч, защото той казваше истината, а не дрънкаше врели-некипели. Ама вярно, колко от вас могат да напишат в автобиографията си: „През 1973 година продавах забавление“?

Всички ръководители на екипи бяха отдавнашни служители на Джойленд, които извън сезона работеха като организатори и водещи на всевъзможни развлекателни събития. Повечето бяха и в Комисията по парковете, което означаваше, че се занимаваха с щатските и федералните разпоредби (много либерални през 1973 година), както и с жалби на клиенти. През това лято повечето жалби бяха свързани със забраната на тютюнопушенето.

Шефът на нашия екип беше седемдесетинагодишен весел и енергичен дребосък на име Гари Алан, който беше и управител на стрелбището „Ани Оукли“. Само дете никой от нас не използваше тези имена след първия ден. Според *дъра-бъра* стрелбището беше бам-бумаджийницата, а Гари беше бам-бумаджийският шеф. Ние, седмината от екип „Бигъл“, се срещнахме с него в бам-бумаджийницата, където той строяваше пушките на стойките. Първата ми официална задача в Джойленд — както и за Ерин, Том и останалите четирима от екипа — беше да се подредят наградите по рафтовете. Най-видното място беше за големите плюшени животинчета, които рядко някой печелеше... макар Гари да каза, че гледа да дава поне едно на вечер, когато приходите са добри.

— Обичам си клиентите — заяви той. — Така си е. Най обичам бройките, което ще рече готините гаджета, а от тях най-любими са ми ония с големите деколтета, дето се навеждат ей-така да стрелят. — Взе 22-калиброва въздушна пушка със сачми (модифицирана да издава силен и ефектен гърмеж при всяко дърпане на спусъка) и се наведе да ни демонстрира. — Когато стреля мъж, му казвам, че е прекрачил фауллинията. Бройките не ги закачам.

Рони Хюстън, очилат младеж с бейзболна шапка с надпис „Щатски университет — Флорида“, се обади:

— Не виждам фауллиния, господин Алан.

Гари го изгледа, опрял юмруци в несъществуващите си хълбоци. Джинсите му сякаш се крепяха напук на земното притегляне.

— Чуй ме, синко, три неща ще ти кажа. Слушаш ли внимателно?

Рони кимна. Изглеждаше така, сякаш му се искаше да си води бележки. А също и сякаш му се щеше да се скрие зад нас.

— Първо, можеш да ми викаш Гари, или Татенце, или дърти негоднико, обаче не съм учител, тъй че зарежи „господина“. Второ, да не съм видял повече на главата ти тъпата университетска шапка. Трето, фауллинията е, където кажа. Аз я определям, защото тя е ей-тук. — И той се почука по хълтналото, прорязано от изпъкнала вена слепоочие, за да илюстрира думите си. После махна към наградите, мишените и плота, на който чинчилите — лапнишараните — „полагаха муцунки“. — Всичко туй ми е в акъла. Бам-бумаджийницата е във въображението ми. Схващаш ли?

Рони не схващаше, но закима енергично.

— Разкарай я сега тази шапка, че ми прилича на фъшкия. Сложи козирка на Джойленд или кучеглавка с Хауи Щастливата хрътка. Туй да ти е първата работа.

Рони веднага свали шапката и я натика в задния си джоб. По-късно — в рамките на час, ако не се лъжа — я смени с цилиндър, който според *дъра-бъра* се наричаше кучеглавка. След като три дни търпя да го поднасят и да му викат новак, занесе новата си шапка на паркинга и я овъргаля в праха. Когато я нахлупи отново, вече изглеждаше както трябва. Или почти. Рони Хюстън така и не заприлича на стара пушка; на някои им е писано вечно да си останат новаци. Помня как Том веднъж му подхвърли, че трябвало да я

препикае, та да ѝ придаде най-важния финален штрих. Когато видя, че Рони се кани да изпълни съвета му, Том побърза да добави, че ако я топне в Атлантическия океан, ще постигне същия ефект.

Междувременно татенцето ни оглеждаше.

— Като стана дума за хубавелки, виждам, че и ние си имаме.

Ерин се усмихна скромно.

— Холивудско момиче ще си, а, миличка?

— Да, така каза господин Дийн.

— Тогава трябва да идеш при Бренда Рафърти. Тя е втора по ранг в лунапарка, а също така е Майче на момичетата. Ще те премени в една от онези сладки зелени роклички. Кажи ѝ, че я искаш по-къса.

— Как ли пък не, дърти сладострастнико — възкликна Ерин и мигом се присъедини към гръмогласния му смях.

— Нахакана! Дръзка! Ох, как ги обичам такива! Когато не снимаш чинчилите, идвай при Татенцето, ще ти намеря какво да правиш. Но първо ще си сменяш роклята, та да не я изцапаш. Ясно?

— Да — потвърди Ерин.

Татенцето Алан погледна часовника си.

— Паркът отваря след един час, малките, и тогава започвате да се учите в крачка. Като начало ще ви разпределя по обекти. — Той ни запосочва един по един, като назоваваше съоръженията. На мен се падна виенското колело „Каролайна“, което ме зарадва. — Имаме време за един-два въпроса, но не повече. Някой ще пита ли нещо, или ще се хващате за работа?

Вдигнах ръка. Той ми кимна и попита как се казвам.

— Девин Джоунс, сър.

— Още веднъж ми речи сър, и си уволнен, момко.

— Девин Джоунс, Татенце. — За нищо на света нямаше да се обърна към него с думите „дърти негоднико“, поне засега. Може би като се поопознаехме по-добре...

— Ха така — кимна той. — Какво се мъти в главата под тая червена коса?

— Какво означава троен панаирджия?

— Такъв е старият Истърбрук. Баща му е работил в лунапарк през времето на Прашните бури³ през трийсетте, а преди него и дядо му още когато го е имало индианското шоу с участието на Големия вожд Йоулача. Вие, учените младежи, бихте казали, че Истърбрук е потомствен панаирджия.

— Ама вие май ни *поднасяте*! — възкликна Том едва ли не победоносно.

Татенцето го стрелна с такъв леден поглед, че той престана да хитрее и посърна — нещо невиджано досега.

— Синко, знаеш ли какво е история?

— Ами... разни неща, ставали в миналото.

— Не — отсече той, докато си запасваше платнения патрондаш. — Историята представлява натрупаните вежтории на човешката раса — огромна и непрекъснато увеличаваща се купчина. В момента сме на върха ѝ, но много скоро ще бъдем затрупани под боклуците на идните поколения. Едно примерче: запитали ли сте се защо дрехите на роднините ви на старите снимки ви изглеждат толкова смешни? И понеже сте обречени да сте заровени под боклуците на децата и на внуците си, редно е да проявявате повече разбиране.

Том отвори уста, вероятно да пусне поредната си духовитост, но размисли и мъдро си премълча.

Джордж Престън, друг член на екип „Бигъл“, попита:

— А вие троен панаирджия ли сте?

— Не. Тате имаше ранчо за добитък в Орегон; сега братята ми са го поели. Аз съм черната овца на семейството и съм дяволски горд с това. Е, ако няма друго, да не се халосваме повече, а да действаме.

— Може ли още един въпрос? — обади се Ерин.

— Само защото си хубавелка.

— Какво означава „да носиш козината“?

Татенцето се усмихна и сложи ръце на тезгяха на своята бам-бумаджийница.

— Я кажи, млада госпожице, имаш ли идея какво би могло да значи?

— Ами... да.

Усмивката на новия ни началник стана по-широка и ни даде възможност да се полюбуваме на пожълтелите му зъби.

— На прав път си тогава.

Какво върших в Джойленд през онова лято ли? Всичко. Продавах билети на касата. Продавах пуканки, бухтички, захарен памук и безчетни количества хотдог (който наричахме „люта хрътка“, както вече сте се досетили). Всъщност тъкмо поради „лютата хрътка“ снимката ми попадна във вестника, макар че не аз бях продал въпросния хотдог, а Джордж Престън. Работих като спасител и на брега, и при Веселото езерце — вътрешния басейн, където свършваше водната пързалка „Пляс-тряс“. Танцувах в селцето „Шу-шу-мушу“ с момчетата и момичетата от „Бигъл“ под звуците на „Патешки рок“, „Вкусна ли е дъвката в устата, като я лепнеш на рамката на кревата“, „Бър-бър, хър-мър“ и още десетина безсмислени песнички. Прекарах много часове — повечето от тях щастливи — като детегледач. В „Шушу-мушу“ задължителният лаф при вида на сдухано хлапе беше: „Я да усмихнем това намръщено личице!“ и подходът не само ми допаднаше, а и бях го овладял до съвършенство. Тъкмо в „Шушу-мушу“ стигнах до извода, че да имам деца в далечното бъдеще е ДОБРА ИДЕЯ, а не мечта, свързана с Уенди.

С всички Усмихнати услужливци се научихме да пробягваме за нула време разстоянието от единия край на Джойленд до другия, като използвахме или задните алеи към разните съоръжения и павилиони, или някой от трите обслужващи тунела с названия „Подземен Джойленд“, „Подземна Хрътка“ и „Булеварда“. Изхвърлях тонове боклук, като го извозвах с електромобил по „Булеварда“, зловещ проход, осветяван от луминесцентни лампи, които непрекъснато жужаха и припукваха. Няколко пъти влязох в ролята и на хамалин, като влачех усилватели и монитори, когато някой изпълнител пристигаше със закъснение и без екип.

Усвоих *дъра-бъра*. Някои от типичните изрази — като „далавера“ за безплатно шоу или „шибаняк“ за повредено съоръжение — от време оно бяха в панаирджийския речник. Други термини — като „бройки“ за готините гаджета и „мръхльовци“ за вечно оплакващи се посетители — бяха характерни само за жаргона на Джойленд. Предполагам, че в другите увеселителни паркове си имат свой вариант на *дъра-бъра*, но в основата му неизменно е панаирджийската раздумка. „Припирвач“ е клиент (обикновено мръхльо), който мърмори, че трябва да чака на опашка. Последният час от работното време (за Джойленд — между десет и единайсет вечерта) се наричаше „клапан“. Клиент, загубил на стрелбището, който настоява да му върнат парите, назовавахме „крънкач“. „Дрискалото“ беше обществена тоалетна като в следния пример: „Хей, Джоунси, изприпкай до дрискалото при «Ракета към Луната», че някакъв тъп мръхльо се издрайфа в мивката.“

За повечето от нас обслужването на касите за билети беше фасулска работа, а всеки, който може да пресмята ресто, може да продава пуканки или сувенири. Поддържането на съоръженията не беше кой знае колко по-трудно, но отначало беше страшничко, тъй като от нас зависеше животът на много хора и най-вече на малки деца.

— Идваш за урока ли? — попита ме Лейн Харди, когато го открих при виенското колело „Каролайна“. — Чудесно. Тъкмо навреме. Паркът отваря след двайсет минути. Тук е като във флота — важи принципът на взаимното обучение. В момента оня як младеж, до когото седеше...

— Том Кенеди.

— Да. В момента Том се учи как да работи на „Автодяволите“. В някакъв момент, вероятно още днес, ще инструктира теб как да се оправяш със съоръжението, а ти пък ще го научиш как да работи на виенското колело. Впрочем то по-скоро е австралийско, в смисъл, че се върти обратно на часовниковата стрелка.

— Важно ли е?

— Не — рече той, — но според мен е интересно. В Щатите има само няколко такива. С две скорости е: бавна и супербавна.

— Защото е дядка.

— Тъй вярно. — Показа ми как да работя с дългия лост с дръжка като на велосипед, с който го бях видял да оперира през първия ден, после ме накара да го хвана.

— Чувстваш ли как щраква, когато е на скорост?

— Да.

— Това е стопът. — Сложи ръка върху моята и издърпа лоста докрай. Този път щракването беше по-силно и колелото спря отведнъж, при което кабинките се полюшнаха. — Дотук ясно ли е?

— Така мисля. Само че не ми ли е нужно разрешително или лиценз, за да работя с това чудо?

— Нали имаш разрешително?

— Да, имам разрешително за шофиране, издадено в Мейн, но...

— В Южна Каролина ти е нужно само това. След време ще измъдрят и други правила, но тази година поне си правоспособен. А сега внимавай, защото следва най-важната част. Виждаш ли жълтата ивица отстрани?

Виждах я. Беше вдясно от рампата, водеща към съоръжението.

— На вратата на всяка кабинка има емблема на Щастливата хрътка. Когато видиш, че Хрътката се изравнява с жълтата ивица, буташ лоста и кабинката спира точно на мястото за качване. — Отново изтласка лоста напред. — Виждаш ли?

Кимнах.

— Додето колелото не се нашишка...

— Какво?

— Напълни. Да се нашишка означава да се напълни. Не ме питай защо. Та докато колелото не се нашишка, редуваш между супербавна и стоп. Щом имаш максимално натоварване, което е през повечето време, ако имаме добър сезон, минаваш към нормалната бавна скорост. Возенето продължава четири минути. — Посочи портативното радио и добави: — Мое е, но по правило който поеме управлението, пуска музика по негов избор. Само без шури рок парчета на „Ху“, „Лед Цепелин“, „Стоунс“ и прочие преди залез-слънце. Разбра ли?

— Да. А как спирам?

— По същия начин. Супербавна, стоп. Супербавна, стоп. Винаги равнявай емблемата на Хрътката по жълтата ивица и кабинките се спират точно до платформата. Би трябвало да правиш по десет завъртания на час. Ако колелото всеки път е пълно, това прави над

седемстотин души и печалбата е тлъста пачка.

— Което ще рече?

— Пет стотачки.

Изгледах го и колебливо попитах:

— Всъщност няма да ми се наложи да возя хора, нали? Колелото си е твое.

— На Брад Истърбрук е, хлапе. Както и останалите съоръжения. Аз съм най-обикновен служител, макар да съм тук от доста години. Ще го управлявам предимно аз, но не през цялото време. В другите лунапаркове заместниците на титулярите са полупияни рокери, покрити с татуировки. Ако те го могат, и ти ще се справиш.

— Щом казваш...

Лейн посочи към входа:

— Портите са отворени и ето ги чинчилите, стичат се по Джойленд Авеню. Стой до мен за първите три завъртания. После ще обучиш останалите от екипа си, включително и Холивудското момиче. Всичко е наред, нали?

Никак не ми изглеждаше наред — нима от мен се очакваше да пратя хора на петдесет метра над земята след петминутен инструктаж? Беше пълно безумие.

Той стисна рамото ми:

— Ще се справиш, Джоунси. И не ми отговаряй: „Щом казваш.“ Да чуя, че всичко е наред.

— Всичко е наред — повторих.

— Така те искам. — Включи радиото, свързано с високоговорителя, монтиран на виенското колело. „Холис“ запяха „Висока готина жена с черна рокля“, Лейн извади от задния си джоб ръкавици от необработена кожа. — Трябва и ти да се снабдиш с такива, ще са ти нужни. Освен това започвай да усвояваш диджейски умения. Наведе се, извади безжичен микрофон от вездесъщото оранжево сандъче и подхвана: — Здравейте, приятели, добре дошли. Хайде, идвайте да ви завъртим на колелото. Живо, не се помайвайте, лятото няма да трае вечно. Качете се на горния етаж, където въздухът е разреден и от гледката се чувстваш окрилен. Хайде, всички на виенското колело!

Намали звука и ми намигна.

— Това са моите реплики в общи линии. След някое и друго питие стават по-вдъхновени. Ти ще си измислиш свои.

Първия път, когато сам управлявах виенското колело, ръцете ми трепереха от страх, но към края на първата седмица вече действах като професионалист (макар Лейн да казваше, че от репликите ми има много да се желае още). Научих се да работя и на въртележката „Летящи чашки“ и на Автодяволите, макар че последният атракцион изискваше малко повече усилия от натискане на зеления бутон „старт“ и червения „стоп“ и освобождаване на количките, когато лапнишараните ги заклещеха при гумираните стени, което се случваше минимум четири пъти на едно четириминутно возене. Само дето при Автодяволите това не се наричаше возене, терминът беше „друсане“.

Научих *дъра-бъра*, научих преките пътища над и под земята. Свикнах да продавам на сергия, станах печен бам-бумаджия, давах плюшените играчки само на хубавичките бройки. За около седмица усвоих работата в общи линии, след още две овладях тънкостите. Носенето на козината обаче го схванах още в дванайсет и половина през първия си ден в Джойленд и такъв ми беше късметът (добър или лош), че се случи тъкмо по това време Брамбли Истърбрук да е в селцето „Шушу-мушу“ — седеше на пейка и похапваше обичайния си обяд от бобени кълнове и тофу — абсурдно меню за лунапарк, царството на *сочните бау-бау*, но подходящо за човек като него, чиято храносмилателна система е действала безотказно някъде по времето на Сухия режим.

След първото ми импровизирано изпълнение на Щастливата хрътка Хауи често слагах козината. Защото много ми се удаваше. И господин Истърбрук разбра, че много ми се удава. Носех я около месец по-късно, когато на Джойленд Авеню срещнах момиченцето с червената шапка.

Първият ден беше истинска лудница. Работих с Лейн на виенското колело „Каролайна“ до десет часа, а после сам през следващите деветдесет минути, докато той търчеше из парка да оправя неразбории, типични за деня на откриването. До този момент се бях освободил от страха, че виенското колело може да се повреди и да излезе от контрол като въртележката в онзи стар филм на Алфред Хичкок. Най-ужасяващото беше доверието на хората. Нито един татко с дечица не дойде да ме попита дали си разбирам от работата. Не постигнах задължителния брой завъртания — дотолкова се бях съсредоточил върху проклетата жълта ивица, та получих главоболие, — но пък всичките завъртания бяха нашишкани.

Ерин се отби веднъж (беше много сладка със зелената рокля на Холивудско момиче) и направи снимки на няколко семейства, които чакаха реда си да се качат. Засне и мен — още пазя тази снимка. Когато колелото се завъртя отново, тя стисна ръката ми — по челото ѝ бяха избили ситни капчици пот, усмихваше се замечтано, очите ѝ блестяха.

— Не е ли върховно? — промълви.

— Стига да не убия някого, да — отвърнах.

— Ако видиш, че има опасност някое детенце да падне от кабинката, гледай да го уловиш. — И след като ми бе дала още един повод за притеснения, хукна да търси други обекти за снимане. Не можеше да се оплаче от липса на клиенти — имаше доста желаещи да позират пред червенокоса красавица. И да, тя беше права. Наистина бе върховно.

Лейн се върна към единайсет и половина. До този момент вече бях усвоил дотолкова работата с виенското колело, че чак не ми се искаше да ме замести.

— Кой ти е шеф на екипа, Джоунси? Гари Алан ли?

— Да.

— Иди при бам-бумаджийницата и виж какво ще ти възложи. Ако извадиш късмет, по обед ще те прати в кльопарницата.

— Каква е тази кльопарница?

— Място за отдых на работниците. В повечето лунапаркове бачкаторите прекарват обедната си почивка на паркинга или зад камионите, но Джойленд предлага лукс: помещение за почивка — слизаш по стълбите между „Булеварда“ и „Долна хрътка“ и си там. Ще ти хареса, обаче ще се храниш само с разрешение на Татенцето. Не ща да влизам в пререкания с дъртия негодник. В неговия екип аз нямам думата. Носиш ли си кутия с храна?

— Не знаех, че трябва.

— Ще се научиш — усмихна се той. — Днес се отбий при Ърни — онуй заведение за пържени пилета с големия пластмасов петел на покрива. Покажи му картата си от Джойленд и ще ти направи намаление.

Наистина хапнах от пърженото пиле на Ърни, но чак в два часа. Татенцето имаше други планове за мен.

— Отскочи до гардеробната — така викаме на караваната между Паркови услуги и дърводелското ателие. Кажи на Доти Ласън, че аз те пращам. Тя е едно ми ти женище, направо пръска корсета.

— Не искаш ли първо да ти помогна да презаредиш?

Стрелбището също беше нашишкано, пред плота за стрелба се бяха струпали гимназисти, нетърпеливи да спечелят недостижимите плюшени играчки. Други лапнишарани (така ги наричах вече мислено) се бяха строили в три редици зад

стрелящите. Ръцете на Татенцето не спираха да се движат, докато ми говореше.

— Искам да яхнеш понито и да го яздиш, както пее Лий Дорси. Тази работа я върша, отпреди да си бил роден. Кой беше ти, Джоунси или Кенеди? Знам, че не си блейката с колежанската шапка, ама повече не помня.

— Джоунси съм.

— Е, Джоунси, ще прекараш един образователен час в селцето „Шушу-мушу“. За дечицата поне ще е образователен. За теб може би не чак толкова. — Той пак пусна акулската усмивка, която беше неговата запазена марка. — Приятно носене на козината.

В гардеробната също беше лудница. Доти Ласън, мършава жена, на която ѝ трябваше корсет, колкото на мен — обувки с дебели подметки, носени от ниските мъже за увеличаване на ръста им, ми се нахвърли още щом влязох. Заби дългия си маникюр в подмишницата ми и ме потътри край каубойски и клоунски дрехи, исполински костюм на Чичо Сам с подпрени до него кокили, няколко тоалета за принцеси, щендер с рокли за Холивудски момичета, друг със старомодни бански костюми от края на деветнайсети век, които, както научих, бяхме обречени да носим при дежурството си като спасители. В дъното на претрупаната ѝ малка империя се мъдреха десетина сгънати кучешки козини. По-точно, десетина Хауита Щастливата хрътка, с глуповата и доволна усмивка, огромни сини очи и щръкнали рошави уши. На гърба имаха ципове от врата до опашката.

— Ама че си дългуч — изцъка Доти. — Хубаво, че постегнах най-големия размер миналата седмица. Последният хлапак, дето го носи, го беше разпрал под мишниците. Имаше и голяма дупка под опашката. Сигурно малкият се беше надрискал от мексиканската храна. — Свали от щендера Хауи XL и ми го тикна в ръцете. Опашката се уви около краката ми като питон. — Отиваш в селцето „Шушу-мушу“, и то по най-бързия начин. Тая работа беше за човек на Бъч Хадли от екип „Корги“, обаче той се обади, че хората му били зациклили на голямата перка. Нямах представа за какво говори, но Доти не ми остави време да попитам. Тя забели очи, което можеше да означава или добро настроение, или начало на епилептичен пристъп, и продължи:

— Ще попиташ защо е това бързане. Ще ти кажа защо, новако. Господин Истърбрук обикновено обядва там в деня на откриването и ако няма Хауи, ще остане много разочарован.

— В смисъл, че някой ще бъде уволнен ли?

— Не, в смисъл, че ще се огорчи. Като поработиш при нас известно време, сам ще се убедиш, че това е по-лошо от уволнение. Никой не иска да го огорчава, защото той е велик човек. Само по себе си това не е малко, но по-важното е, че е добър човек. А в неговата професия добрите хора са по-редки от зъби на кокошка. — Тя ме погледна и изцвърча като мишка, уловена в капан: — Боже милостиви, ама ти наистина си много дълъг! И зелен като тревата. Но и на това ще му намерим колая.

Имах милион въпроси, обаче езикът ми се беше вързал на фльонга. Можех само да се вирам в Хауи. Хрътката също се вираше в мен. Знаете ли как се почувствах в този момент? Като Джеймс Бонд, който е привързан към апарат за изтезания и го заплашва разрязване с лазер. „Нима очакваш да проговоря?“ — пита той Голдфингър. А Голдфингър му отговаря: „Не, господин Бонд, очаквам да умреш!“ Аз бях привързан към апарат за щастие, а не за изтезания, но иначе идеята беше същата. Колкото и да се стараех да съм в крачка в този първи ден, шашавата лудница хукваше още по-бързо.

— Вземаш го и отиваш в кльопарницата, малкия. Моля ти се, кажи ми, че знаеш къде е.

— Знам. — Слава богу, Лейн ме беше светнал.

— Едно на нула за теб. Като идеш там, съблечи се само по гащи. Ако носиш нещо повече под козината, ще завриш. Някой някога да ти е казвал първото панаирджийско правило, бебчо?

Поназнайвах нещо по въпроса, но ми изглеждаше по-разумно да си държа езика зад зъбите.

— Да си пазиш портфейла, малкия. Тукашният парк не е долнопробен като местата,

където съм работила в разцвета на младостта си, но това още си остава първото правило. Дай го на мен да ти го пазя.

Подчиних се, без да възразя.

— Хайде, бягай, и по-живо. Но преди да се съблечеш, изпий повечко вода. Толкова, че да ти се подуе коремът. И не хапвай нищо, колкото и да си гладен. Виждала съм хлапета с топлинен удар да дрейфат върху костюма на Хауи и гледката хич не е приятна. Почти винаги се налага костюмът да бъде изхвърлен. Пиеш, събличаш се, напъхваш се в козината, караш някого да ти вдигне ципа и после припваш по „Булеварда“ към „Шушумушу“. Има табела, няма как да го сбъркаш.

Погледнах скептично големите сини очи на Хауи.

— От мрежест материал са — обясни тя. — Не се бой, ще виждаш чудесно.

— Но... какво трябва да правя?

Тя ме изгледа — отначало сериозно. После лицето ѝ — не просто устата и очите, а цялото ѝ лице — засия, озарено от широка усмивка. Последва гърлен смях, който звучеше като корабна сирена.

— Няма страшно, ще се справиш — увери ме. Постоянно го чувах от кого ли не. — Вживей се в ролята. Открий задрямалото куче у себе си.

В кльопарницата заварих да обядват петнайсетина новобранци и неколцина стари служители. Сред новациите бяха и две Холивудски момичета, но нямах време за свенливост. След като се напих с вода от чешмата, свалих дрехите си и останах само по боксерки и маратонки. После стъпих в костюма на Хауи, като се постарях краката ми да стигнат докрай в задните лапи.

— Козината! — провикна се един от старите служители и задумка с юмрук по масата. — Козината! Козината! Козината!

Другите подеха напева и кльопарницата закънтя, докато аз стоях там по бельо с нахлузен до глезените костюм на Хауи. Все едно бях наред спонтанен затворнически бунт. Рядко съм се чувствал толкова глупаво... но и толкова героично. В края на краищата това беше шоубизнес и аз имах шанс за солово изява. За миг дори престанах да се тревожа, че хабер си нямам какво правя.

— КОЗИНАТА! КОЗИНАТА! КОЗИНАТА!

— Някой да ми вдигне ципа, мамка му! — изкрещях. — Чакаат ме в „Шушу-мушу“!

Едно от момичетата ми оказа тази чест и аз мигом разбрах защо носенето на козината беше толкова шибано. Кльопарницата беше климатизирана като всички подземия на Джойленд, но вече бях плувнал в пот.

Един от старите се приближи до мен и ласкаво ме потупа по кучешката глава.

— Аз ще те закарам, синко — рече. — Ей го там електромобила ми. Качвай се.

— Благодаря — избърборих.

— Бау-бау и на теб! — подвикна някой и всички избухнаха в смях.

Понесохме се по „Булеварда“ със злоещото примигващо флуоресцентно осветление — прошарен старец със зелен работен гащеризон и синеока немска овчарка в ролята на втори пилот. Старчокът спря пред стълби, маркирани със стрелка и надпис „Шушу-мушу“ върху сгуробетонните тухли, и рече:

— Не казвай нито дума. Хауи никога не говори, само прегръща дечурлигата и ги гали по главите. Късмет! И ако ти призлее, изчезвай бързо. Децата не бива да виждат Хауи, повален от топлинен удар.

— Нямам идея какво трябва да правя — измънках. — Никой не ми обясни.

Не знам дали този човек беше потомствен панаирджия, но ми отговори уклончиво, както повеляваха традициите на Джойленд:

— Няма значение. Всички деца обичат Хауи. Те знаят какво да правят.

Слязох от електромобила, без малко не се препънах в опашката си, после я подхванах с лявата лапа и я дръпнах настрани да не ми се пречка. Запрепъвах се нагоре по стълбите и се замотах с резето на вратата. Чувах музиката, мелодия, която смътно помнех от ранното си детство. Най-сетне вратата се отвори, през мрежестите сини очи на Хауи нахлу ярка юнска светлина и за момент ме заслепи.

Сега музиката беше по-силна, защото звучеше през високоговорители, и си спомних названието на песента: „Троп-троп“, неувяхващ хит в забавачката. Видях люлки, пързалки, катерушки, клатушки и въртележка, бутана от новак, разкрасен с дълги заешки уши и пухкаво опашле, прикрепено отзад на джинсите му. Влакче, движещо се с шеметната скорост от осем километра в час, премина край мен, натоварено с деца, които махаха на родителите си, щракащи ги с фотоапарати. Наоколо щурееха безброй хлапета, наблюдавани от куп сезонни работници плюс двама редовни служители, които (надявах се) притежаваха сертификати за детегледачи. Бяха мъж и жена с тениски с надпис

„Обичаме щастливите деца“. Точно насреща ми беше разположена продълговатата постройка на детския център с табела „Къщичката на Хауи“.

Видях и господин Истърбрук. Седеше на пейка под фирмен чадър на Джойленд, пак носеше костюма си на погребален агент и похапваше китайско. Отначало не ме забеляза; гледаше как двама новаци водят към „Къщичката на Хауи“ дечурлига, наредени в индианска нишка.

Малките можеха да бъдат оставяни там (това го научих по-късно) максимум два часа, докато родителите водеха по-големите си деца при съоръженията за възрастни или обядваха в „Скален рак“, най-люксовия ресторант в лунапарка.

По-късно узнах и че в „Къщичката на кучето Хауи“ се приемат само дечица на възраст от три до шест години. Много от тези, които виждах сега, бяха доста спокойни: очевидно бяха ветерани, калени в забавачките, и от семейства с двама работещи родители. Други май ги беше шубе. Може би се бяха държали смело в началото, когато мама и татко ги бяха уверили, че ще се върнат до час-два (сякаш четиригодишно дете има представа колко трае един час), ала сега бяха сами на шумно и страшно място, пълно с непознати, а от мама и татко нямаше и следа. Някои плачеха. Натикан в костюма на Хауи, гледащ света през мрежестите му очи, и вече потящ се обилно, си помислих, че съм свидетел на типично американски тормоз над малолетни. От къде на къде ще доведеш невръстното си детенце сред олелията на увеселителен парк, за да го зарежеш при непознати детегледачи, пък било то и за малко?

Новобранците виждаха как разплаканите личица се увеличават (ревът при малките е заразно като морбили), но по израженията им личеше, че нямат представа какво да предприемат. А и как да имат? Беше първият им ден и бяха хвърлени в дълбокото със същата подготовка, която получих от Лейн Харди, преди да ме остави да управлявам сам грамадното виенско колело. „За щастие децата под осемгодишна възраст не могат да се качат на колелото, непридружавани от възрастен — помислих си. — А тези тук нещастни ситнежи са зарязани сами.“

И аз не знаех какво да правя, но чувствах, че трябва да предприема нещо. Приблжих към редицата дечурлига, вдигнах предните си лапи и замахах с опашка (не че я виждах, но я усещах). Две-три ме видяха и взеха да ме посочват, тогава ми дойде вдъхновението. Породено беше от музиката. Спрях на кръстовището между алея „Желиран бонбон“ и авеню „Захарна пръчка“, точно под два от гърмящите високоговорители. Сигурно представлявах внушителна гледка — двуметров синеок дългуч с рошави щръкнали уши. Поклоних се на децата, които сега се вираха в мен с ококорени очи и зяпнали усти. Затанцувах под звуците на „Хоки-поки“ и дребосъците забравиха страха си, че са изоставени от родителите си. Започнаха да се смеят, въпреки че на страните им още блещукаха сълзи. Не се осмелявах да ме доближат, не и докато изпълнявах тромавия си танц, но пристъпиха напред. Бяха удивени, но не и изплашени. Всички познаваха Хауи; онези от двата щата Каролина бяха гледали следобедното телевизионно шоу, а децата от по-далечни и екзотични места като Сейнт Луис и Омаха бяха виждали рекламите в съботните сутрешни излъчвания на анимационни филмчета. Разбираха, че макар и голямо, кучето Хауи е добро животно и никога няма да ги ухапе, защото им е приятел.

Изпълнявах танца, придържайки се към текста на песента: „Краченце подай, краченце прибери, после кръгом се завърти...“ Наблягах на въртенето, защото всяко детенце в Америка знае, че в това е смисълът на танца. Забравих колко ми е горещо и некомфортно. Изчезна мисълта за гащите, заврени в задника ми. По-късно получих адско главоболие от прегряването, но в онзи момент се чувствах добре, направо отлично. И знаете ли какво? Нито веднъж не се сетих за Уенди Кигън.

Когато от високоговорителите зазвуча мелодията от „Улица «Сезам»“, престанах да танцувам, отпуснах се на коляно и протегнах ръце като Ал Джолсън.

— Хауиии! — извика едно момиченце и след толкова години още чувам възторга в гласчето му. Малката изтича напред, розовата ѝ поличка се развяваше около пухкавите ѝ коленца. Беше като сигнал за останалите. Индианската нишка се разтури и децата се втурнаха към мен.

„Децата ще знаят“ — беше казал възрастният служител, когато се оплаках, че не знам какво да правя, и се оказа прав. Първо ме наобиколиха, после ме бутнаха и прекатуриха, скупчиха се над мен и със смях ме запрегръщаха. Момиченцето с розовата поличка няколко пъти ми лепна целувки по муцуната, като повтаряше въодушевено: „Хауи, Хауи, Хауи!“

Някои родители, поели риска да останат в „Шушу-мушу“ и да правят снимки, също се приближиха, за да разберат какво става. Размахах лапи, за да си отворя малко пространство, превъртях се и се изправих, преди да бъда смазан от любвеобилните ласки на малчуганите. Макар че в този миг и аз изпитвах към тях също толкова голяма обич. И тъкмо тя ме крепеше в жегата.

Не знаех, че господин Истърбрук е извадил от джоба на гробарския си костюм уокитоки и е провел кратък разговор. Знаех само, че музиката от „Улица «Сезам»“ внезапно спря и отново зазвуча „Хоки-поки“. Този път започнах танца с десния крак. Децата мигом влязоха в такт, без да откъсват очи от мен, за да ми подражават, без да изостават.

Много скоро всички танцувахме заедно на кръстовището между „Желиран бонбон“ и „Захарна пръчка“. Новаците детегледачи се присъединиха. Ако щете вярвайте, но и някои от родителите се включиха. Вирвах опашка, прибирах опашка. Децата се заливаха от смях и правеха същото, само че с въображаеми опашки.

Когато песента свърши, магнах подканващо с лявата си лапа, все едно казвах: „*Хайде, дечица!*“ (при което неволно дръпнах опашката си толкова силно, че едва не изтръгнах досадния израстък) и ги поведох към „Къщичката на Хауи“. Последваха ме със същата охота, с която дечицата от Хамелин са вървели подир Шарения свирач, и нито едно не плачеше. Не беше най-успешният ден от моята блестяща (нищо, че сам се хваля) кариера като Щастливата хрътка Хауи, но бях на прав път.

Изчаках дечурлигата благополучно да влязат в къщичката (момиченцето с розовата поличка се спря на вратата, за да ми помаха за довиждане), обърнах се и реалният живот продължи хода си оттам, където бе спрял. В очите ми се стичаше пот и виждах двойно всичко. Олюлявах се на задните лапи. Цялото представление от първия ми танц „Хоки-поки“ до махването за сбогом на момиченцето беше траяло седем минути — хайде, девет да бяха, — но се чувствах гроги. Затътрих се обратно към кльопарницата, без да съм наясно какво да правя по-нататък.

— Синко — извика някой. — Ела при мен.

Беше господин Истърбрук. Държеше отворена вратата зад снекбар „Благопожелание“. Може и да беше същата, през която бях влязъл, и сигурно беше, но тогава бях твърде притеснен, за да обърна внимание.

Той ме въведе вътре, затвори вратата зад нас и дръпна надолу ципа на гърба на костюма. Изненадващо тежката глава на Хауи падна и влажната ми кожа жадно пое благословения хлад на климатика. Още бях със зимния блед тен (нямаше да го запазя за дълго) и тутакси настръхнах. Вдишвах дълбоко и ненаситно.

— Поседни на стъпалата — предложи той. — Ей-сега ще повикам електромобил да те закара, но първо си поеми дъх. Първите няколко изяви като Хауи винаги са трудни, а изпълнението, което ти направи, беше много уморително. Но пък беше невероятно.

— Благодаря — едва успях да продумам. Преди да се прибера на хладно и тихо, не бях осъзнал колко близо до границата на издръжливостта съм стигнал. — Много ви благодаря.

— Наведи глава, ако ти се вие свят.

— Не ми се вие свят. Имам главоболие обаче. — Измъкнах едната си ръка от костюма и избърсах лицето си, плувнало в пот. — Вие ме спасихте.

— Максималното време с кожата в горещ ден — говоря за юли и август, когато влажността е висока и температурата е около трийсет и пет градуса, — е петнайсет минути — осведоми ме господин Истърбрук. — Ако някой ти каже друго, прати го при мен. И те съветвам да изпиваш по две таблетки натриев хлорид. Искаме от сезонните работници да се трудят здраво, но не и да ги убиваме.

Извади уоки-токито си и каза нещо. Пет минути по-късно възрастният служител с електромобила отново се появи и ми подаде два аспирина и бутилка студена вода. Господин Истърбрук седна до мен толкова предпазливо, сякаш се страхуваше да не се счупи, и това ме поизнерви.

— Как ти е името, синко?

— Девин Джоунс, сър.

— Джоунси ли те наричат? — Не ме изчака да отговоря, а добави: — То се знае, така е по панаирджийски, а Джойленд е тъкмо това, неумело замаскиран панаир. Такива места няма да ги има още дълго. Светът на увеселителните паркове ще бъде изцяло завладян от „Дисни“ и „Нотс Бери Фарм“, освен може би тук, в средния юг. Кажи ми, като оставим горещината настрана, как ти се видя първата ти изява с козината?

— Хареса ми.

— И защо?

— Ами сигурно защото някои плачеха.

Той се усмихна:

— И?

— Скоро всичките щяха да ревнат, но аз го предотвратих.

— Да. Изпълни „Хоки-поки“. Беше гениално хрумване. Откъде знаеше, че ще подейства?

— Не знаех. — Но всъщност... знаех. Подсъзнателно.

Той отново се усмихна:

— В Джойленд хвърляме новаците в дълбокото почти без подготовка, защото у някои надарени хора това предизвиква своеобразна спонтанност, която е и ценна и за нас, и за посетителите. Научи ли нещо за себе си от това преживяване?

— Ох, ами не знам. Може би. Но... разрешавате ли да кажа нещо, сър?

— Моля.

Поколебах се, после реших да се доверя на неговото благоразположение.

— Да се оставят децата на детегледачи в увеселителен парк ми изглежда... знам ли... малко гадничко. — И побързах да добавя: — Макар че селцето „Шушу-мушу“ е чудесно оборудвано за малките. Много е забавно.

— Трябва да разбереш нещо, синко. Ей толкова ни дели от опасността да фалираме. — Той вдигна палец и показалец с много мъничко разстояние помежду им. — Когато родителите знаят, че осигуряваме грижа за малките, водят цялото семейство. Ако се налага да вземат детегледачка у дома, може и да не дойдат, което ни лишава от малката ни печалба. Разбирам твоята логика, но и аз си имам свои аргументи. Повечето дечица не са били никога преди на такова място. Ще го запомнят, както ще помнят първия филм, който са гледали, или първия ден в училище. Благодарение на теб няма да го запомнят с това, че са плакали, защото са били оставени за малко от родителите си; ще помнят, че са танцували „Хоки-поки“ с кучето Хауи, появило се сякаш по магия.

— Да, сигурно.

Той протегна ръка, но не към мен, а към Хауи, и загали козината с изкривените си от артрит пръсти, докато говореше:

— В парковете „Дисни“ всичко е по сценарий, което ми е омразно. Много омразно. Според мен в Орландо са нещо като сутеньори — продавачи на забавление. Аз съм почитател на импровизациите и понякога срещам гений на импровизациите. Възможно е ти да си такъв. Рано е още да се каже със сигурност, но наистина е възможно. — Опря ръце на кръста си и се изпъна. Стреснах се, като чух как костите му запукаха. — Май и аз ще се повозя с теб до кльопарницата. Стига ми толкова слънце за днес.

— Моята каляска е ваша.

Тъй като Джойленд беше негов парк, това си беше вярно в буквалния смисъл.

— Май често ще носиш козината това лято. Повечето младежи го приемат като тежба и дори като наказание. Но не вярвам, че с теб ще е така. Или греша?

Не грешеше. Много работи съм вършил през годините оттогава и настоящата ми служба като главен редактор — вероятно последната, преди пенсионирането да ме сграбчи в ноктите си, — е чудесна, ала никога не съм изпитвал онова необяснимо задоволство, чувството, че съм абсолютно на мястото си, както когато бях на двайсет и една и танцувах „Хоки-поки“ през горещите юнски дни.

Голям импровизатор, няма що.

През това лято се сприятелих с Том и с Ерин, а с Ерин още съм близък, макар че напоследък повече общуваме чрез имейли и Фейсбук и само понякога се срещаме за обяд в Ню Йорк. Така и не се запознах с втория ѝ съпруг. Казва, че бил свестен, и аз ѝ вярвам. И защо не? След като бе омъжена осемнайсет години за еталон за свестен човек и има това мерило за сравнение, надали би избрала някой недостоен.

През пролетта на 1992 година поставиха на Том диагноза мозъчен тумор. Шест месеца по-късно почина. Когато се обади и ми каза, че е болен с обичайно скорострелната си реч, позабавена от смъртоносното образувание в главата му, бях поразен и потиснат, както би бил всеки при новината, че човек, който би трябвало да е в разцвета на живота си, приближава към финала му. Ще попитате къде е справедливостта. Не се ли полагаха на Том още малко хубави неща, като например две внучета и онази отдавна мечтана ваканция на Мауи?

През времето, прекарано в Джойленд, веднъж чух Татенцето да говори за голямото извозване. Според *дъра-бъра* това означава нагло да лишиш лапнишараните от полагащото им се в уж почтената игра. Припомних си думите му за пръв път след много години, когато Том се обади с лошата новина.

Ала съзнанието се съпротивлява възможно най-дълго. След като първоначалният шок от подобна новина премине, човек си казва: *„Работата е лоша, разбирам, но не всичко е загубено, все още има шанс. Дори и деветдесет и пет процента от хората да не прескачат трапа, все пак съществуват пет процента щастливци. А и лекарите постоянно грешат в диагнозите. Да не говорим, че понякога се случват и чудеса.“*

Мислиш си тези неща, после следва друго обаждане. Жената от другата страна на линията някога е била красива девойка, която е тичала из Джойленд с пърхаща зелена рокля и с глупава шапка като на Мариан, любимата на Робин Худ, и е заснемала посетителите със старомоден фотоапарат. Помня, че почти никой не ѝ отказваше да го фотографира. Пък и кой би отказал на хубавица с яркочервена коса и с пленителна усмивка?

Но ето, че Господ ѝ отказа мъничко щастие. Господ прецака Том Кенеди и така извози и нея. Когато вдигнах телефона в пет и трийсет през един прекрасен октомврийски следобед в Уестчестър, момичето (вече жена, чийто глас, задавен от сълзи, звучеше като на стар и уморен човек), промълви:

— Том почина в два часа. Не можеше да говори, но беше наясно какво става. Той... Дев, той ми стисна ръката, когато му казах „сбогом“.

— Искан ми се да бях там.

— Да. — Гласът ѝ пресекна, но тя бързо се овладя. — Да, щеше да е хубаво.

Мислиш си: *„Добре, схванах, готов съм за най-лошото“*, но все пак се вкопчваш в минималната надежда и тъкмо това те съсипва. Направо те убива.

Говорих ѝ, казах ѝ колко много я обичам и колко много съм обичал Том. Потвърдих, че ще бъда на погребението, предложих помощта си, ако има да се свърши нещо преди това. Казах ѝ да ми звъни по всяко време на деня и нощта. После затворих телефона, наведох глава и си изплаках очите.

Крайт на първата ми любов е несравним със смъртта на стар приятел и покрусата на друг, но следваше същия модел. Буквално същия. И ако ми се струваше, че е настъпил крайт на света — като първо предизвика мисли за самоубийство (колкото ще малодушни и глупави да са били), а след това сеизмична промяна в дотогава безспорната посока на

живота ми, — ще трябва да разберете, че нямах скала, според която да съдя. Това е то да си млад.

Когато юни се източи, започнах да разбирам, че връзката ми с Уенди е болна като розата на Уилям Блейк, но отказвах да повярвам, че е смъртоносно болна, макар признаците да ставаха все по-очевидни.

Писмата, например. През първата ми седмица в пансиона на госпожа Шопло изпратих четири дълги писма на Уенди, макар да се пребивах от работа в Джойленд и едва се дотърях вечер до стаята си на втория етаж, с глава, препълнена с нова информация и преживявания, с усещането на хлапак, попаднал в тежка университетска специалност (да я наречем Висша физика на развлечението) по средата на семестъра. В отговор получих една-единствена пощенска картичка с Бостънския обществен парк отпред и много странно послание отзад, плод на съавторство. Отгоре, написано с непознат почерк, се мъдреше изречението: *Уени нише картичката, докато Рене кара буса!*

Отдолу, с познат ми почерк, този на Уенди — или Уени, ако щете, лично на мен ми звучеше противно, — бе написано в лековат тон:

Ехо! Ние сме две продавачки, тръгнали да покоряват Кейм Ког! Голям купон е! Разцепваща музика! Не се бой, държах волана, докато Рен нишеше нейната част. Надявам се да си добре. У.

„Разцепваща музика? Надявам се да си добре?“ Нито дума за обич, че ѝ липсвам, просто „надявам се да си добре“. И макар, както личеше по криволиците и размазванията, картичката да бе писана, докато са били в движение с колата на Рене (Уенди нямаше своя), имах чувството, че и двете са били дрогирани или фиркани до козирката. През следващата седмица ѝ пратих още четири писма, плюс направена от Ерин моя снимка, облечен в козината. Тя не благоволит да отговори.

Първо започваш да се притесняваш, после лека-полека ти просветва, накрая вече знаеш. Може би не го искаш, може би си мислиш, че и влюбените като лекарите постоянно грешат в диагнозата, но дълбоко в себе си го знаеш.

Два пъти се опитах да ѝ се обадя. И двата пъти отговори все едно и също сърдито момиче. Сто на сто беше с очила с шарени рамки, дълга бабешка рокля и без червило. Нямало я, каза първия път. Излязла с Рен. Нямало я и не се очаквало да е там в бъдеще, заяви намусената втория път. Преместила се.

— Къде се премести? — попитах разтревожено. Обаждах се от Maison Шопло и до телефона беше залепена тарифата за извънградските разговори. Пръстите ми така стискаха голямата старомодна слушалка, че бяха изтръпнали. Също като мен Уенди беше в университета благодарение на едва скърпени пари от стипендии, заеми и работа паралелно с ученето. Не можеше да си позволи самостоятелна квартира. Не и без чужда помощ.

— Не знам и не ме интересува — отвърна сърдитата. — Омръзнало ми беше това пиене и купони до два през нощта. Някои имат нужда да поспят, колкото и странно да звучи.

Сърцето ми биеше толкова силно, че пулсираше в слепоочията ми.

— Рене с нея ли е?

— Не, скараха се. Заради онова момче. Онзи, който помогна на Уени да се изнесе. — Изрече Уени с подчертано презрение, от което ми призля. И не заради „онова момче“ — аз бях момчето на Уенди. Ако някой приятел, с когото се е запознала в работата, ѝ е

помогнал да си изнесе вещите, какво от това? Естествено, че можеше да има приятели мъже. И аз вече имах поне една приятелка.

— Там ли е Рене? Може ли да говоря с нея?

— Не, на среща е. — На сърдитата явно нещо ѝ просветна, защото внезапно прояви интерес към разговора. — Я чакай, ти Девин ли се казваш?

Затворих. Не беше нарочно, а машинално. Казвах си, че не съм чул как сърдитата изведнъж се развеселява, защото при тях върви някаква шега и аз съм част от нея. Може би дори самата ѝ същност. Както вече казах, съзнанието се брани, докато може.

Три дни по-късно пристигна единственото писмо, което получих от Уенди Кигън през това лято. Последното писмо. Написано беше на листове от специално поръчаната ѝ хартия за писма, обрамчена с рисунки на котенца, играещи си с кълбета прежда. Беше избор като за петокласничка, да речем, макар тази мисъл да ми хрумна много по-късно. Писмото бе в три задъхани страници и в по-голямата си част съдържаше уверения колко съжалявала и как се борила с влечението си, ала било безнадеждно. Съзнавала колко огорчен ще бъда, затова според нея не бивало да ѝ се обаждам и да ѝ пиша известно време. Надявала се да останем добри приятели, щом премине първоначалният шок. А онзи бил свястно момче, учил бил в „Дартмът“, тренирал лакрос. Уверена била, че ще го харесам. Може би щяла да ни запознае, когато започнел есенният семестър и прочие дивотии.

Същата вечер се проснах на пясъка на около петдесет метра от пансиона на госпожа Шопло с намерение да се напия. Казах си, че поне няма да е скъпо. По онова време ми стигаше опаковка от шест кутийки бира, за да вържа кънките. В един момент Том и Ерин седнаха до мен и заедно гледахме как вълните прииждат към брега: тримата мускетари от Джойленд.

— Какво се е случило? — попита Ерин.

Свих рамене като при дребен, но дразнеш проблем.

— Гаджето ми скъса с мен. Прати ми прощално писмо. От ония, дето започват с: „Драги Еди-кой си, много съжалявам, но...“.

— Което в твоя случай ще да е „Драги Дев“ — подхвърли Том.

— Покажи малко състрадание — смъмри го Ерин. — Той е тъжен и наранен, опитва се да не го показва. Толкова ли си тъп, че не го разбираш?

— Не съм — отвърна Том. Прегърна ме през раменете и за кратко ме притисна към себе си.

— Съжалявам за болката ти, приятелю. Чувствам я да лъха от теб като студен вятър от Канада или дори от Арктика. Може ли да изпия една от твоите бири?

— Разбира се.

Поседяхме там известно време и, подтикван от тактичните въпроси на Ерин, си излях душата донякъде, но не напълно. Наистина бях тъжен. Наистина бях наранен. Но имаше и много повече и не исках те да го виждат. Отчасти, защото бях възпитан от родителите си с убеждението, че да изливаш чувствата си пред хората е върхът на неучтивостта, но най-вече защото бях стъписан от силата и дълбочината на своята ревност. Не исках те да имат и най-бегло подозрение за този червей у мен (учил в „Дартмът“, о, боже мой, където сигурно е членувал в най-престижните братства и кара мустанг, подарен му от техните по случай завършването на гимназията). Дори и ревността не беше най-лошото. Най-страшното беше осъзнаването — а тази вечер то едва започваше да ме осенява, — че бях несъмнено и категорично отхвърлен за пръв път в живота си. Тя беше приключила с мен, но аз не можех да си представя да приключа с нея.

Ерин също си взе бира и вдигна кутийката.

— Тост за следващата в живота ти. Не знам коя ще е тя, Дев, само знам, че срещата ти с нея ще е твоят щастлив ден.

— Пия за това — заяви Том и вдигна своята кутийка. И тъй като си беше Том, не можа да се въздържи да не добави: — И ще ям за това. И ще спя за това.

Не знам дали някой от тях си даваше сметка тогава и през цялото лято доколко бях

изгубил почва под краката си. Колко изгубен се чувствах. Не исках да го знаят. Беше повече от неловко, изглеждаше позорно. Така че се насилих да се усмихна, вдигнах и аз своята кутийка и отпих.

Поне при положение, че те ми помогнаха да изпия опаковката, не бях принуден да се събудя на следващата сутрин не само с разбито сърце, но и с махмурлук. Това беше добре, защото като пристигнахме в Джойленд този ден, научих от Татенцето, че ще трябва да нося козината следобеда по Джойленд Авеню в три петнайсетминутни смени от три, четири и пет часа. Помрънках колкото за очи (очакваше се всеки да мрънка срещу козината), но бях доволен. Харесваше ми да бъда обкръжен от деца и през следващите няколко седмици влизането в ролята на Хауи ми носеше някакво горчиво забавление. Докато вървах и махах с опашка по Джойленд Авеню, следван от смеещи се хлапета, си казвах, че никак не е чудно, задето Уенди ме е зарязала. Новият ѝ приятел бе учил в „Дартмът“ и тренираше лакрос. Старият прекарваше лятото в третокласен увеселителен парк. Където играеше ролята на кучето.

Лятото в Джойленд.

Бях човекът-оркестър. Сутрин разкрасявах бам-бумаджийницата — тоест нареждах по рафтовете новите награди, — а понякога следобед замествах шефа ѝ. Разплитах десетки Автодяволи, научих се да пържа тесто, без да си горя пръстите, крещях репликите си пред виенското колело „Каролайна“. Танцувах и пеех с останалите на Приказната сцена в селцето „Шушу-мушу“. Няколко пъти Фред Дийн ме изпрати да обходя района, което беше знак за голямо доверие от негова страна, защото включваше събиране на приходите от различните атракциони по пладне и в пет часа следобед. Прескачах до Хевънс Бей или Уилмингтън, когато някоя част се счупеше, и оставах до късно в сряда — обикновено заедно с Том, Джордж Престън и Рони Хюстън, — за да смажем въртележката „Летящи чашки“ и другото страховито съоръжение, развиващо главоломна скорост, наречено „Ципа“. И двете сладурчета пиеха масло също тъй жадно, както камили пият вода, щом стигнат до следващия оазис. И, разбира се, носех козината.

Въпреки че се съсипвах от работа, почти не мигвах нощем. Понякога лежах на кревата, поставил на главата си старите си, залепени с лейкопласт слушалки, и слушах плочите на „Доорс“. (Най-много харесвах „веселяшки“ парчета като „Коли просъскват край прозореца ми“, „Ездачи на бурята“ и, естествено, „Краят“.) Когато гласът на Джим Морисън и мистичният орган на Рей Манзарек не бяха достатъчни да ми дадат покой, слизах по външната стълба и отивах на брега. Един-два пъти спах на плажа. Поне не сънувах кошмари, когато успявах да се унеса за малко. Нямам спомен въобще да съм сънувал през това лято.

Виждах торбичките под очите си, когато се бръснях сутрин, и понякога усещах замайване след особено уморителна сценка в ролята си на Хауи (празненствата по случай рожден ден в адски горещата „Къщичка на Хауи“ бяха най-ужасните), но това беше нормално; господин Истърбрук ме беше предупредил. Кратка почивка в кльопарницата винаги ме оправяше. Мислех си, че като цяло правя „добра презентация“, както казват днес. Но бях опроверган в първия понеделник на юли, два дни преди славния Четвърти юли.

Моят екип „Бигъл“ се яви на рапорт както винаги при бам-бумаджийницата на Татенцето и той ни раздаде задачите, докато зареждаше пушките. Обикновено ранните ни задължения включваха ваденето на наградите от кутии (повечето с надписи „Изработено в Тайван“) и подреждането им, додето стане време за Ранната порта, както казвахме на отварянето на парка. Тази сутрин обаче той ми съобщи, че Лейн Харди имал нужда от мен. Изненадах се: Лейн рядко излизаше от помещението за почивка, додето не останеха двайсет минути до отварянето на лунапарка. Тръгнах натам, но Татенцето ми викна:

— Не, не, той е при бракмата си. — Подобен обиден епитет за виенското колело той беше достатъчно разумен да не употребява в присъствието на Лейн. — Припкай живо, Джоунси, днес ни чака много работа.

Изприпках живо, но не видях никого при виенското колело, което се извисяваше безмълвно и чакаше първите клиенти за деня.

— Насам — чух женски глас.

Обърнах се наляво и видях Роза Голд, застанала пред украсената си със звезди гадателска шатра, издокарана в многокатовите си одежди на мадам Фортуна. Забрадила се беше с електриковосин шал, чийто край, завързан на възел, падаше под кръста ѝ. Лейн стоеше до нея в обичайната си премяна: избелели джинси и впити тениска без ръкави,

демонстрираща добре развитите му мускули. Шапката му беше килната под точния тарикатски ъгъл. Като го гледаше човек, не би повярвал, че има и грам мозък в главата си, а той имаше много.

И двамата бяха облечени за шоу, а физиономиите им подсказваха лоша новина. Набързо си припомних какво съм вършил през последните дни и което би могло да е причина за подобно изражение. Мина ми през ума, че Лейн може да има нареждане да ме отстрани временно... или дори да ме уволни. Но би ли се случило това в разгара на лятото? И не беше ли сред задълженията на Фред Дийн или на Бренда Рафърти да ме натирят? И защо Рози присъстваше?

— Кой е умрял, хора? — попитах.

— Важното е да не си ти — отвърна Рози. Влизаше в образ за деня и говореше смешно забавно: акцентът ѝ беше наполовина бруклински, наполовина цигански.

— Моля?

— Ела с нас, Джоунси — рече Лейн и веднага тръгна по главната алея, която беше пуста деветдесет минути преди отварянето; само неколцина чистачи — потръчковците според *дъра-бъра*, сред които май нямаше и един със зелена карта, метяха около съоръженията (работа, която трябваше да бъде свършена предишната вечер). Рози се дръпна да ми направи място помежду им, когато ги настигнах. Чувствах се като джебчия, воден в ареста от две ченгета.

— За какво става дума?

— Ще видиш — злокобно изрече Рози Фортуна и съвсем скоро наистина видях. Редом до „Къщата на ужасите“ — всъщност двете бяха свързани — се намираще „Залата на загадъчните огледала“. До гишето на рецепцията имаше нормално огледало с надпис над него „За да не забравиш как изглеждаш в действителност“. Лейн ме хвана за едната ръка над лакътя, а Рози за другата. Сега вече наистина се чувствах като докаран в ареста. Заведоха ме пред огледалото.

— Какво виждаш? — попита Лейн.

— Моя милост — отвърнах и тъй като очевидно не беше отговорът, който те искаха да чуят, добавих: — Моя милост, плачещ за подстрижка.

— Виж си дрехите, глупчо — каза Рози; като произнесе „фиж“ и „глюпчо“.

Погледнах ги. Над жълтите си работни ботуши видях джинси (с ръкавици от необработена кожа, стърчащи от задния им джоб), а над джинсите — синя памучна риза, поизбеляла, но прилично чиста. На главата си имах кучеглавка Хауи — завършващият, най-важен шрих.

— И какво им е? — попитах. Вече започвах да се нервирам.

— Висят ти като на закачалка — отвърна Лейн. — Преди не беше така. Колко килограма си отслабнал?

— Господи! Откъде да знам? Защо не отскочим до Уоли Дебелака?

Уоли Дебелака държеше сергията „Отгатни теглото си“.

— Никак не е смешно — отсече Фортуна. — Не може да носиш проклетия кучешки костюм половин ден под палещото слънце, а после да глътнеш две хапчета натриев хлорид и това да ти е яденето. Оплаквай изгубената си любима колкото щещ, но не забравяй да се храниш. Яж, дявол го взел!

— Кой ви ги наприказва тия? Том ли? — Не, нямаше как да е той. — Ерин. Не ѝ е работа...

— Никой нищо не ми е наприказвал — прекъсна ме Рози и зае наперена стойка. — Аз притежавам прозрение.

— За прозрение не знам, но притежаваш голямо нахалство.

В миг тя отново се върна към образа си на жената от Бруклин.

— Не говоря за прозрение на екстрасенс, малкия. Става дума за обикновен женски усет. Да не мислиш, че не мога да разпозная нещастно влюбен Ромео, като го видя? След толкова години взирание в длани и надничане в кристалното кълбо? Ха! — Тя тръгна, внушителният ѝ бюст вървеше напред. — Любовният ти живот не ме интересува. Просто не искам да видя как те откарват в болница на Четвърти юли, когато впрочем се очаква температура трийсет и пет градуса на сянка, заради топлинен удар или нещо по-лошо, не дай, боже.

Лейн свали шапката си, огледа я и пак я сложи, но килната в другата посока.

— Виж, тя премълчава нещо, за да си брани прочутата репутация на корава жена. А то е, че ние всички те харесваме, хлапе. Бързо схващаш, изпълняваш каквото ти се каже, честен си, не създаваш неприятности, малките те обожават, когато носиш козината. Но човек трябва да е сляп, за да не види, че нещо не е наред с теб. Според Роза са ядове, свързани с момиче. Може да е права. А може и да не е.

Роза му отправи високомерен поглед, все едно казваше: „*Как смееш да се съмняваш в способностите ми!*“

— Може родителите ти да се развеждат. Нашите го направиха и едва не умрях покрай тая история. Може по-големият ти брат да е арестуван за продажба на дрога...

— Майка ми е покойница и съм единствено дете — осведомих го нацупено.

— Не ме интересува какъв си във външния свят — каза той. — Тук сме в Джойленд. В шоуто. И ти си един от нас. Което означава, че имаме право да сме загрижени за теб, независимо дали ти харесва или не. Така че хапни нещо.

— Хапни много — намеси се Роза. — Сега, на обяд, цял ден. Всеки ден. И се постарай да ядеш нещо друго освен пържено пиле, защото, от мен да знаеш, във всяко бутче те дебне инфаркт. Иди в „Скалния рак“ и поискай риба и салата за вкъщи. Поръчай двойната порция. Понапълней, та да не мязаш на ходещ скелет. — Тя насочи поглед към Лейн. — Естествено, че е заради момиче. От самолет се вижда.

— Заради каквото и да е, престани да съхнеш и да вехнеш, мамка му — поръча ми Лейн.

— Ама че език пред дама — скастри го Роза. Отново звучеше като Фортуна. На път беше да изгърси нещо от сорта „Гфа изка духът от тебе.“

— О, я не ми се халосвай — срязва я той и си тръгна обратно към виенското колело.

Когато си тръгна, погледнах Роза. Не беше майчински тип, но в момента нямаше към кого друго да се обърна.

— Роз, всички ли знаят?

— Не — поклати глава тя. — За повечето от редовните служители ти си просто поредният новак, дето върши каквото му наредят... само дето вече не си зелен като преди три седмици. Но мнозина тук те харесват и виждат, че нещо не е наред. Приятелката ти Ерин е една от тях. Също и приятелят ти Том. Аз също съм ти приятелка и ти казвам, че няма как да излекуваш сърцето си. Това само времето може да направи, но пък можеш да излекуваш тялото си. Яж!

— Говориш като еврейска майка от виц.

— Аз съм еврейска майка и повярвай ми, няма материал за вицове в това.

— Аз съм материалът за виц — промълвих. — Непрекъснато мисля за нея.

— Няма лек за тая болка, поне не и засега. Но трябва да обърнеш гръб на другите мисли, които те спохождат понякога.

Мисля, че ченето ми увисна, не съм сигурен. Знам, че се втрених безмълвно в нея. Хора, били в занаята дълго като Роза Голд по онова време — в *дъра-бъра* ги наричат

„ръкавици“ заради умението им да гледат на ръка, — си имат начини да се ровят в мозъка ти, така че казаното от тях да звучи като резултат от телепатия, макар обикновено да е от внимателно наблюдение.

Невинаги обаче.

— Не разбирам.

— Остави ги настрана тези мрачни плочи, разбра ли? — Тя ме изгледа намръщено, после се разсмя при изненадата, която видя изписана на лицето ми. — Рози Голд може да е нищо и никаква еврейска майка и баба, но мадам Фортуна вижда всичко.

Същото важеше за хазайката ми, а както разбрах по-късно — след като зърнах Рози и госпожа Шопло да обядват заедно в Хевънс Бей в един от редките почивни дни на мадам Фортуна, — двете бяха близки приятелки и се знаеха от години. Госпожа Шопло бършеше прах в стаята ми и я чистеше с прахосмукачка веднъж седмично; нямаше как да не е видяла плочите ми. Колкото до останалото — прословутите мисли за самоубийство, които ме връхлитаха понякога, — нима не би могла жена, прекарала повечето от живота си в наблюдения на човешката природа и вглеждане за признаци от психологично естество (наричани „подказки“ и в *дъра-бъра*, и в професионалния покер), да отгатне, че на чувствителен младеж, наскоро зарязан от любимата си, може да му хрумват идеи за хапчета, въже и силни подводни течения?

— Ще се храня — обещах. Имах да свърша хиляди неща преди отварянето на парка, но най-вече ми се искаше да се махна, преди да ме е стъписала с някое изказване като: *„Името ѝ е Венди и ожте мислиж за нея по фреме на мазтурбаця.“*

— Също така изпивай голяма чаша мляко преди лягане. — Тя вдигна пръст предупредително. — Никакво кафе, а мляко. Жте ти помогне да спиш.

— Ще пробвам — обещах.

Тя пак превключи на Роз:

— В деня, когато се запознахме, ти ме попита дали виждам красива тъмнокоса жена в бъдещето ти. Спомняш ли си?

— Да.

— Какво ти отговорих?

— Че тя е в миналото ми.

Рози кимна отсечено и царствено.

— И е тъкмо там. Когато ти се прииска да ѝ се обадиш и да я помолиш за втори шанс, а ще ти се прииска, гарантирам, мобилизирай волята си. Имай малко самоуважение и гордост. И помни, че междуградските разговори са скъпи.

„На мен ли го казваш?“ — помислих си.

— Виж, Роз, бързам, чакат ме куп задачи.

— Да, ще е натоварен ден за всички ни. Но преди да тръгнеш, Джоунси, видя ли вече момчето? Онова с кучето? Или момичето с червената шапка и кукла в ръка? За тях също ти казах, когато се запознахме.

— Роз, видях милиард деца през последните...

— Не си значи. Добре. Ще ги видиш. — Тя издаде долната си устна и духна кичура коса, подал се под шала ѝ. После стисна китката ми. — Виждам опасност за теб, Джоунси. Тъга и опасност.

За миг си помислих, че ще прошепне нещо от рода *„Пази се от мургав непознат! Кара велосипед с едно колело!“*. Вместо това тя ме пусна и посочи към *„Къщата на ужасите“*.

— Кой екип работи в тази неприятна дупка? Не твоят, нали?

— Не, екип „Доберман“.

Добитата отговаряха и за съседните атракциони — „Залата със загадъчните огледала“ и „Музеят на восъчните фигури“. Взети заедно, те представляваха неохотно проявяваната вяроност от страна на Джойленд към традицията на панаирджийското страховито шоу.

— Хубаво. Не ходи там. Обитавана е от призрак, а момче с лоши мисли не бива да ходи при призраци — все едно да си сипе арсеник във водата за изплакване на уста. Ясно ли е?

— Да.

Погледнах часовника си.

Тя схвана намека и отстъпи назад.

— Оглеждай се за онези деца. И умната, момчето ми. Над теб тегне сянка.

Лейн и Роза наистина ме накараха да се осъзная, признавам. Не престанах да слушам плочите си на „Доорс“ — поне не веднага, — но си поставих за цел да ям повече и започнах да пия по три млечни шейка на ден. Усещах в тялото ми да се влива свежа енергия, като че някой беше пуснал кран, за което бях много доволен в следобед на Четвърти юли. Джайленд беше нашишкан и по график трябваше да нося козината десет пъти — рекорд за всички времена.

Самият Фред Дийн ми връчи програмата и ми предаде бележка от стария господин Истърбрук. *„Ако ти прилошее, спри веднага и кажи на шефа на екипа си да ти намери заместник.“*

— Ще се справя — казах.

— Може би, но непременно покажи бележката на Татенцето.

— Добре.

— Брад те харесва, Джоунси. Това е рядко явление. Той почти не забелязва новациите, докато някой от тях не направи гаф.

Аз също го харесвах, но не го споделих с Фред. Стори ми се, че ще прозвучи угоднически.

Всичките ми смени на Четвърти юли бяха десетминутни, което не беше зле, макар повечето да прерастаха в петнайсетминутни, само дето жегата беше убийствена. „Трийсет и пет градуса на сянка“ беше казала Роза, но до обед термометърът, окачен пред караваната „Команден център на парка“, вече показваше трийсет и девет градуса. За мой късмет Доти Ласън вече беше поправила и другия XL костюм на Хауи, та можех да ги редувам. Докато носех единия, Доти обръщаше другия наопаки и го провесваше пред три вентилатора, за да го изсуши от потта.

Поне вече можех сам да събличам костюма, открил бях тайната. Дясната лапа на Хауи беше всъщност ръкавица и когато човек беше наясно с фокуса, можеше лесно да дръпне ципа до врата на костюма. Щом главата бъдеше свалена, останалото беше фасулска работа. Което беше добре, тъй като можех да се преобличам сам зад дръпната завеса. Не беше нужно да демонстрирам потните си полупрозрачни боксерки пред гардеробиерките.

Докато празничният следобед на Четвърти юли навлизаше в късните си часове, аз бях освободен от всички други задължения. Изпълнявах си номера, отивах в стаята за почивка и се просвах за малко на опърпания стар диван сред блажения хлад от климатика. Щом се почувствах съживен, минавах по подземните проходи, водещи към гардеробната, и сменях костюма с другия. Между изпълненията изпивах безброй литри вода и големи количества неподсладен студен чай. Няма да повярвате, че се забавлявах, но така беше. Дори и вкиснатите хлапета ме харесваха през този ден.

И тъй, четири без петнайсет е. Фръцкам се по Джойленд Авеню — централната ни алея — докато от високоговорителите гърми песента на Дади Дюдроп „Чикабум, чикабум, супер е, дум-дум!“ Раздавам на децата прегръдки, а на възрастните — купони за „Страхотният август“, тъй като бизнесът на Джойленд неизменно замираше в края на лятото. Позирам за снимки (някои правени от Холивудските момичета, но повечето — от орди плувнали в пот и загорели родители папараци), подобен на ярка комета с опашката възхитени дечица, извиваща се зад гърба ми. Също така се оглеждам за най-близката врата към Подземен Джойленд, защото съм грохнал. По график имам само още една смяна като Хауи, защото Щастливата хрътка никога не показва след залез сините си очи и щръкналите си уши. Не знам защо, така си беше по традиция.

Дали забелязах малката с червената шапка, преди да падне и да се загърчи на нажежения асфалт на Джойленд Авеню? Май да, но не съм съвсем сигурен, защото изминалото време добавя фалшиви спомени и видоизменя истинските. Със сигурност не бих обърнал внимание на хотдога от „Сочни Бау-бау“, който размахваше, нито на яркочервената ѝ кучеглавка „Хауи“; дете с хотдог в увеселителен парк не е изненадваща гледка, а сигурно бяхме продали хиляда шапки „Хауи“ през този ден. Ако съм я забелязал, то е било заради куклата, която притискаше до себе си със свободната си ръка, която не държеше омазания с горчица хотдог. Беше голяма стара Ана Парцалана. Само преди два дни мадам Фортуна ми беше казала да се оглеждам за момиченце с кукла, така че може би съм забелязал малката. А може и само да съм си мислел как да се махна от главната алея, преди да припадна. Във всеки случай не куклата беше причинила припадъка. Хотдогът го беше предизвикал.

Май помня как малката се затича към мен (хей, та те всички го правеха), но знам със сигурност какво стана после и защо се случи. Имаше хапка от хотдога в устата си и когато си пое въздух, за да извика „Хауииии!“ я вкара в гърлото си. Хотдог, идеалното средство да се задавиш. За неин късмет в съзнанието ми бяха заседнали достатъчно от глупостите на Фортуна в изпълнение на Рози Голд, та да се задействам бързо.

Когато краката на малката се подкосиха и изражението ѝ на възторг премина в изненада, а после в ужас, вече бях посегнал зад гърба си и дърпах ципа. Главата на Хауи се килна настрани, отдолу се показаха зачервеното лице и рошавата, подгизнала от пот коса на господин Девин Джоунс. Момиченцето изпусна своята Ана Парцалана. Шапката му падна. То вкопчи пръсти в гърлото си.

— Холи! — писна жена. — Холи, какво ти стана?

Ето още малко късмет в действие: не само знаех какво ѝ стана, знаех какво да направя. Не съм сигурен, че ще разберете каква поредица от щастливи обстоятелства беше това. Говорим за 1973 година и Хенри Хаймлик щеше да публикува есето си за метода, който щеше да получи неговото име — маньовър на Хаймлик — чак след една година. Все пак този начин за справяне със задавяне е най-разумният и го бяхме усвоили по време на първия и единствен практически семинар, преди започване на работа в мензата на Нюхемпширския университет. Преподавателят ни беше печен ветеран от ресторантьорските войни, изгубил кафе-ресторантчето си „Нашуа“ година след появата на „Макдоналдс“ наблизо.

— Само помнете, че няма да подейства, ако не го направите силово — предупреди ни. — Не се притеснявайте, че ще счупите ребро, ако видите някой да умира пред очите ви.

Видях как лицето на момиченцето стана мораво и изобщо не се замислих за ребрата му. Стиснах го в мощна космата прегръдка, като служещата за дърпане на опашката ми лява лапа беше притисната към най-ниската точка на гръдната ѝ кост, където се срещат ребрата. Упражних едно-единствено рязко стисване и от устата ѝ като тапа от бутилка шампанско излетя петсантиметрово парче хотдог. Отхвърча на близо метър и половина. И не, не счупих нито едно ребро. Децата са жилави, Господ да ги поживи.

Не бях си дал сметка, че с Холи Стансфийлд — така се казваше малката — сме заобиколени от нарастващо множество възрастни. Със сигурност не бях забелязал, че сме фотографирани десетки пъти (сред тези фотографии беше и снимката, направена от Ерин Кук, която беше поместена в местния „Уикли“ и в няколко по-големи вестника, включително в уилмингтънския „Стар Нюз“). Сложих я в рамка и още я пазя в кутия на тавана. На нея се вижда момиченце в ръцете на странен хибрид между човек и животно, кучешката глава на който виси на рамото му. Момиченцето е протегнало ръце към майка си, уловено от Ерин точно в мига, в който жената пада на колене пред нас.

Всичко това ми е като в мъгла, но си спомням как майката пое детето в своите обятия, а бащата промълви:

— Момче, мисля, че ти спаси живота на дъщеря ми.

Спомням си още — и това е кристалноясно в паметта ми — как момиченцето впери в мен големите си сини очи и прошепна:

— О, горкият Хауи, паднала ти е главата.

Всеизвестно е, че класическото идиотско вестникарско заглавие гласи: „МЪЖ УХАПВА КУЧЕ“. „Стар Нюз“ не можеше да надмине този шедевър, но надписът над снимката на Ерин му спечели голяма популярност: „КУЧЕ СПАСЯВА МОМИЧЕНЦЕ В УВЕСЕЛИТЕЛЕН ПАРК“.

Искате ли да знаете какъв беше първият ми презрян порив? Да изрежа статията и да я изпратя на Уенди Кигън. И като нищо щях да го направя, ако на снимката на Ерин не приличах на удавен плъх. Пратих я на баща ми, който се обади да каже колко горд е с мен. По треперещия му глас си личеше, че е готов да се разплаче.

— Бог те е изпратил на точното място в точния момент, Дев — каза ми.

Може би Бог. Може би Рози Голд, наричана още мадам Фортуна. А може би и двамата по мъничко.

На следващия ден ме повикаха в кабинета на господин Истърбрук: помещение с чамова ламперия, в което, накъдето и да погледнеш човек, виждаше стари панаирни плакати и снимки. Най-много ме грабна фотография на служител със сламена шапка и грижливо подстригани мустаци, застанал до атракцион „Изпробвай силата си“. Ръкавите на бялата му риза бяха навити и той се бе облегал на ковашки чук, сякаш беше бастун — изглеждаше суперяк. До рекламната камбанка имаше надпис: „Целуни го, мадам, той е мъжкар!“

— Вие ли сте това? — попитах го.

— Да. Работих на този атракцион само един сезон, не ми беше по вкуса. Седни, Джоунси. Искаш ли кока-кола или нещо друго?

— Не, благодаря, няма нужда.

И наистина нямах нужда, стомахът ми беше пълен със сутрешните млечни шейкове.

— Ще бъда напълно откровен. Вчера следобед ти осигури на парка реклама на стойност дващест хиляди долара и все пак не ми е по джоба да ти дам премия. Ако знаеше... но... няма значение. — Той се приведе. — Твоята премия ще е, че ти дължа услуга. Ако ти потрябва, винаги съм на разположение. Стига да ми е по възможностите. Става ли?

— Разбира се.

— Добре. Една молба — да направиш още една поява като Хауи с малката. Техните искат да ти благодарят насаме, но публично събитие би било една отлична възможност за Джойленд. Решението е изцяло твое, естествено.

— Кога?

— В събота след обедния парад. Ще издигнем платформа на кръстовището на Джойленд Авеню и „Следата на хрътката“. Ще поканим пресата.

— На драго сърце — отвърнах.

Харесваше ми отново да попадна във вестниците, признавам. Беше тежко лято за моето его и самочувствие и бях готов да се възползвам от шанса за обрат в това отношение.

Той се изправи (отново много предпазливо, сякаш беше от стъкло и се боеше да не се прекърши) и ми подаде ръка:

— Благодаря ти отново. От името на момиченцето, но и от името на Джойленд. Счетоводителите, които управляват живота ми, ще са доволни.

Когато излязох от офис сградата, разположена заедно с другите административни постройки в онова, което наричахме „заден двор“, целият ми екип беше там. Дори Татенцето беше дошъл. Ерин, издокарана с ефектната зелената униформа на Холивудските момичета, излезе напред — държеше лъскав лавров венец, направен от кутии за супа „Камбъл“. Отпусна се на коляно и ми поднесе венеца:

— За теб, смели мой рицарю.

Надявах се да съм толкова загорял от слънцето, та да не ми личи, че съм се изчервил, но се оказа, че загарът не е достатъчен.

— О, я стига, изправи се! — избърборих сконфузено.

— Спасител на малки момиченца — изрече Том Кенеди. — Без да споменаваме, че си и спасител на работното ни място, което можеше да стане обект на съдебен иск и евентуално да бъде затворено.

Ерин се изправи, сложи на главата ми нелепия тенекиен венец и ме разцелува. Всички от екип „Бигъл“ заръкопляскаха.

— Да се разберем, хлапе — обади се Татенцето, когато възгласите утихнаха. — Всички сме съгласни, че ти си рицарят в бляскави доспехи, Джоунси. Но също така не си първият, дето спасява лапнишаран да не хвърли топа на главната алея. Може ли сега да се хващаме за работа?

Мен ме устройваше. Да бъдеш прочут си имаше забавните страни, но не останах глух и сляп за посланието на тенекиените лаври: да не си виря носа.

В събота пак бях с козината, когато се качих на импровизираната платформа в центъра на парка. Беше ми хубаво да прегърна Холи, а и тя очевидно се чувстваше добре. Сигурно отидоха петнайсет километра фотолента, за да се улови моментът, в който тя обяви обичта си към своето любимо кученце и ме целуна няколко пъти пред обективите.

Известно време Ерин беше най-отпред, ала фоторепортерите бяха по-едри и все мъже. Скоро я избутаха назад и познайте какво искаха. Нещо, което тя вече беше направила — да ме заснеме със свалената глава на Хауи. Това бе единственото, което не желяех да сторя, и съм сигурен, че нито Фред, нито Лейн, нито самият господин Истърбрук щяха да ме укорят. Не исках да го направя, защото щеше да е в разрез с традициите на парка. Хауи никога не сваляше козината пред публика: все едно феята на зъбките да излезе на показ. Бях го сторил, когато Холи Стансфийлд се давеше, но положението беше извънредно и се налагаха крайни мерки. Не бих нарушил правилото преднамерено. Излизаше, че все пак нося в себе си духа на лунапарка (макар и да не бях трето поколение панаирджия).

По-късно се преоблякох и се срещнах с Холи и родителите ѝ в Центъра за обслужване на клиенти. Отблизо установих, че мама е бременна, макар че вероятно ѝ предстояха още три-четири месеца ядене на туршия и сладолед. Тя ме прегърна и поплака още малко. Холи не изглеждаше много впечатлена. Седеше на един от пластмасовите столове, размахваше крака и преглеждаше стари броеве на „Скрийн Тайм“, като декламираше имената на разните знаменитости с тона на дворцов паж, възвестяващ пристигането на кралски особи. Потупах по гърба майка ѝ и избъбрих нещо успокоително. Бащата не се разплака, но очите му бяха пълни със сълзи, когато се приближи към мен и ми връчи чек за петстотин долара. На въпроса ми какво работи той отговори, че преди година основал строителна фирма — малка засега, но вече уверено стъпила на крака. Обмислих този факт, прибавих наличното дете и второто, което беше на път, и скъсах чека. Обясних му, че не мога да взема пари за нещо, което ми влиза в служебните задължения.

Не бива да забравяте, че бях само на двайсет и една.

Уикендите не съществуваха за сезонните работници в Джойленд; получавахме по ден и половина почивка на всеки девет работни, което означаваше, че тъй наречената почивка никога не се падаше в едни и същи дни на седмицата. Имаше график, така че с Том и Ерин почти винаги успяхме да ползваме почивката си по едно и също време. Ето защо бяхме заедно една сряда вечер в началото на август, седяхме около огън на брега и си бяхме взели бира, бургери, чипс „барбекю“ и салата със зеле и майонеза — накратко онова, което допада само на млади хора. За десерт имахме бисквити с шоколад и маршмелоус, които Ерин опече на огъня върху скара, взета назаем от павилиона за сладолед. Много вкусни се получиха.

Виждахме и други огънове — и с високи пламъци, и малки, запалени само за готвене — по целия бряг чак до проблясващите светлини на Джойленд. Приличаха на прелестна огнена огърлица. Подобни огънове вероятно са незаконни през двайсет и първи век; бива ни да поставяме извън закона красиви неща, създадени от обикновените хора. Не знам защо трябва да е така, знам само, че е факт.

Докато се хранехме, аз им разказах за предсказанието на мадам Фортуна, че ще срещна момче с куче и момиченце с червена шапка, което носи кукла. Завърших разказа си с думите:

— Едното го отметнах, остана другото.

— Еха! — възкликна Ерин. — Може би тя наистина е екстрасенс. Много хора са ми го казвали, но не ми се вярваше...

— Кой например? — попита Том.

— Доти Ласън от гардеробната. И Тина Акърли. Нали я знаеш, библиотекарката, при която Дев тайно се промъква нощем.

Показах ѝ среден пръст и тя се изкиска.

— С Лейн Харди стават трима — намесих се. — Той твърди, че казвала на хората неща, от които им хвърквали шапките. — В желанието си да бъда честен, добавих: — Разбира се, сподели също, че деветдесет процента от предсказанията ѝ са въздух под налягане.

— По-вероятно деветдесет и пет — отбеляза домораслият професор. — Гадаенето е шарлатанство, момчета и момичета. Алабализми, както се казва на *дъра-бъра*. Да вземем това с шапката. Кучеглавките в Джойленд са само в три цвята — червени, сини и жълти. Червените са най-популярни. Колкото до куклата, хайде де. Малко ли са дечицата, дето си носят любимата играчка? За тях лунапаркът е непознато място и тя ги успокоява. Ако малката не се беше задавила с хотдога си пред теб, ако само беше прегърнала Хауи и беше отминала, ти щеше да срещнеш друго момиченце с червена шапка и кукла и щеше да си помислиш: „Аха! Мадам Фортуна наистина вижда в бъдещето, трябва да ѝ ръсна малко парици, та да ми каже още.“

— Непоправим циник си — обвини го Ерин и го сръчка с лакът. — Рози Голд никога не би се опитала да печели от човек, работещ в парка.

— Не ми е искала пари — потвърдих, но си помислих, че казаното от Том е логично. Вярно, мадам Фортуна позна (или така изглеждаше), че тъмнокосото момиче е в моето минало, не в бъдещето ми, обаче можеше да е просто догадка, основана на статистика... или на изражението ми, когато бях попитал.

— Не, разбира се — каза Том и си взе още едно сладкишче. — Тя само е тренирала с теб. Колкото да не губи форма. Бас ловя, че и на други новаци е предсказвала разни неща.

— Да не си един от тях? — попитах.

— Ами... не. Но това нищо не означава.

Погледнах Ерин, която също поклати отрицателно глава.

— Освен това тя смята, че в „Къщата на ужасите“ витае призрак.

— И това съм го чувала — каза Ерин. — На млада жена, която е била убита там.

— Дрън-дрън! — възкликна Том. — Остава да кажете, че я е очистил Куката и още се крие там зад Пищящия череп!

— Убийство наистина е имало — уточних. — Загинала млада жена на име Линда Грей. Била от Флорънс, Южна Каролина. Заедно с убиеца ѝ са снимани пред стрелбището и при виенското колело. Той не носи кука, но пък на ръката му е татуирана птица. Ястреб или орел.

Това му затвори устата поне временно.

— Лейн Харди ме светна следното: Роз само предполагала, че в „Къщата на ужасите“ витае призрак, защото отказвала да влезе там и да разбере със сигурност. Дори наблизко не припарвала, стига да можела да заобиколи павилиона. „Каква ирония, а!“ — възкликна Лейн накрая. Защото смята, че „Къщата“ наистина е обитавана от привидение.

Ерин се ококори и се примъкна по-близо към огъня — уж да покаже, че са я побили тръпки, но според мен — за да даде възможност на Том да я прегърне.

— И той го е виждал, така ли?

— Не знам. Каза ми да питам госпожа Шопло и тя ми разказа цялата случка.

Предадох им я накратко. Беше от онези истории, сякаш създадени да се разказват нощем под звездите около догарящия лагерен огън и под съпровода на плискащи се вълни. Дори Том изглеждаше заинтригуван.

— А тя виждала ли е Линда Грей? — попита накрая. — За Шопло ми е думата.

Мислено преповторих историята, разказана ми от хазяйката в деня, в който наех стаята на втория етаж.

— Мисля, че не. Щеше да ми каже.

Той доволно кимна:

— Ето един чудесен урок как действат тези неща. Всеки познава някой, който е виждал НЛО, и някой, който е виждал призрак. Косвени доказателства, недопустими в съда. Аз съм Тома Неверни. Схващате ли? Том Кенеди, Тома Неверни.

Ерин го сръга по-силно с лакът.

— Схванахме. — Тя се загледа замислено в огъня. — Знаете ли какво? Лятото си отива, а нито веднъж не съм била в „Къщата на ужасите“, нито дори в детския сектор отпред. Снимането е забранено, затова. Бренда Рафърти ни каза, че много двойки отивали там да се целуват. — После се вгледа в мен. — Ти защо се хилиш?

— За нищо. — Сетих се как покойният съпруг на госпожа Шопло е обикалял павилиона след затварянето на парка и е събирал изхвърлени гащички.

— Някой от вас влизал ли е там?

И двамата с Том поклатихме глави.

— Това е територия на „Добитата“ — поясни той.

— Да отидем утре, става ли? Ще се качим и тримата в едно вагонче. Може пък да видим призрачната жена.

— Да идем в Джойленд през почивния ден, след като можем да го прекараме на плажа ли? — сопна се Том. — Това е чиста проба мазохизъм.

Този път вместо да го побутне с лакът, тя го смушка в ребрата. Не знаех дали вече спят заедно, но изглеждаше вероятно — наблюдавах физическа близост помежду им.

— Да ти пикая на плажа. Като служители ще влезем гратис, а колко отнема возенето?

Пет минути?

— Мисля, че малко по-дълго — отвърнах. — Девет-десет. Плюс известно време в детския сектор. Да речем, общо петнайсет.

Том облегна брадичката си на главата ѝ и ме погледна през финия облак на косата ѝ.

— „Да ти пикая на плажа“ — казва тя. Личи си, че е млада жена с прекрасно университетско образование. Преди да постъпи в разните сестрински дружества, би казала просто „глупотевини“ и толкова.

— По-скоро ще си разпоря задника и ще пукна, отколкото да се мотая с шайка гладуващи развратници, дето мрат да членуват в разни дружества и братства.

По някаква причина тази ѝ вулгарност ми донесе неизмеримо задоволство. Може би защото Уенди беше ветеран на членуването тук и там.

— Ти, Томас Патрик Кенеди, просто се боиш, че наистина ще я видим и ще трябва да си вземеш назад думите по повод мадам Фортуна, духовете, НЛО и...

Том вдигна ръце:

— Предавам се. Ще се наредим на опашка с лапнишараните — така де, с чинчилите — и ще направим обиколката в „Къщата на ужасите“. Само нека е следобед. Имам нужда от сън за разкрасяване.

— Имаш и още как! — подхвърлих.

— Казано от човек с твоята външност звучи доста смешно. Дай една бира, Джоунси.

Подадох му една кутийка.

— Разкажи как мина със семейство Стансфийлд — подкани ме Ерин. — Те цивриха ли и нарекоха ли те техния герой?

Горе-долу така беше, но не исках да го призная.

— Родителите се държаха много добре. Малката четеше „Скрийн Тайм“ и твърдеше, че е хвърлила око на Дийн Мартин...

— Зарежи местния колорит и давай по същество — прекъсна ме Том. — Изкара ли някакви пари от това упражнение?

Мислех си как момиченцето, четящо със страхопочитание имената на знаменитостите, можеше да е в кома. Или в ковчег. И понеже се бях разсеял, отговорих искрено:

— Башата ми предложи петстотин долара, но аз не ги взех.

Том се облещи:

— Я повтори!

Погледнах остатъците от сладкишчето, което държах. Беше се разтекло, затова го хвърлих в огъня. И без това вече бях сит. Също така бях сконфузен и се ядосвах, задето се срамувам.

— Човекът се опитва да пробие с нов малък бизнес и доколкото схванах, на този етап фирмата може да тръгне и в двете посоки. Освен това има жена и дете, а скоро чакат и второ. Прецених, че не е в състояние да подарява пари.

— Той не е в състояние? Ами ти?

Примигнах.

— Какво аз?

До ден-дневен не знам дали Том беше искрено ядосан, или само се преструваше. Мисля, че отначало се преструваше, а после набра скорост, защото осъзна какво всъщност съм направил. Нямам представа каква е била ситуацията у дома му, но знам, че живееше от заплата до заплата и нямаше кола. Когато искаше да изведе Ерин, заемаше моята и имаше грижата — педантичната грижа, бих казал — да си плати до цент използвания бензин. Парите бяха важни за него. Не че беше обсебен от тях, но, да, смяташе ги за много

важни.

— Крепиш се в университета на честна дума, също като нас с Ерин, а от работата в Джайленд няма да забогатеем. Какво ти става, бе? Майка ти да не те е изпуснала на главата ти като бебе?

— По-кратко! — скастри го Ерин.

Той не ѝ обърна внимание.

— Да не искаш да прекараш есенния семестър, като всеки ден ставаш в ранни зори, за да събираш мръсни съдове от конвейера в мензата? Ще ти се наложи, тъй като в „Рътгърс“ от такава работа можеш да изкараш петстотин долара за семестър. Знам го, защото специално проверих. Знаеш ли как избутах аз първи курс? Пишех курсовите работи на богаташчета, членуващи в братства, специализанти по висша *бирология*. Ако ме бяха спипали, щяха да ме отстранят за семестъра или да ме изключат. Ще ти кажа до какво се свежда благородният ти жест: отказал си се от двайсет часа седмично, които можеше да посветиш на учене. — Изведнъж се усети, че много е задълбал, спря, усмихна се и добави: — Или да си бърбриш с навити девойки.

— Ще ти дам аз на теб едни навити девойки — озъби му се Ерин и му се нахвърли.

Двамата се затъркаляха по пясъка, тя го гъделичкаше, а Том ѝ крещеше да го остави, но никак не звучеше убедително. Почувствах облекчение, защото нямах желание да обсъждам въпросите, повдигнати от него. Вече си бях изградил убеждения за някои неща, оставаше само съзнанието ми да ги възприеме.

На следващия ден в три и петнайсет бяхме на опашката пред „Къщата на ужасите“. Хлапак на име Брейди Уотърман обслужваше павилиона. Помня го, защото той също беше добър в ролята на Хауи. (Но не колкото мен, трябва да добавя в името на правдивостта.) В началото на лятото Брейди беше доста закръглен, но сега беше слаб и строен. Носенето на козината е ненадминато средство за отслабване.

— Какво правите тук? — попита ни. — Не сте ли в почивка?

— Държим да видим единственото по рода си страшно шоу в Джойленд — обясни Том, — а аз вече изпитвам удовлетворяващо чувство за драматично единство. Брейди Уотърман и „Къщата на ужасите“ — идеалното съчетание.

Брейди се намръщи:

— Постарайте се да се сместите в едно вагонче, нали така?

— Нямаме друг избор — отвърна Ерин. После се приведе към щръкналото му ухо и пошепна: — За нас настъпи часът на истината.

Докато той разсъждаваше над думите ѝ, машинално докосна с език горната си устна.

Човекът на опашката зад нас се обади:

— Младежи, може ли по-живичко, нямам търпение да се разхладя на климатика вътре.

— Вървете — каза ни Брейди. — Плюйте си на петите и дим да ви няма.

В устата на Брейди това си беше раблезиански хумор.

— Има ли духове вътре? — попитах.

— С лопата да ги ринеш. Дано всички ти се напъхат в задника.

Започнахме със „Залата на загадъчните огледала“, като поспряхме за кратко да се насладим на отраженията си: издължени като върлини или сплескани и тантурести. След като отметнахме това незначително увеселение, последвахме червените точки в долната част на някои от огледалата. Те ни отведоха право в „Музея на осъдените фигури“. С помощта на тази секретна карта успяхме да изпреварим основната група посетители, които се лутаха, смееха се и се блъскаха в различните ъгловати огледала.

За разочарование на Том в музея нямаше фигури на убийци, само на политици и на знаменитости. От двете страни на входа стояха усмихнат Джон Кенеди и Елвис Пресли с лъскав гащеризон. Без да обръща внимание на табелата с надпис „МОЛЯ, НЕ ПИПАЙТЕ“, Ерин прокара пръсти по китарата на Елвис.

— Разстроена е... — понечи да каже и отскочи назад, когато Елвис внезапно „оживя“ и запя „Няма как да не се влюбя в теб“.

— Аха, стресна те! — възкликна победоносно Том и я прегърна.

Отвъд музея имаше врата към помещението с мостовете и въртящите се варели, пълно с опасни наглед механизми (не бяха обаче) и осветявана от стрелкащи се разноцветни прожектори. Ерин прекоси тресящото се извито Мостче на Били козлето, докато ние, мачовците, се насочихме към въртящия се варел. Преминах по него, олюлявайки се като пиян, но паднах само веднъж. Том спря по средата, разпери ръце и крака, при което заприлича на хартиена кукла, и се завъртя на триста и шейсет градуса в тази поза.

— Престани, глупчо, ще си счупиш врата! — извика му Ерин.

— Няма, дори и да падне — успокоих я, — омекотено е.

Том дойде при нас — хилеше се и лицето му беше червено като домат.

— Това изпитание събуди мозъчните ми клетки, заспали още от времето, когато бях на три.

— Ами другите ти клетки, които е убило? — парира го Ерин.

Минахме и през Наклонената стая, отвъд която имаше игрални автомати, окупирани от тийнейджъри, забавляващи се с флипер и скайбол. Ерин скръсти ръце на гърдите си и намръщено се загледа в тях, после промърмори:

— Тези не вдяват ли, че това подтиква към агресия?

— Хората идват тук да упражняват и да търпят агресия — отбелязах. — Това е елемент от атракцията.

— А пък аз мислех, че Том е циник — въздъхна тя.

Отвъд залата с игралните автомати под светец в зелено череп имаше табела с надпис: „СЛЕДВА «КЪЩАТА НА УЖАСИТЕ». ВНИМАНИЕ! БРЕМЕННИТЕ И РОДИТЕЛИТЕ С МАЛКИ ДЕЦА МОГАТ ДА НАПУСНАТ ПРЕЗ ИЗХОДА ВЛЯВО.“

Влязохме в преддверието, в което отекваха писъци и кикот (на запис, естествено). Под пулсиращата червена светлина се виждаше релса, водеща към входа на черен тунел. От дълбините му се чуваха бучене и още писъци (тези не бяха на запис). Не ми се сториха писъци от възторг, но може и да бяха. Някои поне.

Еди Паркс, шефът на „Къщата на ужасите“ и на екип „Доберман“, се приближи към нас. Носеше кожени работни ръкавици и кучеглавка, толкова избеляла, та съвсем се бе обезцветила (макар че ставаше кървавочервена при всяко проблясване на пулсиращата светлина).

— Май адски ви е доскучало през почивния ден, та сте цъфнали тук — изсумтя той.

— Решихме да се направим на лапнишарани — рече Том.

Ерин възнагради Еди с най-сияйната си усмивка, обаче онзи не реагира, само промърмори:

— Сигурно искате да сте тримата в едно вагонче, а?

— Да — потвърдих.

— Бива. Само помнете, че правилата важат и за вас, хлапета. Да не сте си подали ръцете навън, ясно?

— Тъй вярно! — Том му козирува. Еди го изгледа, сякаш наблюдаваше под микроскоп непознат вид насекомо, после се върна към механизмите за управление — три лоста, монтирани на колонка, висока около метър, плюс няколко бутона, осветявани от настолна лампа, наведена към тях, та призрачната ѝ бяла светлина да не разсейва мрака в помещението.

— Чаровник — промърмори Том.

Ерин ни хвана под ръка, придърпа ни към себе си и прошепна:

— Има някой, дето харесва този тип?

— Не — отвърна Том. — Дори хората от екипа му го недолюбват. Вече е уволнил двама.

Другите любители на силни усещания надойдоха тъкмо когато пристигна влакче, пълно със смеещи се чинчили (плюс няколко разревани деца, чиито родители би трябвало да се съобразят с предупреждението и да завият към изхода вляво). Ерин попита едно момиче дали е било страшно.

— Страшно беше да му удържам палавите ръце — отвърна тя и се изкиска, когато гаджето ѝ я целуна по врата и я поведе към залата с игралните автомати.

Натоварихме се във вагонче, предвидено за двама, и, естествено, ни беше тясно. Усещах как бедрото на Ерин се притиска към моето и как гърдата ѝ допира ръката ми. Усетих доста приятна тръпка в слабините. Тук е мястото да кажа, че според мен (като оставим настрана идеалистичните измишльотини) повечето мъже са моногамни от шията нагоре. От кръста надолу обаче живее щука, която не признава моногамията.

— Ръцете във *вагончитуу!* — провикна се Еди Паркс с отегчен монотонен глас, пълна противоположност на бодряшкото подканяне на Лейн Харди. — Ръцете във *вагончитуу!* Ако детето ви е по-ниско от метър, вземете го в скута си или слезте от *вагончитуу!* Дръжте се здраво, спускаме лостовитеeee!

Предпазните лостове се спуснаха с изтракване и няколко момичета изпищяха в аванс. Все едно се разпяваха за предстоящите арии при возенето в тъмното.

Последва разтърсване и ние потеглихме към „Къщата на ужасите“.

След девет минути слязохме и с останалите туристи тръгнахме обратно към залата с игралните автомати. Зад нас Еди подхвана монотонната си лекция към поредната порция посетители: да си държат ръцете във *вагончитуу* и да внимават за *лостовитее*. Изобщо не ни погледна.

— В тъмницата не ми беше страшно, защото всичките затворници бяха Добита — заяви Ерин. — Онзи с пиратската премяна беше Били Руджеро. — Беше поруменяла, косата ѝ беше разрошена от вентилаторите... стори ми се по-хубава от всякога. — Но от Пищящия череп наистина настръхнах, както и при Камерата за изтезания... Боже мой!

— Гаднички бяха — съгласих се.

Като гимназист бях изгледал много филми на ужасите и се мислех за претръпнал, но като видях главата с изхвъркнали от орбитите очи да се изтърколва по улея на гилотината, кръвта ми се смръзна. Устата още мърдаше, дявол го взел.

На Джойленд Авеню Кам Джоргенсън от екип „Фоксхаунд“ продаваше лимонада.

— Кой иска? — попита Ерин, все още преливаща от възбуда. — Аз черпя!

— Една за мен — отвърнах.

— Том?

Той сви рамене. Ерин му хвърли шеговит поглед и изтича да вземе напитките. Обърнах се към него, но той наблюдаваше как „Ракетата“ се върти в кръг. А може би гледаше през нея.

Ерин се върна с три високи картонени чаши, във всяка от които плуваше по половин лимонче. Седнахме на сянка в паркчето в съседство с „Шушу-мушу“ и Ерин заговори за прилепите в края на обиколката, как знаела, че са механични играчки, но открай време изпитвала ужас от летящите мишки... Внезапно млъкна.

— Том, добре ли си? Не продумваш. Да не ти е зле на стомаха от каскадата върху въртящия се варел?

— Нищо ми няма. — Той отпи от лимонадата, сякаш да го докаже. — С какво е било облечено, Дев? Знаеш ли?

— А?

— Убитото момиче Лори Грей.

— Линда Грей.

— Лори, Ларкин, Линда, все едно. С какви дрехи е била Лори? Да не би с клоширана, дълга до глезените пола и блузка без ръкави?

И двамата го погледнахме внимателно, като отначало помислихме, че ни се сервира поредният майтап в стил Том Кенеди. Само дето той нямаше вид да се шегува. Едва сега забелязах, че по-скоро изглежда стреснат, дори ужасен.

— Том? — Ерин го докосна по рамото. — Да не би да я видя? Хей, с тези неща шега не бива!

Той хвана ръката ѝ, но не я погледна. Взираше се в мен.

— Да — промълви, — дълга пола и блуза без ръкави. Знаещ, нали? Защото Шопло ти е казала.

— Какъв цвят са били дрехите ѝ? — попитах.

— Трудно е да се каже при тези постоянно променящи се светлини, но мисля, че бяха сини. И полата, и блузата.

Едва сега Ерин разбра за какво говорим.

— Боже милостиви! — прошепна и пребледня като платно.

Спомних си онова, което според госпожа Шопло полицията беше премълчавала дълго време.

— Ами косата ѝ, Том? На опашка беше, нали?

Той поклати глава. Отпи от лимонадата. Избърса устните си с опакото на дланта си. Косата му не беше побеляла, очите му не бяха изхвъркнали от орбитите, ръцете му не трепереха, но все пак не беше младежът, който неспирно се шегуваше в „Залата на загадъчните огледала“ и „Залата с мостовете и варелите“. Изглеждаше като човек, на когото са направили клизма с доза реалност и е изхвърлил от организма си всички майтапи, свързани с временната му работа в лунапарка.

— Не беше на опашка. Косата ѝ беше дълга, да, но беше прибрана с нещо, за да не пада на челото ѝ. Виждал съм милион такива, ама не се сещам как им викат момичетата.

— Диадема — подсказа му Ерин.

— Да. Мисля, че и диадемата беше синя. Жената беше протегнала ръце. — И той направи същия жест като Емалина Шопло в деня, който ми разказа историята. — Сякаш молеше за помощ.

— Това вече го знаеш от госпожа Шопло — заядох се. — Нали така? Признай си, няма да ти се сърдим. Нали няма, Ерин?

— Няма...

Том поклати глава:

— Само ви казвам какво видях. Не я ли зърнахте и вие?

Отговорихме отрицателно.

— А аз защо я видях? — жално попита той. — Във влакчето дори не си мислех за нея. Забавлявах се. *Защо тъкмо аз я видях?*

Ерин се опита да изкопчи още подробности, докато с моята бричка пътувахме обратно към Хевънс Бей. Том отговори на първите ѝ два-три въпроса, после ѝ се тросна, че повече не желае да говори за това — изрече го с рязък тон, с какъвто досега не се беше обръщал към нея. Може би насаме отново бяха подхванали темата, но пред мен той не обели и дума. Проговори едва месец преди смъртта си, а и тогава беше лаконичен. Към края на разговора ни по телефона — твърде мъчителен, защото гласът му често пресекуваше и понеже той често губеше нишката на мисълта си, изрече едва-едва:

— Поне... знам... че отвъд има нещо. — Видях го... с очите си... онова лято. В „Хижата на страха“. — Не си направих труда да поправя грешката му. — А ти... помниш ли?

— Помня — отвърнах.

— Само че не знам... дали това нещо... е добро... или лошо. — Треперещият му глас на умиращ човек беше изпълнен с ужас. — Как само... Дев, *как само протягаше ръце...*

Да.

Как само протягаше ръце.

Следващият ми пълен почивен ден се падна по средата на август, когато напливът на чинчили намаляваше. Вече не бях принуден да си пробивам път по Джойленд Авеню, когато вървах към виенското колело „Каролайна“ и към шатрата на мадам Фортуна под неговата въртяща се сянка.

Лейн и Фортуна — днес беше Фортуна до мозъка на костите си, издокарана с циганските си атрибути — си говореха до командния пункт на виенското колело. Лейн ме видя и леко побутна шапката си, за да покаже, че ме е забелязал.

— Я виж кого довя вятърът — рече той. — Как е хавата, Джоунси?

— Нормално — отвърнах, макар да не беше съвсем вярно. Безсънните нощи се бяха завърнали, след като вече носех козината само четири-пет пъти на ден. Лежах в кревата на отворен прозорец, за да чувам шума на вълните, чаках малките часове на нощта да пораснат и си мислех за Уенди и новото ѝ гадже. Мислех си и за момичето, което Том беше видял край релсата в „Къщата на ужасите“ в тунела между Тъмницата и Камерата за изтезания.

Обърнах се към Фортуна:

— Може ли да поговорим насаме?

Тя не попита защо, а ме поведе към шатрата си, дръпна моравата завеса, закриваща входа, и ме побутна да вляза. Вътре имаше кръгла маса с розова покривка. На масата стоеше кристалното кълбо, покрито с парче плат. Два обикновени сгъваеми стола бяха разположени така, че гадателката и клиентът ѝ да седят един срещу друг с магическото кълбо помежду им, което (бях научил случайно) се осветяваше от малка крушка, включваща се, когато мадам Фортуна натиснеше с крак скрития бутон. На стената зад гледачката имаше грамадна длан с разперени пръсти, изрисувана върху коприна. На нея с четлив почерк бяха отбелязани названията на седемте линии: на живота, на сърцето, на ума, на любовта (известна също като „пояс на Венера“), на слънцето, на съдбата и на здравето.

Мадам Фортуна подхвана полите си и седна. С жест ме подкани да сторя същото. Не махна парчето плат от кълбото, нито ме подкани да ѝ платя, та да прозре в бъдещето.

— Питай за всичко, което те интересува — каза ми.

— Искам да знам дали си налучкала за момиченцето, или наистина си прозряла, наистина си видяла нещо.

Тя дълго ме гледа, без да продума. Осъзнах, че долавям лек мирис на тамян, толкова различен от миризмата на пуканки и на пържено тесто отвън. Стените на шатрата бяха тънки, ала музиката, бърборенето на посетителите и шумът от съоръженията едва се долавяха, сякаш идваха отдалеч. Прииска ми се да сведа очи, но успях да се овладея.

— Всъщност искаш да разбереш дали съм измамница. Нали така?

— Аз... съвсем искрено признавам, че не знам какво искам.

Мадам Фортуна се усмихна. Искрено и приветливо, като че бях издържал някакъв изпит.

— Мило момче си, Джоунси, но като повечето мили момчета не умееш да лъжеш.

Понечих да възразя, но тя ме спря, като вдигна отрупаната си с пръстени ръка. Пресегна се под масичката и извади кутията, в която държеше парите. Гаданията ѝ бяха безплатни — *влизат във входната такса, дами и господата, момчета и момичета*, — но бакшишите бяха желателни. И законни в Северна Каролина. Когато отвори кутията, видях снопче смачкани банкноти, повечето от по един долар, някакво парче картон, което

подозрително напомняше на дъска за пънчборд⁴ (хазартна игра, която вече беше забранена в Северна Каролина), и малък плик, на който беше написано името ми.

Тя ми го подаде. Поколебах се, после го взех.

— Не си дошъл да ме питаш дали наистина съм екстрасенс, нали? — каза.

— Ами...

Тя отново ми махна да замълча.

— Знаеш точно какво искаш. Най-малкото в краткосрочен план. И тъй като всеки от нас може да разчита само на краткосрочен план, то коя е Фортуна — а и Рози Голд, ако щеш — та да спори с теб? Върви сега. Свърши това, за което си дошъл. Когато го направиш, отвори плика и прочети какво съм написала. — Тя се усмихна.

— Служителите не ги таксувам. Най-малко пък добрите момчета като теб.

— Аз не...

Тя се изправи, полата ѝ прошумоля, накитите ѝ издрънчаха.

— Върви, Джоунси. Приключихме.

Напуснах като замаян тясната ѝ шатра. Музиката от две дузини сергии и атракциони ме блъсна като силни ветрове от различни посоки, а слънцето ме удари като с чук. Отидох в сградата на администрацията (всъщност беше двойна каравана), почуках от любезност, влязох и поздравих Бренда Рафърти, която сновеше между отворена счетоводна книга и върнатата си сметачна машина.

— Здравей, Девин — каза ми. — Грижите ли се за вашето Холивудско момиче?

— Да, госпожо, всички бдим над него.

— Дейна Елкхарт, нали?

— Ерин Кук, госпожо.

— Ерин, разбира се. От екип „Бигъл“. Червенокосата. Какво те води насам?

— Мога ли да разговарям с господин Истърбрук, ако е удобно?

— Той си почива и не искам да го безпокоя. Преди малко проведе куп телефонни разговори, а ни предстои и да прегледаме някои отчети, колкото и да ми е неприятно да го притеснявам. Напоследък бързо се уморява.

— Няма да му отнема много време.

Тя въздъхна:

— Е, добре, ще проверя дали е буден. Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— За услуга — отвърнах. — Той ще разбере.

Наистина разбра и ми зададе само два въпроса. Първият беше дали съм сигурен. Отвърнах, че вече съм взел решение. Вторият...

— Каза ли вече на родителите си, Джоунси?

— Имам само баща, господин Истърбрук, ще го уведомя довечера.

— Добре. Преди да си тръгнеш, кажи на Бренда за какво става въпрос. Тя ще ти даде необходимите формуляри, които ще попълниш... — Прозина се, при което отново се „насладих“ на конските му зъби, и промърмори: — Прощавай, синко, беше уморителен ден. Уморително лято беше.

— Благодаря, господин Истърбрук.

Той махна с ръка:

— Няма защо. Убеден съм, че ще бъдеш ценно попълнение, но сториш ли го без съгласието на баща си, много ще ме разочароваш. Затвори вратата на излизане, ако обичаш.

Направих се, че не забелязвам как се цупеше Бренда, докато ровеше из чекмеджета и комплектуваше различните формуляри на фирма „Джойленд“, необходими за постъпване на постоянна работа. Неодобрението ѝ беше почти осезаемо, обаче не ми пукаше. Сгънах формулярите, пъхнах ги в задния джоб на джинсите си и си тръгнах.

Отвъд дрискалата в дъното на „задния двор“ имаше горичка от каучукови дървета. Отидох в горичката, седнах под едно дърво и отворих плика, който мадам Фортуна ми беше дала. Бележката бе кратка и конкретна.

Отиваш при господин Истърбрук, за да го помолиш да те остави на работа след Деня на труда. Знаеш, че няма да ти откаже.

Беше права, наистина исках да знам дали не е измамница. Отговорът беше пред очите ми. И да, бях взел решение какво предстои нататък в живота на Девин Джоунс. Това също го беше познала безпогрешно.

Ала имаше и още един ред.

Ти спаси момиченцето. Но, мило мое момче, не можеш да спасиш всички.

След като казах на татко, че няма да се върна в университета, че искам да си почина една година и възнамерявам да я прекарам в Джойленд, настана дълго мълчание от другия край на телефонната линия. Мислех, че баща ми ще се разкреши, но не го направи. Когато отново проговори, гласът му беше като на много уморен човек:

— Заради онова момиче е, нали?

Почти два месеца по-рано му бях казал, че с Уенди „сме си дали почивка“, но той мигом проумя истината. Оттогава не бе изрекъл името ѝ нито веднъж при ежеседмичните ни телефонни разговори. Сега тя беше само „онова момиче“. След първите няколко пъти, когато го каза, се опитах да се пошегувам и го попитах дали не си мисли, че съм ходил с телевизионната звезда Марло Томас. Не му стана смешно. Не се пробвах повече.

— Донякъде е заради Уенди — признах, — но не изцяло. Просто имам нужда от известно... откъсване. Да си поема дъх, така да се каже. А и започна да ми харесва тук.

Той въздъхна:

— Може би наистина ти трябва прекъсване. Поне ще работиш, вместо да обикаляш на автостоп из Европа като дъщерята на Дюи Мишо. Четиринайсет месеца вече е по студентски хостели и не му се вижда краят! Боже мили! Като нищо ще цъфне у дома с глисти и забременяла.

— Е, аз вярвам, че ще избегна и двете — рекох. — Ако внимавам де.

— Погрижи се да избегнеш ураганите. Наближава сезонът им по онези места.

— Наистина ли приемаш решението ми, татко?

— Защо? Очакваше да споря с теб ли? Да се опитвам да те разубедя? Ако това е желанието ти, ще се опитам, но знам какво щеше да каже майка ти: „Щом е достатъчно възрастен законно да си купува алкохол, време е да взема самостоятелни решения за живота си.“

Усмигнах се.

— Да, все едно я чувам.

— Ще ти кажа какво мисля аз: глупаво е да се върнеш в университета, ако непрекъснато ще мислиш за онова момиче и ще си развалиш успеха. Ако боядисването на съоръжения и ремонтът на панаирджийски бараки ще ти помогне да забравиш миналото, може би е добра стъпка. Но какво ще стане със стипендията и студентския ти заем, ако решиш да се върнеш през есента на седемдесет и четвърта?

— Няма да е проблем. Тази година завърших с отличен успех, което ще е убедителен аргумент.

— Онова момиче!... — изпъшка той с отвращение, после минахме на други теми.

Да, беше прав: още бях тъжен и потиснат заради начина, по който приключи връзката ми с Уенди, от друга страна обаче, вече бях поел трудния път („пътуването“, както казват днес в групите за самопомощ) от отрицанието към приемането. Безоблачното щастие и покоят още не се задаваха на хоризонта, ала вече не вярвах — както през дългите и мъчителни юнски дни и нощи, — че никога няма да ме споходят.

Оставането ми в лунапарка беше свързано с други фактори, в които още не можех да се ориентирам, защото бяха струпани на купчина и превързани с грубоватия канап на интуицията. Сред тях бяха Холи Стансфийлд и Брадли Истърбрук, който в началото на лятото беше казал: „Ние продаваме забавление.“ Също и шумът на нощния океан, и ветрецът денем, напяващ през пролуките на виенското колело „Каролайна“. Както и подземните тунели. И *дъра-бъра*, тайният език, който щеше да бъде забравен от новациите до коледната ваканция. Аз не исках да го забравям, беше твърде богат. Чувствах, че Джойленд има да ми даде още. Не знаех какво... просто още нещо.

Но най-вече — това е странно, много пъти проверявах паметта си, за да се уверя, че е истински спомен и изглежда е такъв, — мотивът ми бе, че нашият Тома Неверни видя призрака на Линда Грей. Това го промени неуловимо, но трайно. Не мисля, че Том искаше да се променя — щастлив си беше и така, — ала аз исках.

Имах желание и аз да видя призрачната жена.

През втората половина на август някои от старите служители, сред които Татенцето Алан и Доти Ласън, ми казаха да се моля за дъжд през уикенда на Деня на труда. Дъжд нямаше и в събота следобед разбрах какво са имали предвид. Чинчилите ни налетяха в един последен мощен набег и Джойленд бе нашишкан до предел. Положението се влошаваше от факта, че повечето от сезонните работници вече се бяха завърнали в учебните си заведения. Ние, които бяхме останали, се претрепахме от работа като кучета.

А някои се претрепахме в ролята на кучета — на едно куче по-конкретно. Въпросният уикенд мина за мен през мрежестите очи на Щастливата хрътка Хауи. В неделя надянах проклетата козина цели дванайсет пъти.

В предпоследната ми изява бях изминал три четвърти по Булеварда под Джойленд Авеню, когато светът заплува около мен и ме връхлетяха сиви сенки. Помня, че си помислих: „Сянката на Линда Грей.“

Карах един от малките обслужващи електромобили, бях смъкнал козината до кръста си, та климатикът да разхлажда потните ми гърди и когато си дадох сметка, че съм пред припадък, умът ми стигна да отбия до стената и да сваля крака си от гумения педал за газта. По една случайност Дебелия Уоли Шмид, който отговаряше за атракциона „Отгатни теглото си“, по същото време бил в кльопарницата и видял как съм паркирал накриво и съм се свлякъл върху лоста за управление. Донесе кана с леденостудена вода, наведе се към мен и повдигна брадичката ми с пухкавата си длан:

— Хей, новак, имаш ли втори костюм, или това е единственият, дето ти става?

— Химама и труг — избърборих, заваляйки думите като пиян. — В гардеробната. Размер XL.

— Чудесно — заяви той и изля каната върху главата ми. Така се стреснах, че изревах кански — гласът ми отекна в подземие и няколко души пристигнаха на бегом.

— Какво те прихваща, Уоли? — възнегодвах.

Той се ухили:

— Ама те събудих, нали? Събудих те и още как. Уикендът на Деня на труда, новоко.

Това означава яко бачкане. Никакво спане по време на работа. Благодарни се на щастливата си звезда, че температурата вън не е четирийсет и три градуса.

Ако температурата беше четирийсет и три градуса, сега нямаше да разказвам тази история: мозъкът ми щеше да се изпържи, докато танцувах като Щастливия Хауи в селцето „Шушу-му-шу“. Но на самия Ден на труда беше облачно и подухваше приятен ветрец. Някак си довърших смяната си.

Към четири часа в понеделник, докато се вмъквах в резервната козина за последното си представление през това лято, в гардеробната влезе Том Кенеди. Кучеглавката и мръсните кецове бяха изчезнали. Носеше идеално изгладен ленен панталон (почудих се къде ли го е държал), спретнато напъхана в колана риза и елегантни кожени мокасини. Розовобузият му негодник дори се беше подстригал. От глава до пети беше съвършеният колежанин, вече кроющ планове за света на бизнеса. Човек никога не би предположил, че само допреди два дни, „изтупан“ с мърляви джинси, разкриващи половината му гол задник, е пълзял с масльонката под „Ципа“ и е ругаел Татенцето Алан, безстрашния шеф на екипа „Бигъл“, всеки път, когато е удрял главата си в някое желязо.

— Тръгваш ли вече? — попитах го.

— Уцели в десетката, приятелю. Утре сутринта в осем вземам влака за Филадельфия. Ще изкарам една седмица у дома и после се връщам в месомелачката.

— Браво на теб.

— Ерин има да довърши някои неща, но довечера ще се видим в Уилмингтън. Запазих стая в готино хотелче.

Жегна ме лека завист.

— Блазе ти — измънках.

— Тя е голямата ми любов. Любовта на живота ми.

— Знам.

— Много държа и на теб, Дев. Ще поддържаме връзка. Хората го казват от учтивост, но аз съм искрен. Непременно ще поддържаме връзка.

Подаде ми ръка.

Хванах дланта му я и я разтърсих.

— Правилно, ще го направим. Ти си свестен човек, Том. А Ерин е голямата печалба. Да се грижиш за нея.

— Няма да ми е проблем. — Той се усмихна широко. — През пролетния семестър тя се прехвърля в „Рътгърс“. Вече я научих на бойната песен на „Алените рицари“. Знаеш я: „Бъдете устремени, отбор от рицари червени, бъдете устремени...“

— Дълбокомислен текст — отбелязах.

Той ми се закани с пръст.

— Със сарказъм доникъде няма да я докараш в този свят, момче. Освен ако не си се прицелил към служба в списание „Мад“.

Доти Ласън подвикна:

— Ако може да съкратите сбогуването и да сведете сълзите до минимум. Чака те представление, Джоунси.

Том се обърна към нея и протегна ръце:

— Доти, колко те обичам! Много ще ми липсваш!

Тя се шляпна по задника да му покаже колко се е трогнала и пак се захвана с костюма, който поправяше.

Том ми даде листче хартия.

— Домашният ми адрес, училищният адрес, телефонните номера и на двете места. Очаквам да ги използваш.

— Ще го направя.

— Наистина ли ще се откажеш от година, в която можеше да пиеш бира и да чукаш мацки, за да сваляш стара боя тук, в Джойленд?

— Да.

— Луд ли си?

Помислих над това.

— Сигурно. Мъничко. Но се подобрявам.

Бях потен, а неговите дрехи бяха чисти, но той все пак ме прегърна. Тръгна към вратата, но пътьом се спря да целуне сбръчканата буза на Доти. Тя не успя да го наругае, защото беше захапала много карфици, ала махна с ръка, за да го прогони.

На вратата той отново се обърна към мен:

— Искаш ли един съвет, Дев? Стой далеч от... — Не довърши фразата, само кимна встрани и аз много добре разбрах какво имаше предвид — „Къщата на ужасите“.

После си тръгна — вероятно вече мислеше за гостуването у дома, за Ерин, за колата, която възнамеряваше да си купи, за Ерин, за предстоящата учебна година, за Ерин. „*Бъдете устремени, отбор от рицари червени, бъдете устремени...*“ През пролетния семестър щяха да я пеят заедно. Можеха да я пеят още довечера. В Уилмингтън. В леглото. Заедно.

В парка нямаше устройство за регистриране на служебните карти. Шефовете на екипи надзираваха кога идваме на работа, кога напускаме и кога ползваме почивка. След последната ми изява като Хауи през този първи понеделник на септември Татенцето ми каза да му предам картата си.

— Имам още един час до края на работното време — възразих.

— Някой те чака на портала, за да те изпрати до дома.

Знаех кой е този някой. Трудно беше да се повярва, че в спаруженото като стафида сърце на Татенцето се таи обич към някого, но наистина беше така и през това лято обектът на топлите му чувства беше госпожица Ерин Кук.

— Знаеш графика за утре, нали?

— От седем и половина сутринта до шест вечерта — казах.

И без козина. Каква благословия.

— През първите две седмици ще си под мое ръководство, после заминавам за слънчева Флорида. Нататък началник ще ти бъде Лейн Харди. И Фреди Дийн, предполагам, ако случайно забележи, че още си тук.

— Ясно.

— Хубаво. Ще ти подпиша картата и после кой откъде е. — Коего на *дъра-бъра* означаваше, че съм освободен за деня. — А, Джоунси, кажи на малката да ми праща по някоя картичка от време на време. Ще ми липсва.

И не само на него.

Ерин също беше започнала прехода от живота в Джойленд към реалния живот. Изчезнали бяха избелелите джинси и тениската с дръзко навитите до раменете ръкави; нямаше и помен от зелената рокля на Холивудско момиче и зелената шапка. Девойката, застанала пред портала и окъпана в ален дъжд от неонова светлина, носеше небесносиня блуза без ръкави и ленена пола, пристегната с колан. Косата ѝ беше прибрана на кок. Накратко, тя изглеждаше великолепно.

— Повърви с мен по брега — предложи. — Имам малко време до автобуса за Уилмингтън. Ще се срещна там с Том.

— Той ми каза. Никакъв автобус, аз ще те закарам.

— Наистина ли?

— Разбира се.

Тръгнахме по ситния бял пясък. Лунният сърп очертаваше сребриста пътека по водата. На половината път до Хевънс Бей — всъщност недалеч от голямата зелена викторианска къща, изиграла такава роля в живота ми през тази есен, — Ерин ме хвана за ръката и продължихме така. Не си казахме много, докато не стигнахме стълбите към крайбрежния паркинг. Там тя се обърна към мен.

— Ще я преживееш.

Очите ѝ бяха приковани в моите. Тази вечер не носеше грим, нито пък ѝ трябваше. Лунната светлина беше нейният грим.

— Да — промълвих.

Знаех, че е истина, и донякъде съжалявах. Трудно е да се пуснеш дори когато онова, за което се държиш, е покрито с тръни. Може би най-вече тогава.

— За момента е най-добре да останеш тук. Усещам го.

— А Том усеща ли го?

— Не, но той никога не е обичал Джойленд, както ние с теб го обикнахме през това лято. А след случилото се в „Къщата на ужасите“... след онова, което видя...

— Двамата обсъждате ли го понякога?

— Опитах се. Вече не го закачам на тази тема. Не се помеща във философията му за света, така че се опитва да го заличи от съзнанието си. Но мисля, че се тревожи за теб.

— А ти тревожиш ли се за мен?

— Не и заради призрака на Линда Грей. Мъничко се безпокоя заради призрака на онази Уенди.

Засмях се.

— Баща ми вече не произнася името ѝ. Нарича я „онова момиче“. Ерин, ще ми направиш ли една услуга, като се върнеш в университета. Стига да имаш време.

— Разбира се. Каква?

Обясних ѝ.

Тя помоли да я оставя на автогарата в Уилмингтън, а да не пред хотелчето, в което Том беше запазил стая. Обясни, че предпочита да вземе такси дотам. Понечих да възразя, че само ще си хвърли парите на вятъра, но се възпях. Изглеждаше леко притеснена и подозирах, че не ѝ се иска да слезе от моята кола, за да се съблече и след две минути да легне с Том.

Спях срещу стоянката на такситата; тя обгърна с длани лицето ми и ме целуна по устните. Беше страстна и дълга целувка, точно каквато трябва.

— Ако го нямаше Том, щях да те накарам да забравиш онова глупаво момиче — промълви после.

— Но го има.

— Да. Не забравяй да се обаждаш, Дейв.

— А ти не забравяй какво те помолих да направиш. Ако имаш такава възможност.

— Ще запомня. Ти си много мил човек.

Не знам защо, но от думите ѝ ми се доплака. Обаче се усмигнах.

— Признай също, че бях страхотен като Хауи.

— Няма спор. Девин Джоунс, спасителят на момиченца.

За миг си помислих, че ще ме целуне отново, но тя не го направи. Слезе от колата и изтича към стоянката, като придържаше развятата си пола. Не помръднах, докато Ерин не се качи на задната седалка на едно такси и не отпътува. После самият аз отпътувах обратно към Хевънс Бей и пансиона на госпожа Шопло, към моята есен в Джойленд — и най-хубавата, и най-ужасната есен в живота ми.

Дали Ани и Майк Рос седяха в края на дъсчената пътека пред зелената викторианска къща, когато във вторник след Деня на труда вървах по брега към парка? Спомням си топлите кроасани, които похапвах в движение, и кръжащите над мен чайки, но за Ани и Майк не съм съвсем сигурен. По-късно те станаха толкова важен елемент от пейзажа, че ми е невъзможно да определя точния момент, в който за първи път ги забелязах. Нищо не обръква паметта като постоянното повторение.

Десет години след събитията, за които ви разказвам, вече бях (*като наказание за греховете ми, предполагам*) щатен автор в списание „Кливланд“. Повечето от първите си чернови пишех на бележници с жълти страници в кафенето на Трета Западна улица близо до стадиона „Лейкфронт“, на който по онова време се играеха домакинските мачове на „Индианс“. Всеки ден в десет някаква млада жена идваше, купуваше четири-пет кафета и ги занасяше в съседната агенция за недвижими имоти. И нея също не знам кога видях за първи път. Знаем само, че един ден я забелязах и осъзнах как понякога на излизане поглежда към мен. Дойде денят, в който отвърнах на погледа ѝ и тя ми се усмихна. Аз също се усмихнах. След осем месеца се оженихме.

И с Ани, и с Майк беше така; в един ден се превърнаха в реална част от моя свят. Винаги им помахвах, момчето в инвалидната количка ми отвръщаше със същия жест, а кучето ме наблюдаваше — присвиваше уши срещу ветреца, който рошеше козината му. Жената беше руса и красива — с високи скули, раздалечени сини очи и плътни устни, от онези, дето винаги изглеждат леко подпухнали. Момчето в инвалидната количка носеше шапка на „Уайт Сокс“, която покриваше ушите му. Изглеждаше много болно. Ала усмивката му бе жизнерадостна. Независимо дали минавах на отиване или на връщане, то винаги ми се усмихваше. Един-два пъти дори вдигна два пръста — жеста за мир, и аз му отвърнах. Момчето беше свикнало с мен, както аз с него. Струва ми се, че дори кучето Майло започна да ме приема като част от пейзажа. Само жената се държеше дистанцирано. Често когато минавах, даже не вдигаше очи от книгата си. Ако случайно ме погледнеше, не ми махаше и никога не направи жеста за мир.

Имах много задачи, с които да запълвам времето си в Джойленд, и макар работата да не беше интересна и разнообразна като през лятото, то поне беше по-равномерна и не така изтощителна. Имаш възможност отново да се проявя в ролята на Хауи (достойна за академична награда) и да изпея още няколко пъти „Честит рожден ден“ в селцето „Шушумушу“, тъй като паркът беше отворен за посетители и през първите три седмици на септември. Само че сега те бяха много по-малко и нито веднъж не управлявах нашишкано съоръжение. Нито дори виенското колело „Каролайна“, което отстъпваше първенството само на въртележката.

— В Нова Англия повечето лунапаркове са отворени през уикендите чак до Хелоуин — каза ми Фред Дийн един ден. Седяхме на пейка и обядвахме здравословно с бургери с чили и със свински пръжки. — Във Флорида пък работят целогодишно. Ние сме в нещо като сива зона. През шейсетте господин Истърбрук опита да останем отворени и през есента, куп пари хвърли за реклама, но напразно. Започнат ли нощите да захладняват, тукашните хора започват да си мислят за провинциални панаири и така нататък. Освен това много от ветераните отиват в лунапаркове на юг или на запад, които работят и през зимата. — Той се загледа към „Следата на хрътката“, съвсем безлюдна сега, и въздъхна. — Самотно става тук по това време на годината.

— На мен ми харесва — казах. И бях искрен.

Беше годината, през която прегърнах самотата. Понякога ходех на кино в Лъмбъртън или в Мъртъл Бийч с госпожа Шопло и с Тина Акърли, библиотекарката с големите цайси, но повечето вечери прекарвах в стаята си и препрочитах „Властелинът на пръстените“ или съчинявах писма до Ерин, Том и татко. Съчиних и доста стихове, за които сега ме е срам да си помисля. Слава богу, изгорих ги. Добавих нова, задоволяващо мрачна плоча към малката си колекция — „Тъмната страна на луната“. В „Притчи“ е казано: *„Както кучето се връща на бълвоца си, така безумният повтаря своята глупост.“* През тази есен аз се връщах към „Тъмната страна на луната“ отново и отново, като давах отдиш на „Пинк Флойд“ само колкото пак да чуя Джим Морисън да припява: „Това е краят, красива приятелко“. Тежка форма на меланхолия у двайсет и една годишен младеж — знам, знам.

В Джойленд поне имах достатъчно за вършене да си запълвам дните. Първите две седмици, докато паркът още действаше при намалено работно време, бяха посветени на есенно почистване. Фред Дийн ме направи завеждащ на малък екип от потръчковци и до момента, когато на портала се появи табела „ЗАТВОРЕНО ЗА СЕЗОНА“, вече бяхме почистили с гребла и окосили всяка ливадка, подготвили бяхме всяка цветна леха за зимата, изтъркали бяхме всички съоръжения. Построихме в задния двор барака от гофрирана ламарина, където складирахме за през зимата количките за храна („хам-хум возилата“ на езика на *дъра-бъра*), фургончетата за пуканки, количката за сладолед и тази за „Сочни Бау-бау“, сгушена под зеленото платнище.

Когато потръчковците се отправиха на север да берат ябълки, аз започнах процеса по зазимяване заедно с Лейн Харди и Еди Паркс, сприхавия ветеран, който управляваше „Къщата на ужасите“ (и екип „Доберман“) през сезона. Източихме фонтана на пресечката на Джойленд Авеню и „Следата на хрътката“ и тъкмо се захващахме с „Капитан Немо пляс-тряс“ — много по-мощна задача, — когато се появи господин Истърбрук с вечния си черен костюм.

— Тази вечер заминавам за Сарасота — уведоми ни той. — Бренда Рафърти ще ме

придружи както обикновено. — Усмихна се и ни показа онези ми ти негови зъби. — Обикалям парка, за да изкажа благодарности на служителите. На онези, които са останали де.

— Пожелавам ви прекрасна зима, господин Истърбрук — каза Лейн.

Еди измърмори нещо, което ми прозвуча като „превратно тълкуване“, но вероятно беше „приятно пътуване“.

— Благодаря ви за всичко — казах аз.

Той се ръкува и с трима ни, като аз бях последен.

— Надявам се да те видя и догодина, Джоунси. Мисля, че ти си един младеж със сериозна панаирджийска жилка.

Ала той не ме видя следващото лято и никой не видя него. Господин Истърбрук почина навръх Нова година в апартамент на булевард „Джон Ринглинг“, на няма и километър от мястото, на което прочутият едноименен цирк изнасяше зимните си представления.

— Шантав дъртофелник — рече Паркс, като гледаше как Истърбрук върви към колата си, където Бренда го чакаше, за да му помогне да се качи.

Лейн го изгледа на кръв, после процеди:

— Я трай!

Еди това и направи. Разумно от негова страна.

Една сутрин, както си вървах към Джойленд с обичайните кроасани, териерът Джак Ръсел най-сетне доприпка до мен да ме проучи.

— Майло, върни се веднага! — извика жената.

Майло се обърна да я погледне, после отново впери в мен блестящите си черни очи. Импулсивно откъснах парче от закуската си, приклекнах и му го подадох. Майло се втурна като стрела.

— Не го хранете! — кресна жената.

— О, мамо, стига пък ти — обади се момчето.

Майло я чу и не лапна късчето кроасан... но пък седна пред мен и протегна предните лапи. Дадох му хапката.

— Няма да го правя повече — казах и се изправих. — Но пък не можех да оставя без награда един отличен номер.

Жената изсумтя и се върна към книгата си, която беше дебела и сигурно трудна за държане. Момчето се провикна:

— Ние постоянно го храним. Само че не напълнява заради многото тичане.

Без да вдига очи от книгата си, майката припомни:

— Какво сме се разбрали за разговори с непознати, Майк?

— Не е съвсем непознат, след като го виждаме всеки ден — изтъкна хлапакът. Кое то бе логично поне от моя гледна точка.

— Аз съм Девин Джоунс — представих се. — Живея в пансиона на госпожа Шопло и работя в Джойленд.

— Значи не бива да закъснявате — промърмори жената, все така загледана в книгата.

Момчето сви рамене, сякаш да каже: „*Какво да я правиш, такава си е.*“ Беше бледо и прегърбено като старец, ала долових чувство за хумор в жеста му и в придружилия го поглед. Свих и аз рамене и продължих по пътя си. На следващата сутрин се погрижих да изям кроасаните си, преди да съм стигнал до голямата зелена къща, за да не изкушавам Майло, но помахах. Майк също ми махна. Жената беше на обичайното си място под зеления чадър и не държеше книга, но както обикновено се престори, че не ме забелязва. Красивото ѝ лице беше безизразно. „*Нямаш работа тук — сякаш казваше то. — Върви си в долнопробния лунапарк и ни остави на мира.*“

Това и сторих. Ала продължих да им махам, а хлапето — да ми отвърща. Сутрин и вечер то ми махаше за поздрав.

В понеделника, след като Татенцето Гари Алан замина за Флорида — където го чакаше работа в „Звездния карнавал на Олстън“ в Джаксънвил, — пристигнах в Джойленд и заварих Еди Паркс, най-нелюбимия ми от старите служители, да седи пред „Къщата на ужасите“ върху щайга от ябълки. Пушенето беше забранено в парка, но старият Истърбрук бе заминал, а Фред Дийн се беше запилял някъде, затова Еди явно бе сметнал за безопасно да наруши правилото. Пушеше, без да свали ръкавиците си, което би ми се сторило странно, ако изобщо ги махаше, което май не се случваше.

— Ето те и теб, малкия, при това само с пет минути закъснение.

Всички ме наричаха Дев или Джоунси, но за Еди бях просто „малкия“ и винаги щях да си остана такъв.

— Моят показва точно седем и половина — отвърнах и почуках по часовника си.

— Ами, значи изостава. Защо не идваш с кола от града като другите, а? Ще пристигаш за пет минути.

— Харесва ми да вървя по брега.

— Хич не ми е зор какво ти харесва, искам да си тук навреме. Това не са ти лекциите в университета, дето можеш да си влизаш и излизаш, когато ти скимне. Тук си на работа и сега, след като шефът на „Бигъл“ вече го няма, ще разбереш какво е истинска работа.

Можех да му изтъкна, че Татенцето ме е сложил под шефството на Лейн Харди след заминаването си, ала реших да не отварям уста. Нямах смисъл да утежнявам ситуацията. А колкото до това защо Еди изпитваше неприязън към мен, то бе очевидно. Еди на всички даваше равен шанс за неприязън. Можех да ида при Лейн, ако Еди ме изтормозеше прекалено, но само в краен случай. Баща ми ме бе научил — предимно с личен пример, — че ако човек иска да контролира живота си, трябва да държи и собствените си проблеми под свой контрол.

— Какво имате за мен, господин Паркс?

— Куп задачи. Като начало вземи туба полираща паста от склада и не ми се мотай там да дробиш глупости с приятелчетата си. После отиваш в „Ужасите“ и лъсваш всичките вагончета. — Само дето той, естествено, го произнесе „вагончичът“. — Нали знаеш, че веднъж в сезона ги мажем с полираща паста?

— Всъщност не го знаех.

— Боже, ама че сте дечковци. — Той стъпка угарката от цигарата си, после повдигна щайгата и хвърли отдолу фасата. Сякаш така щеше да изчезне. — И работи старателно, да не те връщам да го правиш повторно. Разбра ли?

— Разбрах.

— Браво на теб.

Пъхна нова цигара в устата си и заопипва джобовете си за запалката. Тъй като беше с ръкавици, доста се забави. Най-сетне я докопа, отметна капачето и се спря.

— Какво гледаш?

— Нищо — отвърнах.

— Ами, върви тогава. И включи осветлението там, че да виждаш какво правиш. Нали знаеш къде са ключовете?

Не знаех, но щях да ги намеря и без неговата помощ.

— Да.

Той ме изгледа кисело.

— Голям умник си бил.

Открих голямата метална кутия с надпис „Осветл.“ на стената между „Музеят на восъчните фигури“ и залата с въртящите се варели. Отворих я и с длан натиснах всички ключове.

„Къщата на ужасите“ би трябвало да загуби злокобната си и загадъчна атмосфера при запалени лампи, но някак си това не се получи. В ъглите все още се таяха сенки, чувах вятърът — доста силен тази сутрин — да свири зад тънките дървени стени и да разтърсва някаква разхлабена дъска. Отбелязах си наум да открия къде е и да я прикова.

Носех метална кошница, в която имаше чисти парцали и голяма кутия с паста за полиране. Минах през „Наклонящата се стая“ — сега застинала в наклон надясно, — а после през залата с игралните автомати. Огледах машините за скайбол и се сетих за неодобрението на Ерин: „*Тези не вдяват ли, че това подтиква към агресия?*“ Усмихнах се при спомена, но сърцето ми биеше до пръсване. Защото знаех какво ще направя, като изпълнех задачата си.

Вагончетата, двацет на брой, бяха строени на изходната точка. Напред тунелът, водещ към недрата на „Къщата на ужасите“, беше осветен от две ярки работни лампи с бяла светлина вместо с кръстосващи се лъчи. Така изглеждаше много по-прозаичен.

Сигурен бях, че Еди нито веднъж през цялото лято не беше забърсал с влажен парцал вагончетата, а това означаваше, че първо трябва да ги измия. Означаваше също, че се налага да донеса сапун на прах от склада и да мъкна кофи с вода от най-близкия работещ кран. Додето измия и изплакна всички вагончета, вече бе дошло време за почивка, но реших да продължа, вместо да отида в задния двор или да пия кафе в кльопарницата. И на двете места можех да срещна Еди, а за днес се бях наслушал на зловните му глупости. Ето защо се залових за работа, като полагах дебел слой полираща паста, а после я разтърквах. Минавах от едно вагонче към друго, докато те заблестяха като нови под светлината на лампите. Не че следващата тълпа от търсачи на силни усещания щеше да го забележи, докато се тълчеше в тях за деветминутната си обиколка. Когато привърших, ръкавиците ми бяха съсипани. Щеше да се наложи да си купя нови от железарията в града, а хубавите бяха скъпи. За миг се повеселих с фантазията как би реагирал Еди, ако го накарам да плати за тях.

Натиках мръсните парцали и почти празната кутия с полираща паста в кошницата и я оставих до изхода в залата с игралните автомати. Вече беше дванайсет и десет, но тъкмо сега не изпитвах глад за храна. Протегнах се, да се освободя от болката и изтръпването в крайниците си и се върнах при мястото, откъдето тръгваше влакчето. Спрях да се полюбувам на излъсканите вагончета, после бавно тръгнах покрай релсата към вътрешността на „Къщата на ужасите“.

Наведох се, когато минавах под Пищящия череп, макар сега да беше вдигнат и закрепен неподвижно. Отвъд беше Тъмницата, където домораслите таланти от екип „Доберман“ на Еди се бяха опитвали (и до голяма степен успявали) да наплашат със своите стенания и воя си децата от всички възрасти. Тук отново можех да се движа изправен, защото тунелът беше висок.

Стъпките ми отекваха по дървения под, боядисан така, че да прилича на каменен. Чувах дишането си — задавено и на пресекулки. Страхувах се, признавам. Том ми беше заръчал да стоя далеч от това място, но той вече не управляваше живота ми, както не го управляваше и Еди Паркс. Имах си „Доорс“ и „Пинк Флойд“, но исках още — исках Линда Грей.

Между Гъмницата и Камерата за изтезания релсата се спускаше надолу и на два пъти правеше остър завой — там вагончетата набираха скорост, при което хората в тях политаха напред-назад. В „Къщата на ужасите“ обиколката се правеше в полумрак, само тази отсечка беше напълно неосветена. Сигурно тук убиецът е прерязал гърлото на Линда Грей и е изхвърлил трупа ѝ. Колко бърз е бил и колко самоуверен! След последния завой в очите на хората във вагончетата блясваха заслепяващи, пресичащи се многоцветни светлинни лъчи. Макар Том да не беше дал подробно описание, бях сигурен, че тъкмо тук е видял... онова.

Вървах бавно по линията и си мислех, че ако Еди ме чуе, като нищо ще изключи осветлението, за да ме остави опипом да търся пътя си покрай местопрестъплението, придружаван само от звука на вятъра и на потракващата дъска. Ами ако... ако да речем, ръката на мъртвата се протегнеше в мрака и хванеше моята, както Ерин я беше хванала онази вечер на брега?

Лампите не угаснаха. Край релсата не се появиха окървавена риза и ръкавици, облени в призрачна светлина. И когато стигнах до мястото, за което бях сигурен, че е точното, малко преди входа към Камерата за изтезания, нямаше призрак на жена, която протяга ръце към мен.

И все пак там имаше нещо. Знаех го тогава, знам го и сега. Въздухът бе по-студен. Не толкова, че да виждам дъха си, но усетих хлад. Кожата по крайниците и слабините ми се накокошини, косъмчетата на тила ми настръхнаха.

— Покажи се — прошепнах, чувствайки се нелепо и изпитвайки ужас. Искрах да се случи, надявах се да не стане.

Чух звук. Протяжна въздишка, но не на човек. Сякаш някой бе отворил невидим изпускателен клапан. След миг стихна. Не я чух повече. Не и през този ден.

— Доста се забави — процеди Еди, когато в един без петнайсет най-сетне излязох навън.

Седеше на същата щайга от ябълки, сега обаче държеше в едната си ръка нахапан сандвич с бекон, домати и маруля, а в другата — пластмасова чаша с кафе. Дрехите ми бяха изцапани, но той изглеждаше като изваден от кутийка.

— Вагончетата бяха много мръсни. Наложих се да ги измия, преди да ги лъсна.

Еди се изхрани шумно, извърна глава и плю.

— Ако искаш медал, да знаеш, че съм ги свършил. Иди намери Харди. Каза, че било време да се източат напоителната система. Това ще ти осигури занимание до края на деня, каквото си смотльо. Ако ли не, върни се тук и ще ти намеря работа. Цял списък имам, не се притеснявай.

— Добре.

Понечих да се отдалеча, доволен, че ще се махна от злъчния му език.

— Ей, хлапе!

Обърнах се неохотно.

— Видя ли я вътре?

— А?

Лицето му се изкриви в неприятна усмивка.

— Не се прави на ударен. Знам какво си правил в тунела. Не си първият, няма да си и последният. Видя ли я?

— А ти виждал ли си я някога?

— Не.

Погледна ме: присвитите му лукави очички надничаха от тясното му, загоряло от слънцето лице. На колко ли години беше? На трийсет? На шейсет? Не можех да преценя, както не можех да преценя дали казва истината. Не ми пукаше. Единственото ми желание беше да съм по-далеч от него. Тръпки ме побиваха от този човек.

Еди вдигна ръце:

— Онзи, който го е извършил, е носил същите ръкавици. Знаеше ли го?

Кимнах.

— И още една риза.

— Точно така. — Усмивката му стана по-широка. — За да се запази от кръвта. Хитро, нали? Така и не го хванаха. Хайде сега, да те няма.

При „Каролайна“ ме посрещна само сянката на Лейн, който се катереше по колелото. Проверяваше всяка напречна греда, преди да стъпи върху нея. На колана му беше окачена кожена чантичка с инструменти, от време на време той изваждаше от нея гаечен ключ. В Джойленд имаше само един атракцион, в който действието се развиваше в полумрак и (в един участък — в пълна тъмнина), за сметка на това разполагаше с десетина от така наречените високи съоръжения, включително виенското колело, „Ципа“ и „Мълнията“. Екип по поддръжката от трима души ги проверяваше всеки ден през сезона преди отварянето на парка; разбира се, имаше и посещения (понякога внезапни) от Щатската инспекция на увеселителните паркове на Северна Каролина, но Лейн твърдеше, че всеки, който управлява съоръжение и не си го проверява сам, е мързелив и безотговорен. Което ме накара да се запитам кога за последно Еди Паркс се е возил в някое от неговите „вагончичи“ и беше тествал надеждността на „прътити“.

Лейн погледна надолу, видя ме и се провикна:

— Оня грозник даде ли ти обедна почивка?

— Пропуснах я, без да искам — викнах в отговор. — Изгубих представа за времето.

Но сега наистина бях гладен като вълк.

— В колибката ми има салата с макарони и с риба тон, ако я искаш. Като я приготвях снощи, се увлякох с количеството.

Влязох в барачката с контролните уреди и отворих големия съд от огнеупорно стъкло. Докато Лейн слезе от колелото, рибата тон и макароните бяха вече в стомаха ми и нагъвах няколкото изостанали сладки със смокиново желе.

— Благодаря, Лейн, много вкусно беше.

— Да, бе, един ден от мен ще излезе нечия прекрасна съпруга. Я дай една сладка, преди да си ги омел всичките.

Поднесох му кутията.

— Как беше колелото?

— Екстра си е, в отлична форма. Ще ми помогнеш ли с двигателя, като ти се слегне храната?

— То се знае.

Той си свали шапката и я завъртя на пръст. Косата му бе прибрана на стегната конска опашка и сред черното забелязах няколко бели нишки. Нямахте ги в началото на лятото, сигурен бях.

— Слушай, Джоунси, Еди е потомствен панаирджия, но това не променя факта, че е противен негодник. В неговите очи ти имаш два минуса: млад си и имаш по-високо образование от осми клас. Като ти писне от гадостите му, само кажи и ще го строя да те остави на мира.

— Благодаря, засега се оправям.

— Знам. Наблюдавам те как се държиш и съм впечатлен. Обаче Еди хич не е лесен.

— Той е грубиян и тиранин — заявих.

— Да, но има и добра новина: като при повечето грубияни под нахапаната външност се спотайва страхливец. В парка има хора, от които се бои, и по случайност аз съм сред тях. Случвало се е да му разбивам носа и с удоволствие ще го сторя отново. Мисълта ми е, че ако ти писне от него, ще се погрижа да те остави на мира.

— Може ли да те попитам нещо?

— Давай.

— Защо постоянно носи ръкавици?

Лейн се засмя, нахлупи шапката си и я намести под точния ъгъл.

— Псориазис. Кожата на ръцете му се лющи или така твърди той. Не знам кога за последно видях ръцете му. Казва, че ако не носи ръкавици, разчесвал раните до кръв.

— Може би затова е толкова злонравен.

— По-скоро е обратното, от злия нрав му е дошла кожната болест. — Той се почука по слепоочието. — Главата контролира тялото, убеден съм. Хайде, Джоунси, на работа.

Завършихме подготовката на виенското колело за дългия му зимен сън, после се захванахме с напоителната система. След като продухахме тръбите със стъстен въздух и вкарахме в тях няколко галона антифриз, слънцето вече се спускаше към дърветата западно от парка и сенките се удължаваха.

— Стига за днес — обяви Лейн. — Свършихме повече от достатъчно. Донеси ми картата си да ти я подпиша.

Почуках часовника си и му показах, че е едва пет и петнайсет.

Той поклати глава и се усмихна:

— Нямам проблем да напиша на картата, че си напуснал в шест. Днес свърши дванайсетчасова работа, малкия.

— Добре — казах. — Но не ме наричай „малкия“, той така ми вика. — И посочих с брадичка към „Къщата на ужасите“.

— Ще го запомня. Донеси ми картата и после изчезвай.

Следобед вятърът бе поутихнал, но все още се усещаше топъл полъх, когато тръгнах по брега. Често на връщане в града наблюдавах дългата си сянка по водата, но тази вечер си гледах най-вече в краката. Бях уморен. Мечтаех за сандвич с шунка и сирене от „Пекарната на Бети“ и за две бири от съседния супермаркет „Севън-илевън“. Щях да се прибера в пансиона, да се настаня на креслото до прозореца и да почета Толкин, докато се храня. Преполовил бях „Двете кули“ и ми беше много интересно.

Вдигнах поглед заради гласа на момчето. Вятърът духаше към мен и го чух ясно:

— По-бързо, мамо. Още малко и ще... — Тук бе прекъснат от пристъп на кашлица.

После хлапакът довърши: — Още малко и ще успееш!

Тази вечер майката на Майк бе на плажа вместо под чадъра си. Тичаше към мен, но не ме виждаше, защото гледаше нагоре към хвърчилото, което държеше. Врвта стигаше до момчето, седнало в инвалидната си количка на края на дъсчената пътека.

„Грешна посока, мамче“ — помислих си.

Тя пусна хвърчилото, което се издигна на две-три педи, поклати се палаво и се заби в пясъка.

— *Още веднъж!* — извика Майк. — *Този път...* — Отново силно се закашля. — *Този път за жалко да го вдигнеш!*

— Не, нищо не става — извика тя — явно беше уморена и ядосана. — Проклетото чудо ме мрази. Да се приберем и да вече...

Майло клечеше до количката на Майк, лъскавите му очички не пропускаха нищо. Щом ме зърна, се спусна към мен като стрела и залая. Докато го гледах, си спомних предсказанието на мадам фортуна при първата ни среща: „В бъдещето ти има момиченце и момченце. Момчето има куче.“

— Майло, върни се! — извика жената. Косата ѝ, вероятно прибрана в началото на вечерта, след няколко летателни експеримента беше разпиляна около лицето ѝ. Тя уморено я отметна с опакото на дланите си.

Майло не ѝ обърна внимание. Спря рязко пред мен (лапите му заораха в пясъка) и направи номера с протегнатите предни лапи. Разсмях се и го погалих по главата.

— От мен само толкова, приятелче. Тази вечер няма кроасани.

Той излая веднъж, после припна обратно към мама, която стоеше със заровени в пясъка стъпала, дишаше тежко и ме наблюдаваше недоверчиво.

— Видяхте ли? — каза ми. — Ето защо не исках да го храните. Ужасен просяк е и смята за приятел всеки, който му дава храна.

— Ами... аз съм приятелски настроен по рождение.

— Радвам се — измънка тя. — Моля ви само повече да не храните кучето.

Носеше три-четвърти клин и вехта синя тениска с избеляла щампа отпред. Ако се съдеше по петната от пот по фланелката, от доста време се бе мъчила да пусне хвърчилото. Вложила беше всичките си сили и защо не? Ако аз имах дете, приковано към инвалидна количка, сигурно също щях да искам да му дам нещо, което може да лети.

— Подходът ви е неправилен — отбелязах. — Също така не е нужно да тичате с хвърчилото. Не знам защо всички решават, че така е редно.

— Несъмнено сте голям експерт — сръза ме тя, — но вече е късно и трябва да дам на Майк да вечеря.

— Мамо, позволи му да опита — обади се хлапето. — Може ли?

Тя постоя няколко секунди с наведена глава — виждах как изплъзналите се кичури

коса — също мокри от пот — са залепнали за тила ѝ. После въздъхна и ми подаде хвърчилото. Едва сега разчетох надписа на тениската ѝ: „Стрелба с пушка от лежанка «Камп Пери», 1959 г.“ Щампата на хвърчилото беше много по-забавна и аз неволно се засмях, като я видях. Беше образът на Исус.

— Наша си шега — промърмори тя. — Не ме разпитвайте.

— Добре.

— Имате право на един опит, господин Джойленд, после прибирам Майк да вечеря. Не бива да се простуди. Миналата година много боледува и още не се е съвзел напълно, макар да си въобразява, че е излекуван.

На брега температурата още беше около двацет и четири градуса, но не исках да противореча на госпожата — очевидно не беше в настроение за спорове. Вместо това повторих, че името ми е Девин Джоунс. Тя повдигна ръце и ги отпусна: „Както кажеш, мърляч.“

Погледнах момчето:

— Майк?

— Да?

— Навий връвчицата. Ще ти кажа кога да спреш.

Хлапакът се подчини. Последвах хвърчилото и когато приближих до инвалидната количка, погледнах Исус.

— Ще полетите ли този път, господин Христос?

Майк се засмя. Майка му — не, но ми се стори, че устните ѝ потрепнаха.

— Каза, че ще го стори — уведомих Майк.

— Хубаво, защото... — Отново се закашля. Майка му беше права, не се беше възстановил още. От каквото и да е боледувал. — Защото дотук не направи нищо, освен да гълта пясък.

Вдигнах хвърчилото над главата си, като се обърнах с лице към Хевънс Бей. Усетих как вятърът мигом го подхвана. Пластмасата изплющя.

— Щом го пусна, Майк, започни отново да намотаваш връвчицата.

— Но то само ще...

— Не, няма. Само че действай бързо и внимавай. — Представих пускането по-трудно, отколкото беше, защото исках Майк да се почувства пълноценен и успял, когато хвърчилото се вдигнеше. А то щеше да се вдигне, стига ветрецът да не ни изиграеше номер и да затихнеше. Много се надявах да не се случи, защото мама май беше сериозна, като заяви, че ми дава само един шанс. — Ще полети, не бой се. Тогава развивай връвчицата. Важното е да я държиш опъната. Ако хвърчилото започне да пада...

— Ще дърпам по-силно, разбрах.

— Добре. Готов ли си?

— Да!

Майло седна между мен и мама и се загледа в хвърчилото.

— И така... Три... две... едно... старт!

Момчето се беше привело напред и макар краката му да бяха недъгави, ръцете му си бяха наред, а и то умееше да следва команди. Занавива макаратата и хвърчилото рязко се издигна. После Майк отпусна връвчицата — отначало твърде много и хвърчилото полетя надолу, но хлапакът бързо се поправи и отново го вдигна. Разсмя се.

— Чувствам го! Чувствам го с ръцете си!

— Чувстваш вятъра — обясних му. — Продължавай, Майк. Щом се вдигне по-високо, вятърът ще го понесе. Тогава не бива да го изпускаш.

Той отпусна връвчицата и хвърчилото полетя — първо над брега, после над океана,

като се извисяваше все повече в синевата на превалящия септемврийски ден. Наблюдавах го известно време, сетне се осмелих да погледна жената. Тя не се наежи, защото не усети погледа ми. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено в сина ѝ. Не бях виждал такава обич и щастие, изписани по нечие лице. Защото Майк беше щастлив. Очите му блестяха и кашлицата бе престанала.

— Мамо, усещам го, сякаш е живо!

„*Наистина е живо* — помислих си и си спомних как татко ме беше учил да пускам хвърчило в градския парк. Бях на възрастта на Майк, но със здрави крака. — *Докато е в небето, за което е създадено, наистина е живо.*“

— Ела и ще го усетиш!

Тя изкачи ниското баирче от брега към дъсчената пътека и застана до сина си. Гледаше нагоре, но ръката ѝ галеше гъстата му тъмнокестенява коса.

— Сигурен ли си, миличък? Това си е твоето хвърчило.

— Да, но искам и ти да го пробваш. Невероятно е!

Тя хвана макарата, вече доста размотана, след като хвърчилото се бе вдигнало нависоко (сега беше само черен ромб и лицето на Исус не се различаваше) и я задържа пред себе си. За миг изглеждаше притеснена. После се усмихна. Когато по-силен повей подхвана хвърчилото и го люшна първо наляво, а после надясно над прииждащите вълни, усмивката ѝ стана още по-широка.

След като подържа известно време хвърчилото, Майк нареди:

— Дай го сега на него.

— Не, няма нужда — възразих.

Ала тя ми подаде макарата.

— Настояваме, господин Джоунс. Все пак вие сте повелителят на хвърчилата.

Хванах макарата и усетих познатото вълнение от миналото. Връвчицата се опъваше като рибарска корда, когато едра пъстърва захапе кукичката, но хубавото при пускането на хвърчила е, че никой не е убит.

— Колко високо ще се вдигне? — попита Майк.

— Не знам, но може би тази вечер не бива да експериментираме. Високо горе вятърът е силен и може да го разкъса. А и на вас ви е време да се прибирате.

— Може ли господин Джоунс да вечеря с нас, мамо?

Тя се постъписа — очевидно ѝ беше неприятно. И все пак знаех, че ще се съгласи, защото бях пуснал хвърчилото.

— Няма да мога — казах. — Благодаря за поканата, но имах много работа в парка. Зазимяваме го и здравата съм се изцапал.

— Може да се измиете у дома — предложи Майк. — Имаме към седемдесет бани.

— Майкъл Рос, не е вярно!

— Е, може и седемдесет и пет да са и във всяка има джакузи.

Той прихна. Беше прекрасен, заразителен смях, поне докато не премина в кашлица. Неудържима кашлица. И тъкмо когато майка му се разтревожи (аз отдавна бях на нокти), Майк я овладя.

— Друг път — казах и му подадох ролката с връвчицата. — Много ми хареса хвърчилото ти с Христос. И кучето ти си го бива.

Наведох се и погалих Майло по главата.

— О... Ами, добре, друг път. Но не отлагайте твърде дълго, защото...

Жената побърза да се намеси:

— Може ли да тръгнете за работа малко по-рано утре, господин Джоунс?

— Да, защо не?

— Можем да пийнем нещо разхладително тук, ако времето е хубаво. Приготвям страхотен плодов шейк.

Вярвах ѝ. А и така нямаше да е принудена да кани непознат у дома си.

— Ще дойдете ли наистина? — попита Майк. — Ще е чудесно.

— Ще дойда на драго сърце. Ще донеса сладкиши от „Пекарната на Бети“.

— О, не си правете... — подхвана тя.

— За мен ще е удоволствие, мадам.

— О! — стресна се тя. — Аз така и не се представих. Казвам се Ан Рос. — И ми подаде ръка.

— На драго сърце щях да се здрависам с вас, госпожо Рос, но наистина съм много мръсен. — Показах ѝ ръцете си. — Сигурно и хвърчилото съм изцапал.

— Трябваше да нарисуваш мустаци на Исус — викна Майк, разсмя се и отново се закашля.

— Много отпусках връвта, Майк — предупредих го. — Навий макарата.

Той се подчини, а аз погалих за последен път Майло и си тръгнах.

— Господин Джоунс! — извика ме жената.

Обърнах се. Стоеше с изпънати рамене и с вирната брадичка. От потта тениската бе прилепнала към тялото ѝ — имаше великолепни гърди.

— Не съм госпожа, а госпожица Рос. Но след като вече официално се запознахме, може ли да ми казвате Ани? И да си говорим на ти, ако не възразявате.

— Дадено — отвърнах. — Посочих тениската ѝ. — Явно те бива с пушката.

— Не съм стреляла от години — рече тя и тонът ѝ ми подсказа, че не желае да говори на тази тема.

Устройваше ме. Помахах за довиждане на Майк и той мигом ми отвърна. Усмиваше се. Имаше неповторима усмивка.

Изминах четирийсет-петдесет метра по брега и се обърнах. Хвърчилото се спускаше надолу, но засега още бе във владение на вятъра. Майката и синът го гледаха, тя беше сложила ръка на рамото на хлапето.

„Госпожица — казах си. — Госпожица, а не госпожа. А дали има господин с тях в голямата стара викторианска къща със седемдесет бани?“ Никога не бях виждал мъж с тях, което не означаваше, че го няма, но някак не ми се вярваше. Мислех си, че са само двамата. Сами на света.

На другата сутрин не получих от Ани Рос допълнителни сведения относно семейното си положение, за сметка на което Майк ме засипа с информация. Получих и прекрасен плодов шейк. Каза, че сама си кваси киселото мляко и то бе смесено с пресни ягоди, с които бог знае откъде се бе сдобила. Аз занесох кроасани и боровинкови мъфини от „Пекарната на Бети“. Майк не посегна към сладкишите, но пък изпи шейка си и помоли за още един. Като видях как майка му зяпна, прецених, че е смайващ напредък. И то в добрия смисъл.

— Сигурен ли си, че ще изпиеш още един?

— Може би половинка. — Какво ти става, мамо? Нали все ми казваш как пресният йогурт ще ми помогне да се изходя по голяма нужда?

— Темата е крайно неподходяща за пред хора, Майк. — Тя се изправи и ме изгледа изпод око.

— Не бой се — заяви Майк. — Ако се опита да ми посегне, ще насъскам Майло по него.

Страните ѝ пламнаха.

— Майкъл Евърет Рос!

— Извинявай.

Не изглеждаше разкаян. Очите му искряха.

— Не се извинявай на мен, а на господин Джоунс.

— Извинението е прието.

— Ще го наглеждаш ли, господин Джоунс? Няма да се бавя.

— С удоволствие, ако ме наричаш Девин.

— Добре, така да е.

Тя забърза по дъсчената пътека, като се спря веднъж и се обърна да ни погледне. Явно много ѝ се искаше да се върне, но накрая перспективата да натика още малко калории в болезнено слабия си син ѝ се видя твърде съблазнителна и тя продължи напред.

Майк я проследи с поглед как се качва по стъпалата към задния вътрешен двор и въздъхна:

— Сега ще трябва да го изпия.

— Е, нали сам го поиска?

— Само за да поговоря с теб, без тя да се меси. Обичам я, то се знае, но тя вечно ми се бърка. Сякаш това, че не съм наред, е голяма и срамна тайна, която трябва да опазим. — Той сви рамене. — Имам мускулна дистрофия. Затова съм в инвалидна количка. Мога да ходя, но шините и патериците са голяма досада.

— Съжалявам — избъбрих. — Гадна работа, Майк.

— Така е, но я имам, откакто се помня, така че не е чудо голямо. Само дето е специален вид, нарича се мускулна дистрофия тип Дюшан. Болните от нея се гътват малко след десетгодишна възраст или скоро след като навършат двацет.

Вие ми отговорете: какво да кажеш на десетгодишно хлапе, което току-що ти е съобщило, че живее със смъртна присъда?

— Обаче! — Той вдигна пръст. — Спомняш ли си как тя каза, че съм боледувал миналата година?

— Майк, не бива да споделяш, ако не искаш.

— Само че аз искам. — Той ме гледаше напрегнато. Може би дори настоятелно. — Защото ти имаш желание да знаеш. Може би дори изпитваш необходимост да знаеш.

Отново си спомних Фортуна. „*Две деца* — беше ми каза. — *Момиче с червена шапка и момче с куче.*“ Едно от тях притежавало способността да чете мисли, но не знаеше кое. Аз вече знаех.

— Мама каза, че съм преодолял болестта. Как мислиш, права ли е?

— Кашляш лошо — осмелих се да продумам, — а иначе... — Не знаех как да завърша. „*Иначе краката ти са като сухи съчки. Иначе приличаш на майка си и бих могъл да вържа връвчица на гърба ти и да те пусна в небето като хвърчило. Иначе, ако трябва да гадая кой ще живее по-дълго, Майло или ти, бих заложил на кучето.*“

— Разболях се от пневмония веднага след Деня на благодарността. Когато не се подобрих след няколко седмици в болницата, лекарят каза на мама, че сигурно ще умра и че тя трябва да се подготви.

„*Но не го е казал пред теб* — помислих си. — *Никога не съобщават такива неща пред пациента.*“

— Аз обаче се позакрепих — изрече той с известна гордост. — Дядо ми се обади на мама. Мисля, че говориха за пръв път от много време. Не знам кой му беше съобщил, но той има свои хора навсякъде, може да е бил всеки от тях.

„*Свои хора навсякъде*“ беше малко параноично, но не продумах. По-късно разбрах, че въобще не е параноично. Дядото на Майк наистина имаше свои хора навсякъде и всички почитаха Исус, националния флаг и Националната стрелкова асоциация, макар вероятно не в този ред.

— Дядо каза, че съм се разболял от пневмония по Божията воля. Мама му отвърна, че само глупости знае да дрънка, както като казал, че мускулната ми дистрофия е дошла като Божие наказание. Заяви му, че съм жилав малък кучи син и че Бог няма нищо общо със заболяването ми. После му затвори.

Майк може да беше чул нейните реплики в разговора, но не и тези на дядо си, а силно се съмнявах, че Ани му ги е предала. Все пак бях убеден, че не си измисля. Установих, че се надявам майка му да се забави. Това тук не беше като да слушам брътвежите на мадам Фортуна. Вярвах, че тя притежава (и още го вярвам след толкова години) мъничка и автентична способност на екстрасенс, съчетана с отлично разбиране на човешката природа и поднесена в лъскава панаирджийска обвивка. При Майк нещата бяха по-ясни. По-прости. По-чисти. Не беше като да видиш духа на Линда Грей, но имаше някакво родство с това чувство. Докосвах се до друг свят.

— Мама каза, че никога няма да се върне тук, но ето ни, тук сме. Защото исках да дойда на брега, да пускам хвърчило и защото няма да доживея дори до дванайсет години, камо ли до двайсет. Заради пневмонията е. Вземам стероиди и те помагат, но пневмонията, съчетана с мускулната дистрофия тип Дюшан, преоба белите ми дробове и сърцето.

Той ме погледна с детинско предизвикателство, като следеше как ще реагирам на нецензурната дума. Не реагирах, естествено. Твърде зает бях да мисля върху смисъла на казаното, за да се вълнувам от речника му.

— И така — промълвих. — Казваш ми, с други думи, че допълнителният нектар с йогурт не би помогнал.

Той отметна глава и се разсмя, после отново се закашля — по-силно от всякога. Разтревожих се, приближих се до него и го потупах по гърба... ала лекичко. Сякаш докоснах крехки пилешки костици. Майло изляя веднъж и постави лапите си върху единия недъгав крак на момчето.

На масата имаше две кани — с вода и с прясно изцеден портокалов сок. Майк посочи тази с водата и аз му налях половин чаша. Когато се опитах да я придържам, той ме

изгледа раздразнено, при все че пристъпът на кашлица още не бе отминал, и я взе. Разля малко върху ризата си, но повечето отиде в гърлото му и кашлянето стихна.

— Този път беше гадно — рече и потупа гърдите си. — Сърцето ми препуска като лудо, копелето. Не казвай на майка ми.

— Боже мой, хлапе! Сякаш тя не знае.

— Твърде много знае, така си мисля. Знае, че може би имам още три добри месеца и после четири-пет много лоши. Ще бъда на легло и няма да мога да правя нищо, освен да дишам кислород и да гледам „Военнополева болница“ и „Албърт Дебелака“. Единствената дилема е дали да допусне баба и дядо Рос да дойдат на погребението или не.

Беше кашлял толкова силно, че очите му се бяха навлажнили, но не от сълзи. Беше мрачен, ала овладян. Миналата вечер, когато хвърчилото се издигна и той го чувстваше как дърпа връвчицата, изглеждаше по-малък от годините си. Сега го гледах как се опитва да е много по-голям. Плашещото бе, че му се удаваше много добре. Очите му се впериха в моите.

— Тя знае. Само не е наясно, че аз знам.

Задната врата се блъсна. Погледнахме натам и видяхме Ани да върви към дъсчената пътека.

— Защо аз трябва да знам, Майк?

Той поклати глава.

— Нямам представа. Но не бива да говориш за това на мама, разстройва се. Има си само мен.

Изрече последното не с гордост, а с някакъв тъжен реализъм.

— Добре.

— О, и още нещо. За малко да забравя. — Стрелна поглед към нея — тя още беше на половината път, — после пак се обърна към мен. — Не е бяла.

— За какво говориш?

Майк Рос изглеждаше озадачен.

— Нямам представа. Когато се събудих сутринта, се сетих, че ще дойдеш да прием шейк и ми хрумна това изречение. Мислех си, че ти ще знаеш.

Ани се приближи. Беше наляла мъничко шейк в чаша за сок. Отгоре имаше цяла ягодка.

— Ммм, вкусно! — възкликна Майк. — Благодаря, мамо.

— Няма защо, скъпи.

Погледна мократа му риза, но не продума. Когато ме попита дали искам още сок, Майк ми намигна. Отвърнах, че искам. Докато тя го наливаше, малкият изля две препълнени лъжици от шейка в устата на Майло.

Тя отново се обърна към него и като видя чашата полупразна, възкликна:

— Виж ти, наистина си бил жаден.

— Нали ти казах?

— За какво си говорихте с господин Джоунс... с Девин?

— О, нищо особено. Бил е много тъжен, но вече е по-добре.

Не коментирах, но усетих как страните ми пламват. Когато се осмелих да погледна Ани, тя се усмихваше.

— Добре дошъл в света на Майк, Девин — рече и сигурно съм имал вид на глътнал златна рибка, защото тя се засмя звънливо. Прекрасен звук.

Същата вечер на връщане от Джойленд я заварих да ме чака на края на дъсчената пътека. За пръв път я виждах с блуза и пола. И беше сама. Също за пръв път.

— Девин? Може ли за момент?

— Разбира се — казах и завих по пясъчното баирче към нея. — Къде е Майк?

— Има физиотерапия три пъти седмично. Обикновено Джанис, физиотерапевтката, идва сутрин, но днес уредих да дойде вечерта, защото исках да говоря насаме с теб.

— Майк знае ли?

Тя кисело се усмихна:

— Изглежда, знае много повече, отколкото би трябвало. Няма да питам за какво си говорихте, след като той се отърва от мен тази сутрин, но предполагам, че неговото... прозрение... не те е изненадало.

— Каза ми само защо е в инвалидна количка. И спомена, че се разболял от пневмония миналата година след Деня на благодарността.

— Исках да ти благодаря за хвърчилото, Дев. Синът ми прекарва много неспокойно нощите. Не изпитва болка, но му е трудно да диша по време на сън. Нещо като апнея. Трябва да спи в полуседнала поза, а и това не помага. Понякога напълно спира да диша и когато това се случи, включва се аларма и го събужда. Ала миналата нощ, след хвърчилото, спа непробудно. Дори влязох при него към два часа да проверя дали няма някаква повреда в монитора. Спеше като къпан. Нямах го неспокойното мятане и въртене, нямах го кошмарите — често го спохождат — нито стоновете. Заради хвърчилото беше. То го зарадва, както нищо друго не би могло. Освен може би посещението в този твой проклет увеселителен парк, за което и дума не може да става. — Млъкна, после се усмихна. — Дръпнах цяла реч.

— Няма нищо — казах.

— Твърде малко са хората, с които мога да разговарям. С икономката, много мила жена от Хевънс Бей, а и с Джанис, разбира се, но не е същото. — Тя дълбоко си пое дъх. — А сега и другото. Няколко пъти бях груба с теб, и то съвсем безпричинно. Извини ме.

— Госпожо... госпожице... — По дяволите! — Ани, няма за какво да се извиняваш.

— Има. Можеше да отминеш, като ме видя да се боря с хвърчилото, и тогава Майк нямах да спи спокойно през цялата нощ. Признавам, че ми е много трудно да се доверявам на хората.

„Сега ще ме покани на вечеря“ — помислих си. Но тя не го направи. Може би заради следващите ми думи:

— Виж, той наистина може да дойде в парка. Лесно ще го уредя, а и като е затворен, спокойно може да го обиколи целия.

Лицето ѝ се изопна и затвори като ръка, свита в юмрук.

— Не! Дума да не става. Ако мислиш, че е възможно, значи не ти е споделил толкова за състоянието си, колкото предполагах. Моля те да не го споменаваши пред него. Всъщност настоявам.

— Добре — казах, — но ако размислиш...

Не довърших фразата. Тя нямах да размисли. Погледна часовника си и отново се усмихна. Усмивката ѝ беше толкова сияйна, че можеше да не забележа как очите ѝ останаха тъжни. — Боже, колко късно е станало. Майк ще е гладен след физиотерапията, а нищичко не съм приготвила за вечеря. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се.

Гледах как бърза по дъсчената пътека към зелената викторианска къща, която вероятно никога нямаше да зърна отвътре благодарение на голямата си уста. Но мисълта да разведа Майк из Джойленд ми се бе сторила толкова уместна. През лятото имахме групи деца с всякакви недъзи — сакати, слепи, болни от рак, с умствени дефекти (наричахме ги „умствено изостанали“ в непросветения период на седемдесетте години). Нямаше да кача Майк на виенското колело дори да работеше. Все пак не бях кръгъл идиот.

Въртележката обаче още действаше и беше безопасна. Майк можеше да се повози и на влачето, минаващо през селцето „Шушу-му-шу“. Сигурен бях, че Фред Дийн щеше да ми разреши да разведа хлапето из „Залата на загадъчните огледала“. Но не. Той бе крехкото парниково цвете на мама и тя не искаше да рискува. Случката с хвърчилото беше случайно отклонение от правилата, а извинението — горчиво хапче, което тя си беше наложила да преглътне.

И все пак се възхитих от нейната бързина и гъвкавост, от грациозността на движенията ѝ, която синът ѝ никога нямаше да познае. Гледах босите ѝ крака и мисълта за Уенди Кигън изобщо не ме споходи.

Имах свободен уикенд и познайте какво се случи. Може би правилото, че през почивните дни непременно вали дъжд, е невярно, но я попитайте всеки, който в събота и неделя планира да отиде на къмпинг или за риба!

Разбира се, имах си за утеха Толкин. Седях в моето кресло до прозореца в събота следобед, като с Фродо и Сам навлизах все по-навътре в планините на Мордор, когато госпожа Шопло почука на вратата ми и попита искам ли да сляза в салона да поиграя на скрабъл с нея и с Тина Акърли. Не съм луд по тази игра на думи, след като съм изтърпял много унижения от лелите си Танси и Наоми. Всяка от тях разполагаше с неограничен запас от „шибани думи за скрабъл“, както ги наричах — от рода на *уок*, *шинц*, и *бхуут* (индиански дух, ако се чудите). Въпреки това отвърнах, че ще поиграя на драго сърце. Госпожа Шопло ми беше хазайка — налагаше се да бъде дипломатичен.

Докато слизахме по стълбите, тя сподели:

— Ще помогнем на Тина да поддържа форма. Тя е царица на скрабъл. Записала се е за някакво състезание в Атлантик Сити следващия уикенд. Доколкото разбрах, има парична награда.

Не отне много време — може би четири игри — да схвана, че в лицето на съквартирантката ми библиотекарка двете ми лели щяха да си намерят майстора. Когато госпожица Акърли нареди думата „кумулятивен“ (с типичната за всички царици на скрабъла извинителна усмивка; мисля, че я упражняват пред огледалото), Емалина Шопло беше осемдесет точки назад. Колкото до мен... Е, няма значение.

— Едва ли някоя от вас знае нещо за Майк и Ани Рос, а? — попитах през една от паузите (и двете жени изпитваха потребност дълго да се взират в дъската, преди да сложат дори едно блокче). — Живеят на Бийч Роу в голямата зелена викторианска къща.

Госпожица Акърли се вцепени с ръка, пъхната в малката кафява торбичка с букви. Очите ѝ бяха големи, а дебелите стъкла на очилата ги уголемяваха още повече.

— Запозна ли се с тях?

— Ами, да. Опитвах се да пуснат хвърчило... тя, де... и аз помогнах мъничко. Много са симпатични. Просто се чудех... Живеят сами в тази голяма къща, а малкият е толкова болен...

Те се спогледаха смаяно и ми се прииска да не бях заговарял на тази тема.

— Нима е говорила с теб? — попита госпожа Шопло. — Ледената кралица е проговорила?

„Не само говори с мен, а ме почерпи с плодов шейк. Благодарни ми. Дори ми се извини.“ Само че не го казах. Не защото Ани наистина бе станала ледена, когато си бях позволил твърде много, а защото ми се стори, че ще е някак нелоялно да го споделя.

— Ами, мъничко... Просто им пуснах хвърчилото, нищо повече. — Завъртях дъската. Беше на Тина: професионален вариант с ос в средата. — Хайде, госпожо Шопло, ваш ред е. Току-виж сте направили дума от моя миниречник.

— Ако се постави на подходящото място, „мини“ може да спечели седемдесет точки — отбеляза Тина Акърман. — И още повече, ако участва в съставна дума.

Госпожа Шопло пренебрегна играта и съвета.

— Разбира се, знаеш кой е баща ѝ — каза ми.

— Не — отвърнах, макар да знаех нещичко — че Ани е жестоко скарана с него.

— Бъди Рос. От „Часът на истината на Бъди Рос“. Да ти говори нещо?

Беше ми смътно познато. Май бях чувал някакъв проповедник Рос по радиото в

гардеробната. Имаше логика. По време на една от бързите ми трансформации в Хауи, изненадващо Доти Ласън ме попита дали съм открил Исус. Понечих да отговоря, че за пръв път чувам да се е изгубил, но устоях на изкушението.

— Един от онези евангелистки мошеници, нали?

— Заедно с Орал Робъртс и Джими Суогарт е най-влиятелният — поясни госпожа Шопло. — Излъчва от своята голяма църква в Атланта, нарича я „Божията цитадела“. Радиопредаването му се слуша в цялата страна, а все по-често го дават и по телевизията. Не знам дали станциите му осигуряват безплатно време, или си плаща. Сигурна съм, че може да си го позволи, особено късно вечер. Тогава старците се обаждат да споделят болестите си. Предаванията му представляват смесица между чудотворни изцеления и подканвания за още волни дарения.

— Явно не е успял да изцели внука си — подметнах.

Тина извади ръката си — беше празна. За миг беше забравила играта... за щастие на клетите ѝ жертви. Очите ѝ блестяха.

— Не знаеш нищо за тази история, нали? Мразя да клюкарствам, но... — Тя заговори поверително, почти шепнешком. — След като си се запознал с тях, мога да ти разкажа.

— Да, моля те.

Един от въпросите ми — как Ани и Майк могат да си позволят да живеят в един най-богатите курорти в Северна Каролина — вече беше получил отговор. Викторианската къща беше вилата на дядо Бъди, платена с волни дарения.

— Той има двама синове — подхвана Тина. — И двамата имат високи позиции в йерархията — не знам точно как ги наричат, защото не се увличам по църковни въпроси. Виж, дъщерята била нещо съвсем друго. Спортен тип. Конна езда, тенис, стрелба с лък, лов на елени с баща ѝ, спортна стрелба. Всичко това излезе по вестниците, след като започнаха неприятностите ѝ.

Аха — вече и тениската с надпис „Камп Пери“ имаше обяснение.

— Горе-долу по времето, когато навършила осемнайсет, всичко отишло по дяволите — в буквалния смисъл според него. Постъпила в „атеистичен колеж“ и по всеобщо мнение била доста необузdana. Да се откаже от турнирите по тенис и състезанията по стрелба било едно, но да замени ходенето на църква с купони, алкохол и с мъже — съвсем друго. Също така... — Тина още повече понижи глас. — Пушела трева.

— Божичко — изпъшках — *не и това!*

Госпожа Шопло ме стрелна с поглед, но Тина не забеляза.

— *Да! Точно това!* Попадна на страниците на жълтите вестници, защото беше красива и богата, но най-вече заради баща ѝ. И задето беше паднала жена. Така им викат на тези момичета. Беше скандал за неговата църква, защото ходеше с миниполи, без сутиен и прочие от този род. Знаеш, че проповедите на тези фундаменталисти се основават на Стария завет: все говорят как праведните ще бъдат възнаградени, а грешниците — наказани до седмо поколение. А тя не само стана видна купонджийка в Гринич Вилидж. — Очите на Тина вече бяха толкова ококорени, че заплашваха да изхвъркнат от орбитите си и да се изтъркалят по страните ѝ. — Напусна Националната стрелкова асоциация и се присъедини към „Американското дружество на атеистите“!

— Е, това вече със сигурност е било отражено от жълтата преса.

— И още как! После забременя, в което нямаше нищо изненадващо, и когато се оказа, че бебето има вроден дефект... церебрална парализа май...

— Мускулна дистрофия.

— Все едно... По време на поредното предаване на баща ѝ, в което вилнееше срещу грешниците, го попитаха за нея и знаеш ли какво отговори?

Поклатих глава, макар да се досещах.

— Заяви, че Бог наказва и неверника, и грешника. Дъщеря му спадала и към двете категории и може би участта на сина ѝ щяла да я върне отново към Бог.

— Мисля, че засега не се е случило — отбелязах, като си мислех за хвърчилото с нарисувания Исус.

— Не разбирам защо хората използват религията, за да се нараняват взаимно, когато бездруго има толкова болка по света — намеси се госпожа Шопло. — Предполага се, че религията носи утеха.

— Старецът е надут и тесногръд човек, самообявил се за непогрешим — отбеляза Тина. — С колкото и мъже да е била, колкото и цигари с марихуана да е изпушила, все пак си остава негова дъщеря. А детето е негов внук. Виждала съм го в града няколко пъти — или в инвалидна количка, или с онези ужасни шини, които трябва да слага, ако иска да ходи. Изглежда добро дете, а тя си беше съвсем трезва. И сутиен носеше. — Замълча и се порови в спомените си. — Така мисля.

— Баща ѝ може и да се промени — обади се госпожа Шопло, — макар да се съмнявам. Младежите израстват, но с напредването на възрастта старците стават все по-сигурни в правотата си. Особено ако почитат Светото писание.

Спомних си нещо, което майка ми казваше.

— И дяволът може да чете Светото писание.

— И то с благ глас — съгласи се госпожа Шопло и се намръщи. После лицето ѝ се разведри. — И все пак, след като преподобният Рос им позволява да използват къщата му на Бийч Роу, може би е решил да загърби миналото. Може да е осъзнал, че е била твърде млада... Дев, не е ли твоят ред?

Беше. Написах думата „сълза“ и спечелих четири точки.

Поражението ми беше тежко, но след като Тина Акърли се развихри, поне беше сравнително бързо. Върнах се в стаята си, седнах на креслото до прозореца и се опитах да поема с Фродо и със Сам на поход към Съдбовния връх. Не можах. Затворих книгата и се загледах през набразденото от дъжда стъкло към пустия бряг и към сивия океан. Усещането за самота се усили, а в подобни мигове мислите ми често се връщаха към Уенди — питах се къде е, какво прави и с кого е. Спомнях си усмивката ѝ, начинът, по който косата ѝ падаше на страната ѝ, плавните хълмчета на гърдите ѝ под някой от плетените пуловери, от които май притежаваше неизчерпаеми запаси.

Днес обаче беше различно. Установих, че вместо за Уенди мисля за Ани Рос и че съм се влюбил в нея. Фактът, че нищо нямаше да излезе — сигурно беше с десет години по-възрастна от мен, може би дори с дванайсет, — само влошаваше положението. Или пък го подобряваше, защото несподелената любов си има своята притегателност за младите мъже.

Госпожа Шопло беше предположила, че бащата на Ани, този лицемерен светец, може да е загърбил миналото, и бях склонен да ѝ вярвам. Чувал бях, че внуците размекват и най-суровите сърца и нищо чудно той да искаше да опознае момчето, докато още имаше време. Може да беше открил (чрез неговите хора), че Майк е и умен, а не само недъгав. Възможно бе дори да е чул слухове, че Майк притежава *прозрение*, както го наричаше мадам Фортуна. Или пък това бе твърде оптимистичен вариант. Може господин Огън и жупел да ѝ беше отстъпил къщата срещу обещание да си държи устата затворена и да не заформя нови скандали с трева и миниполи, докато той прави жизненоважния преход от радиото към телевизията.

Можех да си гадая, докато забуленото в облак слънце залезеше, и пак да не бъда сигурен какво се върти в главата на Бъди Рос, но бях сигурен за нещо, свързано с Ани: тя не беше готова да загърби миналото.

Станах и слязох в салона, като пътъм извадих от портфейла си листче с телефонен номер. Чувах Тина и госпожа Шопло весело да си бърбят в кухнята. Обадох се в общежитието на Ерин Кук, без да очаквам да я открия там в събота следобед; вероятно беше в Ню Джърси с Том, гледаше футболен мач на „Рътгърс“ и пееше бойната песен на Алените рицари.

Ала дежурната на телефона каза, че ще я повика, и след три минути чух гласа ѝ.

— Дев, канех се да ти се обадя. Всъщност искам да се видим, стига да убедя Том да ме придружи. Мисля, че ще стане, но няма да е следващия уикенд. Може би по-следващия.

Погледнах календара на стената и видях, че ще е първият уикенд на октомври.

— Откри ли нещо? — попитах.

— Не знам. Може би. Обичам да правя проучвания и това ме увлече. Събрала съм доста материали, но не бих казала, че съм разкрила убийството на Линда Грей, докато се ровех в библиотеката на колежа. И все пак... има неща, които искам да ти покажа. И които ме тревожат.

— Тревожат те? В какъв смисъл те тревожат?

— Не ми се обяснява по телефона. Ако не склоня Том да ме докара с колата, ще сложа всичко в голям плик и ще ти го изпратя. Но мисля, че ще стане. Той иска да се видите, обаче не ще и да чуе за разследването ми. Не желае дори да погледне снимките.

Помислих си, че е много загадъчна, ала реших да не я разпитвам.

— Слушай, чувала ли си за евангелист на име Бъди Рос?

— Бъди... — Тя се изкиска. — „Часът на истината на Бъди Рос“ ли? Баба ми не пропуска предаване на този шарлатанин! Преструва се, че изважда от хората кози стомаси и твърди, че са тумори! Знаеш ли как би го нарекъл твоят Алан, дето му викате Татенцето?

— Потомствен панаирджия — отвърнах и се усмихнах.

— Позна. Какво те интересува за него? И защо не можеш сам да си го откриеш? Майка ти да не се е стреснала от библиотечен каталог, докато е била бременна с теб?

— Не, доколкото знам, но когато изляза от работа, обществената библиотека в Хевънс Бей вече е затворена. Пък и се съмнявам, че имат справочник „Кой кой е“. Изборът е много беден. Тъй или иначе не става въпрос за него. Интересуват ме двамата му синове. И дали имат деца.

— Защо?

— Защото дъщеря му има дете. Прекрасно момче е, но скоро ще умре.

Тя дълго мълча, после промълви:

— В какво си се забъркал сега, Дев?

— Запознах се с нови хора. Гледай да дойдете. Много ще се радвам да ви видя. Кажете на Том, че няма да ходим в „Къщата на ужасите“.

Мислех, че ще я разсмея, обаче не успях.

— Няма как да го накараш да припари до нея.

Казахме си „дочуване“ и аз прилежно записах продължителността на разговора на „листа на почтеността“, след което се качих в стаята си и седнах до прозореца. Отново ме жегна лека завист. Защо на Том Кенеди се падна да види Линда Грей? Защо на него, а не на мен?

Седмичникът на Хевънс Бей излизаше в четвъртък и заглавието в броя от четвърти октомври гласеше „СЛУЖИТЕЛ НА ДЖОЙЛЕНД ЗА ВТОРИ ПЪТ СПАСЯВА ЧОВЕШКИ ЖИВОТ.“ Което според мен беше преувеличение. За Холи Стансфийлд не отричам заслугата си, но имах само частичен принос за това неприятният Еди Паркс да отърве кожата. Истинската спасителка (тук свалям шапка-кучеглавка и на Лейн Харди) беше Уенди Кигън, защото ако не беше скъсала с мен през юни, тази есен щях да съм в Ню Хемпшир, на хиляда и сто километра от Джойленд.

Така или иначе няхах представа, че ми предстои още веднъж да спася човешки живот; подобни предчувствия са отредени за хора като Роза Голд и Майк Рос. Мислех си само за предстоящото посещение на Ерин и Том, когато отидох в парка на първи октомври след поредния дъждовен уикенд. Още беше облачно, но в чест на понеделника дъждът беше спрял. Еди седеше на трона си, тоест на щайгата за ябълки пред „Къщата на ужасите“, и пушеше обичайната си сутрешна цигара. Вдигнах ръка за поздрав. Той не си направи труда да ми отговори, само стъпка фаса си и се наведе да го тикне под щайгата. Бях виждал да го прави петдесет пъти или повече (и понякога се питах колко ли фасове са се натрупали под въпросната щайга), само че този път вместо да повдигне щайгата, той остана наведен.

Дали изглеждаше изненадан? Не мога да кажа. Докато осъзная, че нещо не е наред, вече виждах само омазаната му с грес кучеглавка, а главата му бе отпусната между коленете. Продължи да се накланя, накрая направи кълбо напред, просна се по гръб с разкрачени крака и с лице към облачното небе. Не изглеждаше изненадан, лицето му беше изкривено от болезнена гримаса.

Захвърлих торбичката с обяда си, изтичах до него и коленичих.

— Еди? Какво ти е?

— Събъзцето... — успя да каже.

Изрече го завалено и първо не го разбрах, но видях, че притиска с ръка сърцето си (разбира се, пак беше с ръкавици).

Дев Джоунс от периода преди Джойленд щеше да се развика за помощ, но след като четири месеца бях говорил на *дъра-бъра*, думата *помощ* изобщо не ми хрумна. Дълбоко си поех въздух, вдигнах глава и с все сила изкрещях:

— Подкрепление!

Наблизо се оказа само Лейн Харди и довтаса след броени минути.

Сезонните работници не трябваше да владеят сърдечен масаж, когато постъпваха на работа, но бяха длъжни да се научат. Благодарение на курса за оказване на първа помощ, който бях изкарал като тийнейджър, аз вече го знаех. Бяхме го усвоили край басейна на Младежката християнска асоциация чрез упражнения върху манекен, носещ странното име Хъркимър Цацата. Сега за пръв път имах възможност да приложя теорията на практика и знаете ли какво? Не беше особено различно от номера, който вкарах в действие да изкарам хотдога от гърлото на малката Стансфийлд. Не носех козината и не се налагаше прегръдка, но пак опираше до прилагане на груба сила. Спуках четири ребра на дъртия негодник и счупих едно. За което ни най-малко не съжалявам.

Когато Лейн пристигна, вече бях коленичил до Еди и му правех сърдечен масаж, като наблягах с цялата си тежест върху ръбовете на дланите си, а после отпусках и се ослуствах да чуя дали си поема дъх.

— Майчице! — възкликна Лейн. — Инфаркт ли?

— Да, почти съм сигурен. Повикай линейка.

Най-близкият телефон беше в барачката край стрелбището на Татенцето Алан — неговата „кучешка колиба“ на *дъра-бъра*. Беше заключена, но Лейн притежаваше вълшебните ключове: три шперца, които отваряха всичко в парка. Затича се към бараката, аз продължих сърдечния масаж. Бедрата вече ме боляха, коленете ми бяха жестоко разранени от твърдата настилка на Джойленд Авеню. След всеки пет натискания броях бавно до три и се ослушвах дали Еди ще вдиша, но уви! Нямаше веселие в увеселителния парк „Джойленд“, не и за Еди. Нямаше ефект след първите пет, нито след вторите пет, нито след половин дузина петици. Той не помръдваше — ръцете му с вечните ръкавици бяха отпуснати до тялото, устата му беше отворена. Проклетият Еди Паркс. Взирах се в него, когато Лейн дотича обратно и извика, че линейката била на път.

„Няма да го направя — казах си. — Проклет да съм, ако го направя.“

После се наведох, същевременно още веднъж натиснах гърдите му и допрях уста до неговата. Не беше гадно, колкото очаквах. Устните му бяха горчиви от цигарите, усетих и някаква миризма... мили Боже, май беше на люти чушлета, вероятно от омлета, с който беше закусил. Още по-плътно притиснах устни до неговите, за да ги запечатам, с пръсти прещипах ноздрите му и вдишах в гърлото му.

Направих го пет-шест пъти, преди той да задиша. Спрях притискането на гърдния кош, за да видя какво ще стане, и той продължи да диша. Сигурно добре си беше похапнал през този ден. Обърнах го настрани, в случай че повърнеше. Лейн стоеше до мен с ръка на рамото ми. Скоро след това чухме приближаващия се вой на сирена.

Лейн забърза към портала да ги посрещне и насочи. Загледах се в озъбените зелени лица на чудовища на фасадата на „Къщата на ужасите“. Над тях с размазани зелени букви беше написано: „ВЛЕЗ, АКО ТИ СТИСКА.“ Хванах се, че отново мисля за Линда Грей, която беше влязла жива и здрава, а след няколко часа бяха изнесли трупа ѝ. Вероятно умът ми се отплесна в тази посока, защото Ерин се беше добрала до информация за убийството. Информация, която я плашеше. Мислех си също за убицеца на Линда.

„Можеше да си и ти, само дето си тъмнокос, а не рус, и нямаш татуирана птичка глава на опакоето на дланта си. А онзи имаше. Орел или може би ястреб.“

Косата на Еди беше преждевременно побеляла — типично за закоравелите пушачи, — но може да е била руса преди четири години. И той винаги носеше ръкавици. Разбира се, беше твърде стар да е мъжът, придружавал Линда Грей при последната ѝ обиколка в мрака, обаче...

Линейката приближаваше, но според мен — твърде бавно. Виждах как Лейн стои на портала и с жестове подканва шофьора да побърза. Престраших се и смъкнах ръкавиците на Еди. Пръстите му бяха олющени, опакоето на дланите му беше червено под плътния слой бял крем. Нямаше татуировки.

Само псориазис.

Веднага щом го качиха в линейката, за да го закарат в малката болница в Хевънс Бей, изтичах до най-близката тоалетна и дълго се жабурих с вода. Сума време не пропъдих вкуса на проклетите люти чушлета и оттогава не искам и да ги видя.

Излязох и заварих отвън Лейн Харди.

— Велико беше — промърмори. — Ти го върна от онзи свят.

— Още не е въвн от опасност, а може да има и мозъчни увреждания.

— Може би да, може би не, но ако те нямаше, вече щеше да е гушнал букета. Първо момиченцето, сега дъртия мръсник. Току-виж съм започнал да те наричам Исус вместо Джоунси, защото наистина си спасител.

— Направи го и съм ХП. — На *дъра-бъра* това означаваше „хванал пътя“, което пък на нормален език би трябвало да гласи, че ще напусна завинаги.

— Майтапът настрана, но ти се справи отлично, Джоунси. Направо изтрепа рибата.

— Вкусът му още ми е в устата — оплаках се. — Пфу!

— Сигурно, обаче погледни нещата от хубавата им страна. Него вече го няма и ти най-сетне си свободен. Май така ще ти е по-добре, а?

О, да, определено щеше да ми е по-добре.

Лейн измъкна от задния си джоб ръкавици от нещавена кожа. Ръкавиците на Еди.

— Намерих ги на земята. Защо си му ги свалил?

— Ами... да дам възможност на ръцете му да подишат. — Обяснението беше суперглупаво, но истината щеше да прозвучи още по-тъпо. Невероятно беше, че и за миг съм допуснал възможността Еди Паркс да е убиецът на Линда Грей.

— По време на курса за първа помощ ни учеха, че кожата на жертвите на инфаркт не бива да е покрита с... нещо. По някакъв начин помагало. — Свих рамене. — Поне така се предполага.

— Ти да видиш... Човек учи по нещо ново всеки ден. — Той ми подаде ръкавиците. — Сигурно ще мине много време, преди Еди да се върне, ако изобщо се върне, така че по-добре ги прибери в кучешката му колиба.

— Добре — отвърнах. Така и направих.

Но по-късно същия ден се върнах в бараката и ги взех. Взех и друго.

Не харесвах Еди, по този въпрос сме наясно, нали? Не ми беше дал повод да го харесвам. Доколкото знаех, не го беше дал и на нито един от работещите в Джойленд. Дори старите служители като Рози Голд и Татенцето страняха от него. И все пак следобед към четири часа се озовах в общинската болница на Хевънс Бей и попитах дали се допускат посещения при Едуард Паркс. В едната си ръка държах ръкавиците му заедно с още нещо.

Доброволката със синя коса, която дежуреше на информацията, прегледа два пъти документите пред себе си, като поклащаше глава и вече си мислех, че Еди е хвърлил топа, когато тя най-сетне каза:

— Той е Едуин, не Едуард. В стая 315 е. В реанимацията, ето защо първо трябва да поискате разрешение от медицинските сестри — стаята им е в отделението.

Благодарих ѝ и се качих на асансьора — беше от големите, в които се побира болнична количка. Изкачваше се много бавно, което ми даде предостатъчно време да се запитам какво правя тук. Ако на Еди му трябваше посещение от служител на парка, редно беше да е Фред Дийн, а не аз, защото тази есен Фред беше главният. Ала ето, че отивах да го видя. Вероятно тъй или иначе нямаше да ме пуснат при него.

Но след като провери картоната му, сестрата ми разреши да вляза.

— Нищо чудно да спи обаче.

— Имате ли представа вече за... — Почуках главата си.

— За мозъчните му функции? Ами, успя да ни каже името си.

Звучеше обнадеждаващо.

Той наистина спеше. Със затворени очи и лице, огряно от късно появилото се този ден слънце, изглеждаше толкова безобиден, че мисълта ми той да е бил партньорът на Линда Грей преди четири години изглеждаше още по-нелепа. Имаше вид на стогодишен, ако не и на сто и двайсет. Напразно бях донесъл ръкавиците му. Някой беше превързал ръцете му, вероятно след третиране на псориазиса му с нещо по-сериозно от онзи крем, с който ги беше намазал. Като видях превързаните му ръце, неволно изпитах странна жалост.

Прекоших стаята на пръсти и пъгнах ръкавиците в шкафчето при дрехите, с които го бяха докарали в болницата. Остана другото — снимката, забодена на стената в безредната му, вмирисана на тютюн барачка, редом с пожълтял календар отпреди две години. На снимката бяха Еди и невзрачна жена, застанали в бурениялия двор на невзрачна къща. Еди изглеждаше на около двайсет и пет. Беше прегърнал жената, която му се усмихваше. И — о, чудо на чудесата! — той също се усмихваше.

До леглото му имаше масичка на колелца с пластмасова кана и чаша на нея. Видя ми се глупаво; с тези бинтовани ръце надали скоро щеше да си налива сам вода. И все пак каната можеше да послужи. Подпрях на нея снимката, та да я види, като се събуди, и тръгнах към вратата.

Тъкмо посягах към дръжката, когато чух шепота му, много различен от обичайния му троснат и дрезгав глас:

— Малкия...

Върнах се — доста неохотно — до леглото му. В ъгъла имаше стол, но нямах намерение да сядам.

— Как се чувстваш, Еди?

— И аз не знам. Трудно ми е да дишам. Отвсякъде са ме омотали.

— Донесох ти ръкавиците, но виждам, че вече са те... — Кимнах към бинтованите му ръце.

— Да. — Той шумно си пое въздух. — Ако ги оправят, поне това ще ми е ползата от тая история. Непрекъснато ме сърбят. — Погледна снимката. — Това пък защо си го донесъл? И какво си правил в кучешката ми колиба?

— Лейн ме прати да оставя там ръкавиците ти. Направих го, но после ми хрумна, че може да си ги искаш. Също и снимката. Реших, че Фред Дийн трябва да се обади на жената...

— Корин ли? — Той изсумтя. — Покойница е от двайсет години. Налей ми вода, малкия. Пресъхнал съм като ланска фъшкия.

Налях му и му задържах чашата, дори избърсах с крайчето на чаршафа ъгълчето на устата му, откъдето се стече струйка. Получи се по-интимно, отколкото ми се искаше, но пък не беше толкова нелепо, като се имаше предвид, че само преди няколко часа бях уста в уста с нещастника.

Той не ми благодари, но пък и кога ли го беше правил? Каза ми:

— Повдигни снимката да я видя.

Подчиних се. Той я гледа съсредоточено няколко секунди, после въздъхна.

— Жалка свадлива кучка. Това, че я напуснах, за да постъпя в „Ройъл Американ Шоус“, беше най-умната ми постъпка. В ъгъла на лявото му око затрептя сълза, после се изтърколи по страната му.

— Искаш ли да я върна в кучешката ти колиба, Еди?

— Не, нека остане. Имахме дете. Момиченце.

— Така ли?

— Да. Блъсна го кола. Беше тригодишно и умря като куче на улицата. Тъпата мизерница дрънкала по телефона, вместо да я наглежда. — Той извърна глава и затвори очи. — Хайде, върви си. Боли ме, като говоря, и се уморих. Все едно слон ми е седнал на гърдите.

— Добре. Всичко ще се оправи.

Той направи кисела гримаса, без да отвори очи:

— Ама че смехория. И как точно го виждаш това оправяне? Имаш ли идея? Защото аз нямам. Нямам ни роднини, ни приятели, камо ли спестявания или осигуровки. Какво ще правя сега?

— Нещата ще се подредят някак — избърборих, колкото да кажа нещо.

— Да, бе, по филмите винаги се подреждат. Хайде, изчезвай.

Този път вече бях прекрачил прага, когато той заговори отново:

— Да ме беше оставил да пукна, малкия. — Изрече го без горчивина, сякаш коментираше нещо ежедневно. — Сега щях да съм при моята дъщеричка.

Във фойайето на болницата се спрях като ударен от гръм и отначало не повярвах на очите си. Но... да, беше тя и пак четеше дебела книга (тази беше озаглавена „Дисертацията“).

— Ани?

Тя вдигна поглед, отначало сепнато, но като ме позна, се усмихна.

— Дев! Какво правиш тук?

— Посетих колега от парка. Днес получи инфаркт.

— О, боже мой! Много съжалявам. Ще се оправи ли?

Не ме покани да седна до нея, но аз все пак го направих. Посещението при Еди ме бе разстроило по някакъв необясним начин и нервите ми бяха опънати. Не бях нито нещастен, нито тъжен. По-скоро изпитвах неадресиран гняв, подобен по усещане на гадния вкус на люти чушлета, останал в устата ми. Необяснимо защо имаше и някаква връзка с Уенди. Съсипващо беше да осъзная, че все още не съм надмогнал чувствата си към нея. Счупена ръка би заздравяла по-бързо.

— Не знам, не разговарях с лекар. Майк добре ли е?

— Да, дойдохме за редовния преглед. Рентген на белите дробове и пълна кръвна картина. Слава богу, преодоля пневмонията. Ако не беше упоритата кашлица, щях да кажа, че вече е добре.

Още държеше книгата отворена, което вероятно означаваше, че иска да си тръгна, и това усили гнева ми. Нали помните, че беше годината, през която всички искаха да си тръгна, дори човекът, чийто живот бях спасил.

Сигурно затова казах:

— *Майк* не мисли, че е добре. На кого да вярвам, Ани?

Тя се ококори, после лицето ѝ стана безизразно.

— Пет пари не давам на кого и на какво вярваш, Девин. Това не те засяга.

— Напротив — каза някой зад нас.

Майк незабелязано се беше приближил с количката си. Не беше от моторизирания тип, което означаваше, че е въртял колелата с ръце. Силно момче беше, при все че кашляше. Само дето си беше закопчал ризата накриво.

Ани изненадано се обърна към него:

— Какво правиш тук? Нали трябваше сестрата да...

— Казах ѝ, че сам ще се справя, и тя се съгласи. От рентгеновия кабинет дотук са само един ляв и два десни завоя. Не страдам от слепота, само от дис...

— Господин Джоунс е посетил тук свой приятел, Майк. — Значи отново бях детрониран в „господин Джоунс“. Тя рязко затвори книгата и се изправи. — Сигурно бърза да се прибере, а ти си умо...

— Искам той да ни заведе в парка — спокойно я прекъсна Майк — изрече го достатъчно високо, та да привлече погледите на хората наоколо. — Нас!

— Майк, знаеш, че не е...

— В *Джойленд*. *Джой... ленд!* — Говореше все така спокойно, но още по-високо. Сега всички ни гледаха. Страните на Ани пламтяха. — Искам и двамата да ме заведете. — Гласът му продължи да се извисява. — Искам да ме заведете в Джойленд, преди да умра.

Ръката ѝ се стрелна и закри устата ѝ. Очите ѝ бяха станали огромни. Когато заговори, шепнеше, но думите се разбираха:

— Майк... ти няма да умреш, кой ти е казал... — Обърна се към мен: — На теб ли

трябва да благодаря, че си му вгълпил тази идея?

— Не, разбира се. — Осъзнавах, че публиката се увеличаваше — към зрителите се бяха присъединили две сестри и лекар със синя престилка, — но не ме беше грижа. Още бях гневен. — Той ми го каза. Защо се учудваш, след като знаеш за интуицията му?

Явно ми бе писано този следобед да предизвиквам сълзи. Първо у Еди, а сега и у Ани. Само Майк не заплака — изглеждаше гневен като мен. Обаче не възрази, когато тя хвана дръжките на количката му, завъртя я и я подкара към двойната врата. Уплаших се, че ще се блъсне, но вратата се отвори автоматично... тъкмо навреме.

„Остави ги да си отидат“ — помислих си, но вече ми бе омръзнало да оставям жените да ме напускат. Омръзнало ми беше да съм пасивен и после да страдам.

Някаква сестра се приближи до мен.

— Наред ли е всичко? — попита.

— Не — отвърнах и ги последвах.

Ани бе оставила колата на паркинга на болницата, където имаше надпис: „Тези две редици са запазени за инвалиди.“ Видях, че е дошла с ван, в който имаше място за сгъваемата количка. Държеше отворена предната дясна врата, но Майк отказваше да стане от количката. Стискаше дръжките толкова силно, че пръстите му бяха побелели.

— Качвай се! — кресна му тя.

Майк поклати глава, без да я поглежда.

— *Качвай се, дявол го взел!*

Този път той дори не си направи труда да поклати глава.

Ани го сграбчи и го дръпна. Количката беше на спирачка и политна напред. Улових я тъкмо преди да се прекатури и двамата да паднат.

Косата на Ани бе паднала над очите ѝ, които бяха като на подплашен кон при гръмотевична буря.

— *Пусни! За всичко си виновен ти! Изобщо не биваше да те допускам...*

— Стига! — прекъснах я и я хванах за кокалестите рамене. „Твърде заета е да храни сина си, за да мисли за себе си“ — казах си.

— ПУСНИ...

— Не искам да ти го отнема — казах.

Тя престана да се съпротивлява. Освободих хватката си. Книгата ѝ беше паднала на земята по време на схватката. Наведох се, взех я и я сложих в джоба на облегалката на инвалидната количка.

— Мамо! — Майк хвана ръката ѝ. — Не е речено, че ще е последното хубаво нещо.

В този момент разбрах. Дори преди тя да се прегърби и да захлипа, разбрах. Не се боеше, че ще го кача на някое съоръжение с лудешка скорост и че притокът на адреналин ще го убие. Не я преследваше страхът, че непознат ще открадне увреденото сърце, което обичаше толкова много. Беше атавистична вяра — майчина вяра, — че ако не направят някои неща, отредени за последно, животът ще си продължава постарому: със сутрешните шейкове на брега, с вечерните развлечения с хвърчилото... и лятото ще продължи безкрайно. Само че вече беше октомври и брегът беше пуст. Замлъкнали бяха щастливите викове на тийнейджъри от „Мълнията“ и на малки деца, спускащи се по водната пързалка „Пляс-тряс“, във въздуха се долавяше хлад и дните намаляваха. Никое лято не е безкрайно.

Ани закри лицето си с длани и се отпусна на седалката на комбито. Беше твърде висока и едва не се изпързала. Подхванах я и я наместих. Тя като че не забеляза.

— Хубаво, води го — промълви. — Не искам и да знам. Заведи го, ако щещ, да скача с парашут. Само не очаквайте от мен да участвам във вашата... *вашата момчишка авантюра.*

— Няма да отида без теб! — отсече Майк.

Тя отмести дланите от лицето си и го погледа.

— Майкъл, ти си единственото, което имам. Осъзнаваш ли го?

— Да — отвърна той. Хвана ръката между двете си длани. — И ти си единственото, което имам.

По изражението ѝ пролича, че тази мисъл не ѝ беше хрумвала.

— Помогни ми да се кача — рече Майк. — И двамата ми помогнете, моля.

След като го настанихме (не помня дали му сложих колана, така че може би по това време предпазните колани не са били задължителни), затворих вратата и заобиколих вана заедно с Ани.

— Количката му — промълви тя разсеяно. — Трябва да кача количката.

— Аз ще я кача. — Ти седни зад волана и се настрой за шофиране. Пое си дълбоко въздух няколко пъти.

Тя ми позволи да ѝ помогна да се качи. Задържах я над лакътя, при което дланта ми обхвана ръката ѝ. Мислех да ѝ кажа, че не може да кара само на дебели книги, но се отказах. Достатъчно се бе наслушала за днес.

Сгънах инвалидната количка и я сложих в багажника, като се забавих повече, отколкото беше нужно, за да ѝ дам време да се овладее. Когато се върнах при вратата на шофьора, донякъде очаквах да заваря стъклото вдигнато, но то още беше свалено. Тя бе избърсала очите и носа си и се опитваше да приведе косата си в приличен вид.

— Той не може да отиде без теб, нито пък аз — промълвих.

Ани ми заговори, сякаш Майк го нямаше там и не ни слушаше.

— Много се боя за него, непрекъснато. Вижда толкова много и голяма част от видяното го наранява. От това идват кошмарите, знам си го. Чудесно дете е. Защо не може да оздравее? Защо това? Защо?

— Не знам — продумах.

Тя се обърна да целуне Майк по бузата. После отново ме погледна. Пое си разтреперано дъх и попита:

— Кога ще отидем?

„Завръщането на краля“ не беше толкова сложна книга като „Дисертацията“, но тази вечер не бих могъл да прочета дори „Котаракът в чизми“. Вечерях спагети от консерва (престорих се, че не чувам подмятанията на госпожа Шопло как някои млади хора малтретират телата си), качих се в стаята си и седнах до прозореца, взрян в тъмнината и заслушан в постоянния ритмичен шум на приборя.

Тъкмо когато задрямвах, госпожа Шопло почука тихичко на вратата ми и съобщи:

— Търсят те по телефона, Дев. Обажда се малко момче.

Бързешком слязох в салона, защото се сещах само за едно малко момче, което би ме потърсило.

— Майк?

Той каза тихо:

— Мама спи. Била уморена.

— Не се съмнявам — отвърнах, като си припомних как ѝ се бяхме нахвърлили.

— Да, нахвърлихме ѝ се — рече Майк, сякаш бях изказал мисълта си гласно. — Налагаше се.

— Майк... можеш ли да четеш мисли? Четеш ли моите?

— Не съм сигурен. Понякога виждам и чувам разни неща, това е всичко. А понякога ми хрумват идеи. Моя беше идеята да дойдем в къщата на дядо. Мама каза, че той никога няма да ни позволи, но аз знаех, че ще го направи. Каквато и свръхестествена дарба да имам, е наследена от него. Той лекува хора. Случва се да мошеничества, но понякога наистина ги изцелява.

— Защо се обаждаш, Майк?

Той се оживи:

— За Джойленд! Наистина ли може да се повозим на въртележката и на виенското колело?

— Почти съм сигурен.

— А да стреляме на стрелбището?

— Може би. Ако майка ти позволи. Всичко зависи от одобрението ѝ. Това означава...

— Знам какво означава — прекъсна ме нетърпеливо. После детинската му възбуда бликна отново. — Върховно ще бъде!

— Няма да се качваме на бързите съоръжения — да сме наясно. Така или иначе вече са зазимени. — Виенското колело „Каролайна“ също е зазимено, но с Лейн Харди ще го пуснем за четирийсет минути. Другата причина е...

— Знам, знам, сърцето ми. Виенското колело ми стига. Виждаме го от края на дъсчената пътека. Сигурно отгоре светът се вижда като от хвърчилото ми.

Усмигнах се.

— Да, нещо такова. Но помни, само ако майка ти разреши. Тя е шефът.

— Правим го за нея. Ще разбере, когато отидем там. — Говореше някак свръхестествено уверен в думите си. — И за теб също, Дев. Но най-вече за жената. Твърде дълго е била тук. Вече иска да си отиде.

Зяпнах, но нямаше опасност от устата ми да потекат лиги, защото беше пресъхнала.

— Откъде... — изграчих. Отново преглътнах. — Откъде знаеш за жената?

— Не знам, но ми се струва, че заради нея дойдох тук. Казах ли ти, че не е бяла?

— Да, но каза също, че не знаеш какво означава. Знаеш ли вече?

— Не. — Малчуганът се закашля. Изчаках. Когато пристъпът отмина, той добави: —

Затварям! Мама се събуди. Сега ще будува до посред нощ и ще чете.

— Наистина ли?

— Да. Дано ми разреши да се кача на виенското колело.

— Казва се „Каролайна“, но хората, които работят там, го наричат „Железарията“. —

Някои, например Еди, му викаха „желязната браква“, но това го премълчах. —

Служителите в Джойленд си имат таен език.

— Железарията. Ще запомня. Дочуване, Дев.

Чух изщракване — беше затворил.

Този път инфаркт беше получил Фред Дийн.

Лежеше на рампата към виенското колело „Каролайна“, лицето му беше посиняло и изкривено. Коленичих до него и започнах сърдечен масаж. След като не подейства, се наведох над него, стиснах с пръсти ноздрите му и прилепих устни към неговите. Нещо докосна зъбите ми и се озова на езика ми. Дръпнах се рязко и видях, че от устата му излиза върволица черни паячета.

Събудих се наполовина свлечен от леглото, завивката се беше усукала около мен като саван, сърцето ми биеше до пръсване и ми се струваше, че ме задавя. Едва след няколко секунди осъзнах, че не е попаднало в устата ми. Въпреки това станах, отидох в банята и изпих две чаши вода. Може и някога да съм сънувал по-страшни кошмари от този, който във вторник ме събуди в три часа сутринта, но съм ги забравил. Оправих си кревата и легнах отново, макар да бях убеден, че повече няма да заспя. И все пак се унесох, но отново се сепнах, защото ми хрумна, че емоционалната сцена между нас тримата в болницата може да е била залудо.

В Джойленд предлагаха специални условия за децата с всякакви увреждания и дефекти — от онези, на които днес им казват „деца със специални нужди“, — но само през сезона. Дали застраховката щеше да покрие евентуална злополука с Майк Рос извън сезона? Представих си как Фред Дийн ме изслушва, поклаща глава и казва, че много съжaliaва, обаче...

Утрото беше студено и ветровито, затова отидох в Джойленд с колата и я паркирах до пикапа на Лейн. Беше рано и автомобилите ни бяха единствените на паркинг А, който беше достатъчно голям да побере петстотин превозни средства. Опадали сухи листа препускаха по асфалта и шумоленето им ми напомни паяците от съня ми.

Лейн седеше на шезлонг пред шатрата на мадам Фортуна (която скоро щеше да бъде демонтирана и прибрана на склад за през зимата). Ядеше кифличка, дебело намазана с меко сирене. Шапката му беше килната под обичайния тарикатски ъгъл, зад ухото му пак беше затъкната цигара. Единственото ново у него беше дънковото яке. Още едно подсещане (сякаш ми беше необходимо), че циганското лято е свършило.

— Джоунси, Джоунси, изглеждаш самотен. Искаш ли кифличка? Имам повече.

— Давай — казах. — Може ли да поговоря за нещо с теб, докато похапвам?

— Дошъл си да изповядаш греховете си ли? Сядай, синко.

Той посочи два сгънати шезлонга, подпрени на шатрата.

— Не е греховно — казах и разпънах единия шезлонг. Седнах и взех кафявото пликче, което ми подаваше. — Само че дадох обещание и сега се боя, че може да не го изпълня.

Разправих му за Майк и как съм убедил майка му да го пусне в парка — трудна задача предвид емоционалното ѝ състояние. Завърших с мисълта, която ми хрумна посред нощ, че Фред Дийн няма да разреши. Не споменах само кошмара, който ме беше събудил.

— Я кажи — подхвърли Лейн, когато свърших, — мамичка хваща ли окото?

— Ами... да. Няма спор, но не по тази причина...

Той ме потупа по рамото и ме възнагради с покровителствена усмивка, която ми дойде в повече.

— Ясна е работата, Джоунси.

— Лейн, тя е с десет години по-възрастна от мен!

— Ако получавах по долар на всяка мацка, десет години по-млада от мен, с която съм излизал, щях да си поръчам богата вечеря в „Ханратис“ в Хевънс Бей. Възрастта е само число и нищо повече, синко.

— Страхотно. Благодаря за урока по математика. А сега кажи много ли се издъних, като казах на момчето, че може да се повози на въртележката и на виенското колело?

— Яко си се издънил — отвърна той и сърцето ми замря. После вдигна пръст. — *Обаче!*

— Обаче?

— Определил ли си ден за вашето малко приключение?

— Не. Мислех си евентуално за четвъртък.

С други думи, преди пристигането на Том и Ерин.

— В четвъртък не става. Нито в петък. Хлапето и хубавото му майче ще бъдат ли в наличност следващата седмица?

— Предполагам, че да, но...

— Тогава го уговорете за понеделник или за вторник.

— Защо да чакаме?

— Заради вестника.

— Вестникът ли?

— Местният клюкарник. Излиза в четвъртък. Когато последният ти животоспасяващ подвиг попадне на първа страница, ще бъдеш героят на Фреди Дийн. — Лейн хвърли остатъка от кифличката си в най-близката кофа за смет, отбелязвайки две точки, и вдигна

ръце, сякаш очертаваше вестникарско заглавие. — „Елате в Джойленд! Тук не само предлагаме развлечения, а и спасяваме хора!“ — Той се усмихна и накриви шапката си в другата посока. — Безценна реклама. Фред отново ще ти дължи услуга. А ти ще си я осребриш и ще благодариш.

— А как ще узнаят от вестника? Не вярвам Еди Паркс да им съобщи.

Макар че ако го направеше, без съмнение щеше да настоява описанието как практически съм смазал ребрата му да попадне в първия абзац.

Лейн направи гримаса.

— Все забравям колко си невежа, Джоунси, относно обичаите в нашите селения. Единствените рубрики, които се четат в тази постелка за котешки тоалетни, са полицейската хроника и повикванията до „Бърза помощ“. Само дето повикванията са доста редки. Заради теб днес в обедната почивка ще изприпкам до редакцията на „Банър“ и ще светна лапнишараните за твоя героизъм. Мигом ще пратят някого да те интервюира.

— Не ми се иска да...

— Мили боже, бойскаут с медал за скромност. Я стига! Нали искаш малкият да направи обиколка на парка?

— Да.

— Тогава дай интервю. И се усмихвай лъчезарно, когато те снимат.

Така че — ако превъртя напред събитията, — горе-долу това и направих.

Докато сгъвах стола, той продължи:

— Нашият Фреди Дийн като нищо щеше да каже „Майната ѝ на застраховката“ и щеше да рискува. Не му личи, обаче е потомствен панаирджия. Баща му е бил средна ръка флъонга в трети ешелон. Фреди ми каза веднъж как татко му разнасял мичиганска пачка, достатъчно дебела, че да задави кон.

Знаех какво означават „средна ръка“, „флъонга“ и „трети ешелон“, но не и „мичиганска пачка“. Лейн се засмя, като го попитах.

— Двайсетачки от двете страни, а между тях еднотоларови или просто зелени хартийки. Чудесна хватка за премятане на бакшиши. Но на Фреди слабото му място е другаде.

— Къде?

— Панаирджиите имат слабост към завързани бройки с впити полички и към деца, към които съдбата е била жестока. Също така имат алергия към всякакви лапнишарански правила. Кое то включва разните счетоводно-финансови измишльотини.

— Ами тогава няма нужда да...

Той вдигна ръка да ме прекъсне:

— Ти най-добре си вържи гащите. Дай интервюто.

Фотографът на „Банър“ ме изтъпани пред „Мълнията“. Втресе ме, като видях снимката. Бях примижал и според мен приличах на селския идиот, но пък свърши работа. Вестникът беше върху бюрото на Фред, когато влязох при него в петък сутринта. Той хъмка и се почесва, докато накрая удовлетвори молбата ми, при условие, че Лейн не се отделя от нас, докато детето и майка му са в парка.

Лейн прие без хъмкане и почесване. Заяви, че искал да опознае приятелката ми и избухна в смях, като видя как кипнах.

Обадих се на Ани по-късно сутринта, като използвах същия телефон, от който Лейн беше повикал линейката. Казах ѝ, че съм уредил обиколка на парка за вторник сутринта, ако времето е хубаво, а ако не е — за сряда или четвъртък. И после затаих дъх.

Тя дълго мълча, после въздъхна.

Накрая каза, че е съгласна.

Петъкът ми беше натоварен. Тръгнах си рано от парка, отидох с колата до Уилмингтън и вече чаках на гарата, когато Том и Ерин слязоха от влака. Ерин изтича по перона, хвърли се в обятията ми и ме целуна по двете бузи и по носа. Беше ми много приятно да я държа, но нямаше как да объркам сестринските целувки с нещо друго. Пуснах я, за да дам възможност на Том да ме прегърне по мъжки и да ме потуша по гърба. Сякаш не се бяхме виждали пет години, а не пет седмици. Вече бях бачкатор и изглеждах като такъв, макар да се бях изтупал с най-хубавия си панталон и със спортна риза. Омазаните ми с грес джинси и избелялата от слънцето кучеглавка бяха в гардероба ми в пансиона на госпожа Шопло, обаче пак си личеше какъв съм.

— Много се радвам, че те виждам! — възкликна Ерин. — Боже мой, какъв тен!

Свих рамене:

— Знаеш как е. Работя в най-северния район на Бачкаторската ривиера.

— Верен избор направи — отбеляза Том. — Не повярвах, когато съобщи, че няма да се върнеш в университета, но взе правилно решение. Май и аз трябваше да остана в Джойленд.

Отправи ми типичната си дяволита усмивка, с която можеше да омагьоса и птичките по дърветата, ала тя не разпръсна докрай сянката, преминала по лицето му. Не можеше да остане в Джойленд, не и след возенето на еднорелсовото влакче.

Взеха си стая за уикенда в моя пансион (госпожа Шопло беше възхитена да ги подслони, а Тина Акърли беше възхитена да ги види) и петимата си устройохме весел полуипиянски пикник на брега около голям огън, за да се топлим. Ала в събота следобед, когато дойде време Ерин да сподели с мен тревожната си информация, Том обяви намерението си да срази на скрабъл Тина и госпожа Шопло и ни остави да поговорим насаме. Хрумна ми, че ако Майк и Ани са на брега, ще ги запозная с Ерин. Но денят беше хладен, а вятърът откъм океана беше направо студен и масата за пикник в края на дъсчената пътека беше празна. Дори и чадърът го нямаше, явно беше прибран за през зимата.

На паркингите в Джойленд се виждаха само няколко служебни автомобили. Ерин, която носеше дебело поло, вълнен панталон и много делово на вид куфарче с нейните инициали, повдигна вежди, когато извадих връзката си с ключове и използвах най-големия да отворя портала.

— И тъй, вече си един от тях — промълви.

Това ме смути — не се ли смущаваме винаги (дори без да знаем защо), когато ни кажат, че сме от *тях*?

— Не бих казал... Нося ключ за портала, защото понякога идвам пръв или си отивам последен, но само Фред и Лейн държат всички ключове за Царството небесно.

Тя се засмя, сякаш бях казал нещо глупаво, после стана сериозна и ме измери с поглед.

— Изглеждаш по-възрастен, Девин. Помислих си го преди още да сме слезли от влака, като те видях на перона. Сега знам защо. Започна работа, докато ние се върнахме в Ничията страна да си играем с изгубените момченца и момиченца. Онези, които в крайна сметка ще се разхождат с костюми от „Брукс Брадърс“ и университетски дипломи в джоба.

Посочих куфарчето ѝ.

— Ще върви с костюм от „Брукс Брадърс“, стига да шият и за жени де.

Тя въздъхна.

— Подарък е от нашите. Баща ми настоява да завърша право като него. Засега не съм събрала кураж да му кажа, че искам да съм фотограф на свободна практика. Знам, че ще побеснее.

Закрачихме по Джойленд Авеню сред тишина, нарушавана само от призрачното шумолене на нападалите листа. Тя погледна покритите съоръжения, безводния фонтан, застиналите кончета на въртележката, празната сцена на приказките в пустото селце „Шушу-мушу“.

— Малко ме натъжава, като го гледам така. Навява ми мисли за това, че човек е смъртен. — Погледна ме с уважение. — Видяхме вестника. Госпожа Шопло се беше погрижила да го остави в стаята ни. Направил си го отново.

— За спасяването на Еди ли говориш? Не беше кой знае какво, просто се оказах до него. — Сигнали бяхме до шатрата на Мадам Фортуна. Шезлонгите още си бяха там, опрени на нея. Разгънах два и подканих с жест Ерин да седне. Настаних се до нея и извадих половинлитрова бутилка „Олд Лог Кабин“ от джоба на якето си. — Евтино уиски е, но помага да се стоплиш.

Развеселена, тя отпи малка глътка. Аз също пих, завинтих капачето и прибрах бутилката в джоба си. На петдесет метра по-нататък по Джойленд Авеню — централната ни алея — виждах високата фалшива фасада на „Къщата на ужасите“ и разчитах размазаните зелени букви „ВЛЕЗ, АКО ТИ СТИСКА“.

Малката ѝ ръка стисна рамото ми с изненадваща сила.

— Ти си спасил стария негодник. Наистина си го сторил. Приеми, че заслугата е твоя.

Усмихнах се, припомнил си забележката на Лейн, че нося значка за скромност. Може би да се гордея със заслугите си не ми беше присъщо по онова време.

— Ще отърве ли кожата той?

— Вероятно. Фреди Дийн е говорил с лекари, които заявили, че пациентът трябва да откаже цигарите, *дрън-дрън*, да престане да се тъпче с пържени картофки, *дрън-дрън*, редовно да прави физически упражнения.

— Вече си представям как Еди Паркс тича за здраве — подхвърли Ерин.

— Да, бе, с цигара в едната ръка и пликче свински пръжки в другата.

Тя се изкиска. Нов повей на вятъра разроши косата ѝ. С дебелия пуловер и със строгия тъмносив панталон не приличаше на румената американска красавица със секси зелена рокличка, търчаща из Джойленд, усмихваща се чаровно и приканваща хората да позират пред старомодния ѝ фотоапарат.

— Какво ми носиш? Какво откри?

Тя отвори куфарчето и извади папка.

— Сигурен ли си, че искаш да задълбаеш в това? Защото не мисля, че ще ме изслушаш, ще подхвърлиш стил Шерлок Холмс „Елементарно, Ерин“ и ще кажеш името на престъпника.

Ако исках доказателство, че не съм Шерлок Холмс, вече го имах: шантавата ми идея, че Еди Паркс е убиецът от „Къщата на ужасите“. Мислех си да ѝ кажа, че повече искам жертвата да намери покой, отколкото убиецът да бъде заловен, но щеше да прозвучи налудничаво въпреки преживяването на Том.

— Няма такава опасност — промърморих.

— Впрочем дължиш ми почти четирийсет долара такси за библиотеката.

— Ще си ги получиш.

Тя ме смушка в ребрата:

— Дано. Не работя за удоволствие, нали знаеш?

Пъхна куфарчето между краката си и отвори папката. Вътре имаше фотокопия на няколко страници напечатани на машина бележки, както и лъскави снимки като онези, които получаваха чинчилите, вързали се на подканянията на Холивудските момичета.

— Добре, ето какво имаме. Започнах със статията в чарлстънския „Нюз енд Къриър“, за която ми каза. — Тя ми подаде едно от фотокопията. — Статията е типична за неделен брой: пет хиляди думи предположения и около осемстотин — актуална информация. Прочети я после, сега ще обобщя основните точки. Четири момичета. Пет, ако броим и нея. — Тя посочи „Къщата на ужасите“. — Първата е Дилайт Мобрей, наричана Диди от приятелите си. От Уейкрос, Джорджия. Бяла, двацет и една годишна. Два-три дни, преди да бъде убита, каза на добрата си приятелка Джасмин Уидърс, че има нов приятел — по-възрастен и много красив. Била открита до железопътната линия край тресавището „Окифеноки“ на трийсет и първи август 1961, девет дни след изчезването ѝ. Ако онзи я беше бутнал в тресавището, още дълго време е щяла да остане в неизвестност.

— Или завинаги — вметнах. — До двацет минути алигаторите са щели да погълнат трупа.

— Гадно, но вярно. — Тя ми подаде друго копие. — Статия от уейкроския „Джърнъл Хералд“. — Материалът беше придружен от снимка на намръщен полицаи, който държеше гипсова отливка от следи на автомобилни гуми. — Смята се, че я е изхвърлил там, където ѝ е прерязал гърлото. Пише, че следите са от камион.

— Изхвърлил я е като боклук — процедих.

— Също гадно, но вярно. — Подаде ми поредната фотокопирана изрезка от вестник. — Номер две. Клодин Шарп от Роки Маунт, Северна Каролина. Бяла, двацет и три годишна. Открита е мъртва в местно кино. На втори август 1963. Прожектираният филм бил „Лорънс Арабски“, който е безкрайно дълъг. Авторът на статията цитира „неназован източник от полицията“, твърдящ, че убиецът вероятно е прерязал гърлото ѝ по време на една от баталните сцени. Предположение, естествено. Оставил окървавена риза и ръкавици, после вероятно излязъл преспокойно, защото по ризата, която носел отдолу, нямало кръв.

— Май същият е убил и Линда Грей. Не мислиш ли?

— Фактите подкрепят предположението ти. От полицията разпитали всичките приятели на Клодин, но тя не била споменала да има ново гадже.

— Нито дори с кого ще ходи на кино през онази вечер ли? И на техните ли не е казала?

Ерин ме изгледа, сякаш да каже, че ще изтърпи глупавите ми забележки.

— Била е на двацет и три, Дев, не на четиринацет. Живеела отделно от родителите си в другия край на града. Работела в дрогерия и държала малък апартамент над магазина.

— И всичко това научи от статията във вестника ли?

— Не, разбира се. Обадох се тук-там. По-точно, контузих си показалеца от въртене на телефонната шайба, ако държиш да знаеш истината. Дължиш ми и за междуградски разговори. Повече за Клодин Шарп след малко. А сега да вървим нататък. Жертва номер три — според статията в „Нюз енд Къриър“ — е момиче от Сентий, Южна Каролина. Стигнахме до 1965. Ив Лонгботъм, на деветнайсет години. Чернокожа. Изчезнала на четвърти юли. Трупът ѝ е открит девет дни по-късно от рибари на северния бряг на река Сентий. Била изнасилена и прободена в сърцето. Другите жертви не са чернокожи, нито изнасилени. Ако искаш, пиши я на сметката на убиеца от „Къщата на ужасите“, но аз имам известни съмнения. Жертвата преди Линда Грей е тази.

Тя ми подаде снимка, вероятно от гимназиален годишник, на красиво златоконо

момиче. От онези, дето са главни мажоретки, кралици на бала, гаджета на куотърбекове... и при все това са всеобщи любимки.

— Дарлийн Стамнакър. Вероятно щеше да промени фамилиното си име, ако беше станала филмова звезда, каквато е била мечтата ѝ. Бяла, деветнайсетгодишна. От Макстън, Северна Каролина. Изчезнала на двайсет и девет юни 1967 година. Провели мащабно издирване и след два дни я намерили в крайпътен заслон в гъстата борова гора южно от Елрод. С прерязано гърло.

— Божичко, колко е красива! Не е ли имала постоянно гадже?

— Що за въпрос? Може ли да си няма приятел момиче с нейната външност? Полицията потърсила първо него, но го нямало вкъщи. Отишъл с трима приятели на къмпинг в Блу Ридж, после те потвърдили, че е бил с тях. Не е бил той... освен ако не е долетял обратно.

— След нея убиецът е очистил Линда Грей — промълвих. — Номер пет. Ако приемем, че всичките са жертви на един и същ човек.

Ерин наставнически вдигна пръст.

— И че са само пет. Възможно е да е имало и други в началото на шейсетте.

Усилилият се вятър застана между кабинките на виенското колело.

— А сега за нещата, които ме тревожат — продължи Ерин... сякаш пет мъртви момичета не бяха достатъчен повод за тревога. Извади от папката си друго фотокопие. Беше листовка — „врьсък“ на езика *дъра-бъра*, — рекламираща панаира „Хилядата чудеса на Манли Уелман“. На листовката бяха изобразени двама клоуни с пергамент, на който бяха изредени някои „чудеса“, включително „НАЙ-БОГАТАТА АМЕРИКАНСКА КОЛЕКЦИЯ ОТ ИЗРОДИ! И ЧУДАТОСТИ“. На посетителите се предлагаша и игри, забавления за децата и „НАЙ-СТРАХОВИТАТА КЪЩА НА УЖАСИТЕ В ЦЕЛИЯ СВЯТ“.

„Влез, ако ти стиска“ — помислих си.

— Това от библиотечния обмен ли го получи? — попитах.

— Да. Открих, че можеш да получиш всичко чрез библиотечния обмен, стига да не те мързи да се ровиш. А може би е по-точно да се каже: „Защото това е най-големият световен клюкарник.“ Тази реклама се е появила в „Джърнал Хералд“, издаван в Уейкрос. Вървяла е през първата седмица на август 1961.

— Панаирът „Уелман“ е бил в Уейкрос при изчезването на първото момиче, така ли?

— Първата жертва се казва Диди Мобрей. Не, по това време вече е бил отпътувал. Но още е бил там, когато Диди каза на приятелката си, че има ново гадже. Погледни това. То е от „Телеграм“, издаван в Роки Маунт. Публикували са я цяла седмица в средата на юли 1963. Стандартната предварителна реклама. Вероятно не е нужно да ти го казвам.

Същите два клоуна държаха същия пергамент, но две години след пребиваването на панаира в Уейкрос обещаваха нова хазартна игра с награден фонд десет хиляди долара и думата изроди липсваше.

— Било ли е шоуто в града, когато онази Шарп е била убита в киното?

— Заминали са си предишния ден. — Тя посочи нещо, написано най-отдолу на листа. — Обърни внимание на датите, Дев.

Не бях ориентиран в хронологията колкото нея, но не си направих труда да се оправдавам.

— А третото момиче? Лонгботъм?

— Не открих информация за панаир в района на Сентий и нямаше как да намеря сведения за шоуто на Уелман, защото е фалирало през есента на 1964. Това го прочетох в „Аутдор Трейд енд Индъстри“. Както установихме с многото ми помагачи библиотекари, това е единственото списание за панаири и увеселителни паркове.

— Господи, Ерин, откажи се от фотографията и си намери богат писател или филмов продуцент. Веднага ще те назначи да му правиш проучванията.

— Предпочитам да снимам. Проучването твърде много прилича на работа. Но не изпускай нишката, Девин. Вярно, не е имало панаир в района на Сентий, но и без това убийството на Ив Лонгботъм не прилича на останалите. Поне според мен. Другите жертви не са били изнасилени.

— Не се знае. Такива думи не се пишат във вестниците.

— Така е, наричат го гавра или сексуален тормоз, вместо изнасилване, но все пак успяват да внушат идеята, повярвай ми.

— Ами Дарлийн Шумейкър? Там имало ли е...

— *Стамнакър*. Тези момичета са убити, Девин. Най-малкото, което можеш да сториш в тяхна памет, е да запомниш имената им.

— Ще ги запомня. Дай ми време.

Тя докосна ръката ми:

— Извинявай. Изсипах ти всичко наведнъж. А аз имах на разположение няколко седмици да си блъскам главата.

— Това ли прави?

— Нещо такова, да. Ужасно е.

Тя имаше право. Ако четеш криминале или гледаш филм с купища трупове, може да си свиркаш и да те вълнува само дали престъпникът е икономът или злата мащеха. Но тези млади жени са били... истински. Навярно врани са кълвали плътта им; червеи влизали в очите и в носовете им, прояждали са мозъците им.

— Имало ли е панаир в района на Макстън, когато Стамнакър е била убита?

— Не, но след няколко дни откривали окръжния панаир в Лъмбъртън, най-близкия по-голям град.

Тя ми подаде поредното фотокопие на реклама за летния панаир и отново посочи нещо: този път текст, гласящ „50 **БЕЗОПАСНИ СЪОРЪЖЕНИЯ**, ОСИГУРЕНИ ОТ «СЪДЪРН СТАР».“

— Издирих и „Съдърн Стар“ в „Аутдор Трейд енд Индъстри“. Компанията е основана малко след края на Втората световна война. Седалището им е в Бирмингам, но пътуват из всички южни щати, за да инсталират съоръжения. Осигуряват и хоп-троп атракционни и оператори за тях.

Усмяхнах се. Явно тя не беше забравила съвсем *дъра-бъра*. Хоп-троп бяха съоръжения, които лесно се монтират и демонтират. Ако сте се возили на „Шашавите чашки“ или на „Полска мишка“, значи сте били на хоп-троп съоръжение.

— Обадох се на завеждащия съоръженията в „Съдърн Стар“. Казах му, че през лятото съм работила в Джойленд и че пиша курсова работа по социология за увеселителната индустрия. Което като нищо мога да направя. При толкова насъбран материал ще е фасулска работа. Обясни ми, както се досещах вече, че в тяхната работа има голямо текучество. Не помнеше дали са наемали някого от шоуто на Уелман, но твърдеше, че е напълно възможно да са взели някой и друг общ работник или оператор. Така че онзи, който е убил Диди и Клодин, може да е бил на панаира и Дарлийн Стамнакър да го е срещнала. Панаирът не е бил официално открит, но много хора отиват да гледат как се подготвят съоръженията. — Тя ме погледна в очите. — Според мен тъкмо това се е случило.

— Ерин, спомената ли е връзката с панаирите в статията в „Нюз енд Къриър“, публикувана след убийството на Линда Грей? Или може би трябва да я нарека „връзката с увеселителните паркове“?

— Не. Може ли още една глътка от бутилката ти? Втресе ме.

— Ако искаш, ще влезем в...

— Не. Втриса ме всеки път, като преглеждам материалите за убийствата.

Подадох ѝ бутилката, изчаках я да отпие и аз сторих същото, после подхвърлих:

— Може би ти си Шерлок Холмс. Ами ченгетата? Мислиш ли, че са пропуснали тази връзка?

— Не съм сигурна, но предполагам, че се е случило тъкмо това. Ако беше детективен сериал по телевизията, щеше да има едно умно старо ченге, тип лейтенант Коломбо, който щеше да види общото между случаите и да сглоби парченцата от пъзела. Но в реалния живот тези ченгета са рядкост. Пък и в случая е трудно да се види общата картина, защото убийствата са били извършени в три щата и в разстояние на осем години. В едно можеш да си сигурен: ако престъпникът някога е работил в Джойленд, отдавна е напуснал. Разбира се, текучеството в увеселителен парк не е толкова голямо като при пътуващите компании като „Съдърн Стар“, но все пак много хора напускат и постъпват нови.

Знаех го от първа ръка. Операторите на съоръжения и обслужващите павилионите не са най-уседналите хора на света, а потръчковците идваха и си отиваха, когато им скимне.

— Още нещо ме тревожи — добави тя и ми подаде десетина снимки. На бялото поле на всяка беше написано: „ФОТОГРАФИЯ, ЗАСНЕТА ОТ ВАШЕТО ХОЛИВУДСКО МОМИЧЕ В ДЖОЙЛЕНД.“

Прегледах ги и ми се прииска още една глътка алкохол — бяха снимки на Линда Грей с убицеца ѝ.

— Боже мой, Ерин, тези не са от вестниците. Откъде ги взе?

— От Бренда Рафърти. Подмазах ѝ се мъничко: колко съм ѝ благодарна, задето беше като майка за нас, Холивудските момичета, — но си струваше, защото ми свърши работа. Това са нови копия, направени от негативи, които тя държи в личната си картотека. Ето нещо интересно, Дев. Виждаш ли какво има на главата на Грей?

— Да. — Диадема, беше казала госпожа Шопло. Синя диадема.

— Бренда каза, че диадемата е била заличена на снимките, дадени на вестниците от полицията. Смятали, че ще им помогне да заловят убицеца, но ударили на камък.

— И какво те тревожи?

Бог ми е свидетел, че всички снимки ме тревожеха, дори онези, при които Грей и кавалерът ѝ бяха на заден план и се разпознаваха само по нейната блузка без ръкави и диадемата ѝ и по неговата бейзболна шапка и тъмните му очила. Само на две двамата се виждаха ясно. На първата бяха при въртележката „Летящи чашки“ и той беше сложил длан на задника на „дамата“ си. На другата — най-качествената от всички — бяха на стрелбището „Ани Оукли“. Само че на нито една лицето на мъжа не се виждаше добре. Можех да се размина с него на улицата и да не го позная.

Ерин взе снимката, направена при въртележките.

— Виж му ръката.

— Да, татуировката. Виждам я, госпожа Шопло ми каза за нея. Какво е според теб? Ястреб или орел?

— Мисля, че е орел, но това няма значение.

— Наистина ли?

— Наистина. Помниш ли как ти казах, че пак ще се върнем към Клодин Шарп? Млада жена, чието гърло е прерязано в местния киносалон по време на прожекцията на „Лорънс Арабски“ — било е голяма новина за градче като Роки Маунт. В „Телеграм“ пишат почти месец на тази тема. Полицията стига само до една следа, Дев. Съученичка на Клодин от

гимназията я видяла в снекбара и се поздравили. До Клодин седял човек с бейзболна шапка, но тя не си помислила, че са заедно, защото онзи бил доста по-възрастен от съученичката ѝ. Забелязала го само защото бил с тъмни очила в киносалона... и защото имал татуировка на ръката.

— Птицата.

— Не, Дев. Коптски кръст. Ето такъв. — Тя извади още едно фотокопие и ми показа.

— Каза на полицията, че отначало го помислила за хитлеристки символ.

Загледах се в татуировката. Беше изящна, но нарисуваното не приличаше на птица.

— Имал е татуировки и на двете ръце — казах накрая. — На едната — птица, на другата — кръст.

Тя поклати глава и отново ми подаде снимката при „Летящите чашки“.

— На коя ръка е птицата?

Онзи стоеше отляво на Линда Грей и я прегръщаше през кръста. Ръката му на задника ѝ...

— На дясната.

— Точно така. Но момичето, което го е видяло в киното, твърди, че кръстът е бил татуиран на дясната му ръка.

Позамислих се и заявих:

— Момичето се е объркало. Свидетелите често грешат.

— Така е. Баща ми може да изнесе цяла лекция по въпроса. Но погледни тук, Дев.

Подаде ми снимката от стрелбището, най-добрата от всичките, защото тук жертвата и убиецът не бяха в далечината, а се виждаха чудесно. Напористо Холивудско момиче беше забелязало интересната поза на двамата и ги беше заснело с надеждата да им продаде снимката. Ала мъжът я отпратил. При това твърде грубо, както беше казала госпожа Шопло. Спомних си и нейното описание на снимката. „Той я е притиснал плътно към себе си и ѝ показва как да държи пушката, както мъжете винаги правят.“ Госпожа Шопло беше видяла само размазаната снимка във вестника. Аз гледах оригинала, толкова ясен и отчетлив, та ми се струваше, че мога да пристъпя до Грей и да я предупредя какво я чака. Непознатият наистина се беше притиснал до Линда, ръката му беше върху нейната на цевта на 22-калибровата пушка.

Лявата му ръка. Без татуировка.

— Виждаш я, нали? — обади се Ерин.

— Няма какво да се види.

— Тъкмо в това е работата, Дев.

— Твърдиш, че убийците са различни, така ли? Онзи с татуирания кръст е заклал Клодин Шарп, а другият с татуираната птица е убил Линда Грей? Съмнявам се, честно казано.

— И с основание.

— Какво е обяснението ти?

— Стори ми се, че зърнах нещо на една от снимките, но не бях сигурна, затова занесох копието и негатива на един студент на име Фил Хендърн. Смятат го за гений на тъмната стаичка, практически живее във фотографския факултет на „Бард“. Нали помниш нашите фотоапарати за черно-бели снимки, с които тичахме из Джойленд?

— Разбира се.

— Бяха предимно за ефект: хубавки момичета със старомодни фотоапарати, но Фил твърди, че са страхотни. Може много да се работи по негативите. Така например...

Тя ми подаде увеличено копие на снимката при „Летящите чашки“. Холивудското момиче беше фотографирало младо семейство с малко дете, но при увеличението на

преден план излизаха Линда Грей и придружителят ѝ.

— Виж му ръката, Дев. Погледни татуировката.

Взрях се и се намръщих.

— Ръката не се вижда ясно.

— Грещиш. Погледни по-внимателно.

Доближих снимката до очите си.

— Но тя... Господи! Не се ли е разтекъл тушът?

Ерин победоносно се усмихна.

— Юли 1969. Горещ южняшки ден. Почти всички са плувнали в пот. Ако не ми вярваш, погледни другите снимки и ще видиш петна от пот по дрехите. А той е имал и друга причина да се поти, нали така? Замислил е убийство. При това много дръзко.

— Мамка му! „Пит Пирата“! — изпъшках.

Тя насочи показалец към мен:

— Бинго!

„Пит Пирата“ беше сувенирно магазинче до водната пързалка „Пляс-тряс“ и на покрива му гордо се вееше пиратски флаг. Предлагаха се обичайните тениски, чаши за кафе, плажни кърпи, дори бански (ако детето ви е забравило да си вземе), и всички стоки бяха с логото на Джойленд. Имаше и щанд с богат асортимент от фалшиви татуировки-стикери. Ако човек не можеше да се справи сам, Пит Пирата (или някой негов помощник) залепваше стикера срещу скромно заплащане.

— Съмнявам се да я е купил оттам, щеше да е прекалено тъпо, а този тип никак не е глупав, но съм убедена, че не е истинска татуировка, нито пък онази с коптския кръст, която момичето е видяло в киното на Роки Маунт. — Ерин се приведе и стисна ръката ми. — Знаеш ли какво си мисля? Че ги е слагал, защото привличат вниманието. Хората забелязват татуировката и всичко друго, но не и... — Тя почука по лицето на човека на снимката, увеличена от приятеля ѝ от „Бард“.

— Всичко друго, свързано с него, избледнява в спомените на свидетелите.

— Именно. След като си „свърши работата“, убиецът измива татуировката.

— Ченгетата знаят ли?

— Нямам представа. Аз бях дотук, връщам се в университета. Съобщи им, ако решиш. Макар да се съмнявам, че ще проявят интерес. Все пак са минали много години.

Отново разгледах снимките. Несъмнено Ерин беше попаднала на важна улика, но не вярвах, че откритието ѝ ще помогне за залавянето на убиеца от „Къщата на ужасите“. Ала имаше и още нещо в тези снимки. *Нещо*. Знаете как понякога думата ви е на върха на езика, а не иска да излезе. Тъкмо това чувствах.

— Имало ли е след Линда Грей подобни убийства освен тези пет (или четири, ако изключим Ива Лонгботъм)? Провери ли?

— Опитах се. Май не е имало, но не съм сигурна. Изчетох материалите за най-малко петдесет убийства на момичета и на млади жени, но не открих следните съвпадения. — Тя ги изреди на пръсти: — Винаги през лятото. Винаги в резултат на интимна среща с по-възрастен непознат мъж. Винаги с прерязано гърло. И винаги имат някаква връзка с панаири или с...

— Привет, хлапета.

Стреснахме се и вдигнахме глави. Беше Фред Дийн. Днес носеше памучна блуза за голф, яркочервен панталон с ниска талия като на скейтърите, плюс шапка с козирка и с надпис, извезан със златен конец — „Кънтри клуб «Хевънс Бей»“. Бях свикнал да го виждам с костюм (поякога си позволяваше само да разхлаби вратовръзката си и да разкопчае яката на ризата си „Ван Хойзен“, за да изрази нехайност). Със спортното

облекло изглеждаше абсурдно млад. Само косата му, прошарена на слепоочията, издаваше понапредналата му възраст.

— Здравейте, господин Дийн — каза Ерин и се изправи. В едната си ръка още стискаше повечето листове и няколко снимки. В другата държеше папката. — Не знам дали ме помните...

— Помня те, разбира се — каза той и се приближи. — Никога не забравям Холивудско момиче. Само имената бъркам. Ти Ашли ли беше или Джери?

Тя се усмихна, прибра всичко в папката и ми я подаде. Добавих вътре снимките, които държах.

— Аз съм Ерин.

— Разбира се. Ерин Кук. — Той ми намигна, което ми се видя още по-странно от смешния младежки панталон. — Имаш отличен вкус за млади дами, Джоунси.

— Такъв съм си аз — отвърнах. Твърде сложно ми се видя да му обяснявам, че Ерин всъщност е гадже на Том Кенеди. Той вероятно не помнеше Том, тъй като никога не го беше виждал със секси зелена рокличка и с обувки с висок ток.

— Отбих се да взема счетоводните книги. Наближава срокът за данъците за тримесечието. Голяма досада. Приятно ли е да погостуваш по старите места, Ерин?

— Да, много.

— Ще работиш ли тук другото лято?

Тя се почувства малко неловко, но все пак отговори искрено:

— Вероятно не.

— Разбирам, но ако размислиш, не се съмнявам, че Бренда Рафърти ще ти намери място. — Той прехвърли вниманието си към мен. — По повод момчето, което искаш да доведеш в парка, Джоунси. Уговори ли вече ден с майка му?

— Вторник. Ако вали, в сряда или в четвъртък. Детето не бива да е на открито, когато времето е влажно.

Ерин любопитно ме изгледа.

— Съветвам те да го заковеш за вторник — каза той. — Задава се буря по крайбрежието. Не ураган, слава богу, но се очакват обилни валежи и силни ветрове. Около сряда преди обед.

— Добре — отвърнах. — Благодаря, че ме предупредихте.

— Радвам се, че те видях, Ерин. — Той докосна шапката си и тръгна към паркинга.

Ерин изчака, докато той се изгуби от поглед, след което се разкиска неудържимо.

— Видя ли му *панталона*?

— Да. Събра ми очите.

Ала за нищо на света нямаше да се присмея на панталона му. Или на него. Лейн твърдеше, че Фред Дийн крепи Джойленд благодарение на здравата си ръка и на счетоводния си гений. Мислех, че при това положение има право да се прави на скейтър, щом му харесва. Слава богу, поне панталонът не беше кариран.

— Кое е това дете, дете ще водиш в парка?

— Дълга история — отговорих. — Ще ти я разкажа на връщане.

Така и направих, като се правех на бойскаут със значка за скромност и пропуснах голямата разправия в болницата. Ерин ме изслуша, без да ме прекъсне, но като се заизкачвахме по стъпалата към шосето, промърмори:

— Кажете ми истината, Дев. Мамчето хваща ли окото?

Всички все това ме питаха.

Тази вечер Том и Ерин отидоха в бара „Джо Сърфиста“, където често ходеха през лятото. Том ме покани, но аз реших да се съобразя със старата поговорка, че двама са компания, а трима са... знаете какво. Освен това се съмнявах, че ще открият предишната купонджийска атмосфера. В градове като Хевънс Бей има голяма разлика между юли и октомври. Дори им го обясних, приемайки ролята на по-големия брат.

— Нищо не разбираш, Дев — възрази Том. — С Ерин *не търсим* веселие, а го *носим* в себе си. Това научихме през изминалото лято.

Все пак ги чух да се връщат рано и почти трезви, доколкото можех да съдя по звуците, докато двамата се изкачваха по стълбището в пансиона. Ала чух също шепот, приглушен смях и шумове, от които се почувствах малко самотен. Сега, след толкова много години, мисля, че и това е било крачка напред.

Докато ги нямаше, отново прегледах бележките на Ерин, но не открих нещо ново. След петнайсет минути ги отместих встрани и се върнах към лъскавите черно-бели снимки, направени от Холивудските момичета. Отначало само ги прегледах бегло, после седнах на пода и ги наредих в квадрат, като от време на време разменях местата им, сякаш се опитвах да наредя пъзел. Май това и правех.

Ерин беше притеснена от връзката на убийствата с панаирите и от татуировките, които вероятно бяха фалшиви. Тези факти тревожеха и мен, но имаше и нещо друго. Нещо, което ми убягваше. Влудяваше ме, защото имах чувството, че е под носа ми. Накрая прибрах в папката всички снимки освен две. Ключовите две. Тях разгледах много внимателно.

Линда Грей и убиецът ѝ чакат на опашка пред „Летящите чашки“.

Линда Грей и убиецът ѝ на стрелбището.

„Забрави проклетата татуировка — казвах си. — *Не е това. Нещо друго е.*“

Но какво друго можеше да е? Слънчевите очила скриваха очите му. Брадичката катинарче скриваше долната част на лицето му, козирката на бейзболната шапка засенчваше челото и веждите му. Логото на шапката представляваше сом, надничащ от голямо червено С — емблемата на „Сомовете“ — третокласен отбор от Южна Каролина. В разгара на сезона в парка идваха десетки мъже с такива шапки — толкова често ги виждахме, че им викахме рибоглавки вместо кучеглавки. Мръсникът трудно би избрал по „анонимна“ шапка — навярно тъкмо такава е била целта му.

Редувах снимките, като гледах ту тази пред „Летящите чашки“, ту другата на стрелбището, а после пак се връщах на „Летящите чашки“. Накрая ги пяхнах в папката и я хвърлих на малкото си бюро. Четох книга, докато Том и Ерин се прибраха, после си легнах.

„*Може би на сутринта ще получа просветление* — мислех си. — *Ще се събудя и ще си кажа: «Ама, разбира се!».*“

Шумът на вълни ме унесе. Сънувах, че съм на брега с Ани и с Майк. С нея бяхме стъпили във водата, хванали се бяхме за ръце и гледахме как Майк пуска хвърчилото си. Отпускаше връвта и тичаше след него. Можеше да го прави, защото нищо му нямаше. Беше здрав. Онова за мускулната дистрофия тип Дюшан е било само сън...

Събудих се рано, защото бях забравил да спусна щорите. Отидох до бюрото, извадих от папката двете снимки и се взрях в тях на бледата утринна светлина: бях убеден, че ще видя отговора.

Само че се лъжех.

Том и Ерин бяха съчетали графициите си така, че да пътуват заедно от Ню Джърси до Северна Каролина, но опре ли до влакови разписания, съчетаването на пътуванията е почти невъзможно. В неделя единственото им съвместно пътуване беше до Уилмингтън с моя форд. Влакът на Ерин за Ню Йорк и Анандейл-он-Хъдсън заминаваше два часа преди влака на Том за Ню Джърси.

Пъгнах чек в джоба на самото ѝ.

— За справките в библиотеката и за междуградските разговори.

Тя го извади, погледна написаната сума и се опита да ми го върне.

— Осемдесет долара са твърде много, Дев.

— Предвид ценната информация не са много. Вземи ги, лейтенант Коломбо.

Тя се засмя, пъгна чека в джоба си, целуна ме за довиждане — поредната бърза целувка между брат и сестра, съвсем различна от онази в края на лятото. Тя остана много по-дълго в обятията на Том. Обещаха си да прекарат Деня на благодарността с родителите на Том в Западна Пенсилвания. Личеше, че не му се иска да се раздели с нея, но по високоговорителите обявиха последно повикване за Ричмънд, Балтимор и следващите гари на север и той неохотно я пусна.

После с него се поразходихме и влязохме да хапнем в сносно заведение за ребърца на скара, намиращо се срещу гарата. Тъкмо разглеждах десертите в менюто, когато той се покашля и подхвана:

— Виж, Дев...

Нещо в тона му ме накара да го погледна. Страните му бяха по-зачервени от друг път. Оставих менюто на масата.

— Онова, което си възложил на Ерин... според мен тя трябва да спре дотук. Става неспокойна и пренебрегва ученето. — Засмя се, погледна през витрината към гарата, после отново към мен. — Говоря, сякаш съм ѝ баща, а не гаджето ѝ, а?

— Говориш като загрижен човек, който държи на нея.

— Да *държа* на нея ли? Приятелю, аз съм влюбен до уши. Тя е най-важното в живота ми. Не искам да останеш с впечатлението, че ревнувам. Ето как стоят нещата: ако тя иска да запази стипендията си при прехвърлянето, не може да си позволи понижаване на успеха. Разбираш го, нали?

Да, разбирах го. Разбирах и друго, макар Том да не го схващаше. Той я искаше далеч от Джойленд — и духом, и телом, — защото там му се бе случило нещо, което не можеше да си обясни. *И не искаше* да си обясни, което според мен беше глупаво. Отново ме жегна завист и стомахът ми се сгърчи.

После се усмигнах — с усилие, признавам, — и казах:

— Съобщението е прието. Що се отнася до мен, с малкото ни проучване е приключено.

„Успокой се, Томас. Престани да мислиш за случилото се в «Къщата на ужасите». За видяното там.“

— Добре. Оставаме си приятели, нали?

Протегнах ръка през масата:

— Приятели докрай.

Скрепихме обещанието с ръкостискане.

Сцената на приказките в селцето „Шушу-мушу“ имаше три декора: замъкът на прекрасния принц, вълшебното бобено стъбло на Джек и звездно небе, на фона на което с червени неонов светлини беше очертано виенското колело „Каролайна“. През лятото декорите бяха избелели от слънцето. В понеделник сутринта бях в тясното пространство зад сцената на „Шушу-мушу“ и ги ретуширах с бои и с четка (надеявах се да не ги прецакам, защото в никакъв случай не бях Ван Гог), когато един от потръчковците, нает за почасова работа, дойде да ми каже, че Фред Дийн ме вика в канцеларията си.

Доста се притесних и дори се запитах дали Фред няма да ме мъмри, задето в събота бях завел Ерин в парка. Изненадах се, като видях, че той не е с обичайния си костюм, нито с идиотския екип за голф, а с избелели джинси и с избеляла тениска с надпис „Джойленд“; изпод навитите му ръкави надничаха големи мускули. Главата му беше опасана с ластична спортна лента. Не приличаше нито на счетоводител, нито на управител на парка, а на обикновен работник.

Той забеляза изненадата ми и се усмихна:

— Харесва ли ти как съм се изтупал? Мен ме кефи, признавам. Така се обличах, когато през петдесетте се хванах на работа в цирка „Блиц Брадърс“. Майка ми не възрази, но баща ми беше ужасен, при това *беше в панаирджийския бизнес*.

— Знам — казах.

Той повдигна вежди.

— Нима? Значи си чул да говорят по мой адрес. И тъй, днес следобед те чака много работа.

— Дайте ми списък. Почти приключих с боядисването на декорите в...

— Не бързай, Джоунси. Днес си тръгваш по обед и не искам да те виждам до утре сутринта в девет, когато ще пристигнеш с гостите си. Ще се погрижа пропуснатите часове да не ти бъдат удържани от заплатата.

— За какво става дума, Фред?

Той загадъчно се усмихна:

— Изненада е.

Този понеделник беше слънчев и топъл; на връщане към Хевънс Бей видях, че Ани и Майк обядват на масата в края на дъсчената пътека. Майло ме зърна и хукна да ме посрещне.

— Дев! — извика Майк. — Ела да хапнеш един сандвич! Имаме много!

— Не, не бива...

— Настояваме — каза Ани. После смръщи вежди. — Стига да не си болен. Не искам да лепнеш на Майк някой вирус.

— Добре съм, но днес ме освободиха по-рано. Господин Дийн, шефът ми, не обясни защо. Било изненада. Предполагам, че е свързано с утрешното посещение. — Изгледах я поразтревожено и добавих: — Уговорката за утре остава, нали?

— Да. След като се предадох, няма връщане назад. Само че... Майк не бива да се преуморява. Нали, Дев?

— *Мамо!* — обади се Майк.

Тя се престори, че не чува укора, и повтори:

— *Няма*, нали?

— В никакъв случай, госпожо.

Макар че се бях обезпокоил, като видях Фред Дийн, облечен като пътуващ панаирджия, и демонстриращ неподозирани яки мускули. Бях ли му казал колко е крехко здравето на Майк? Май да, но...

— Тогава хапни един сандвич — подкани ме тя. — Дано обичаш яйчена салата.

В нощта срещу вторник спях неспокойно — почти бях убеден, че тропическата буря, за която говореше Фред, ще подрани и ще провали посещението на Майк в лунапарка, ала утрото беше безоблачно. Слязох в салона и включих телевизора тъкмо навреме да чуя прогнозата за времето в шест и четирийсет и пет. Бурята приближаваше, обаче днес щяха да я усетят само живеещите по крайбрежието на Флорида и в Джорджия. Надявах се господин Истърбрук да си е взел галоши.

— Рано си станал. — Госпожа Шопло надникна от кухнята. — Тъкмо приготвям бъркани яйца с бекон. Ела да закусиш.

— Не съм гладен.

— Дрън-дрън. Още растещ, Девин, трябва да се храниш. Ерин ми каза какво си организирал за днес. Намирам, че постъпката ти е прекрасна и благородна. Всичко ще мине добре.

— Дано — промърморих, но мисълта за Фред Дийн по работни дрехи не ми даваше покой. Фред, който ме беше освободил от работа по-рано. Фред, който беше подготвил изненада.

Предишния ден се бяхме уговорили и когато в осем и половина завих с моята таратайка по алеята за коли пред голямата викторианска къща, Ани и Майк бяха готови за път. Също и Майло.

— Сигурен ли си, че няма да ни се скарат, ако вземем и него? — попита ме Майк в понеделник. — Не искам да си имаш неприятности.

— В Джойленд се допускат кучета-водачи — отбелязах. — А Майло ще бъде куче-водач, нали, Майло?

Майло наклони глава, явно не беше чувал за кучета-водачи.

Майк беше сложил големите, потракващи метални шини. Понечих да му помогна да се настани във вана, но той ми направи знак да се отдръпна и се качи сам. Направи го с усилие и аз очаквах да се закашля, но се оказа, че притесненията ми са били напразни. Беше толкова радостен, че ако можеше, щеше да заподскача. Ани (с джинси „Лий Райдърс“, в които краката ѝ сякаш започваха от глътката) ми подаде ключовете от вана:

— Ти карай. — Понижи глас, за да не я чуе Майк, и добави: — Прекалено нервна съм, за да шофирам.

И аз бях нервен. В крайна сметка моя беше заслугата за тази рискована авантюра. Да, Майк ми беше помогнал, обаче аз бях възрастният и отговорността падаше върху мен. Не бях религиозен, но докато качвах в багажника патериците и инвалидната количка на Майк, наум помолих Всевишния да помогне нещо да не се обърка. Излязох на заден ход и подкарах по Бийч Драйв покрай билборда с надпис „ДОВЕДЕТЕ ДЕЦАТА СИ В ДЖОЙЛЕНД ЗА ЕДНО НЕЗАБРАВИМО ИЗКАРВАНЕ!“ Изпод око погледнах Ани, която седеше до мен, и си помислих, че никога не е изглеждала толкова красива, въпреки небрежното облекло — избелели джинси и тънък пуловер, и въпреки че косата ѝ беше вързана на опашка с най-обикновен вълнен конец.

— Благодаря ти, Дев — промълви тя. — Дано постъпваме правилно.

— Няма страшно — казах, като се опитвах да говоря уверено. Защото сега, когато нямаше връщане назад, започваше да ме хваща шубето.

Табелата на входа на Джойленд светеше — това беше първото, което ми направи впечатление. Второто беше, че жизнерадостната музика от лятото — хитове от шейсетте и седемдесетте — звучеше от високоговорителите. Мислех да оставя вана на място за инвалиди на паркинг А, който беше само на петдесетина метра от главния вход, но преди да го сторя, Фред Дийн се показа от отворените порти и ни даде знак да продължим напред. Днес не носеше просто кой да е от костюмите си, а най-официалния, с жилетка, който обличаше само при посещенията на някоя знаменитост. Костюма го бях виждал, но не и черния копринен цилиндър — от онези, които носят дипломатите в архивните кинопрегледни.

— Винаги ли е така? — попита Ани. — В смисъл, обичайно ли е?

— Разбира се — избърборих машинално. До този момент нищо не беше обичайно.

Подкарах през портала, минах по Джойленд Авеню и спрях пред пейката в парка до селцето „Шушу-мушу“, където бяхме седели с господин Истърбрук след първата ми изява като Хауи.

Майк настоя да слезе от вана без чужда помощ. Застанах наблизко, за да го подхвамна, ако загуби равновесие, докато Ани изваждаше от багажника инвалидната количка. Майло седеше до мен, беше навирил уши, въртеше опашка, блестящите му очи не пропускаха нищо.

Фред Дийн се приближи до нас — така се беше наплескал с афтършейв, че миризмата го обгръщаше като облак. Беше... *ослепителен*. Това е най-точната дума. Свали цилиндъра, поклони се на Ани, после ѝ подаде ръка.

— Сигурно вие сте майката на Майк.

Възхитих се от ловкостта, с която избегна обръщението „госпожо“ или „госпожица“.

— Познахте — отвърна тя. Не знам дали беше смутена от неговата почтителност или от разликата в облеклото им: нейното — спортно, като за посещение в лунапарк, неговото — официално като за дипломатически прием, — но така или иначе беше смутена. Ала все пак се здрависа с него и каза: — А този младеж...

— ... е Майкъл. — Той подаде ръка на ококореното момче, което се крепеше на стоманените си опори. — Много ти благодаря, че дойде.

— Няма защо... тоест... аз ви благодаря, че ни разрешихте да посетим парка. — Той стисна ръката на Фред. — Леле, колко е *грамаден*!

Разбира се, преувеличаваше. Грамаден е Дисни Уърлд. Но за десетгодишно момче, което никога не е стъпвало в увеселителен парк, Джойленд вероятно изглеждаше много голям. За миг го видях през неговите очи и съмненията ми дали е редно да го доведе тук започнаха да се разсейват.

Фред се наведе да разгледа третия член на фамилията Рос, като подпря длани на коленете си.

— А ти си Майло, нали!

Майло излая.

— Да — кимна Фред, — аз също се радвам да се запознаем.

Протегна ръка, изчака Майло да вдигне лапа и я стисна.

— Откъде знаете името на кучето ни? — попита Ани. — Дев ли ви го каза?

Той се изправи и се усмихна.

— Не ми го е казал. Знам го, защото това място е вълшебно, драга моя. Например... — Показа ѝ празните си ръце, после ги сложи зад гърба си. — Коя ръка избирате?

— Лявата.

Фред показа лявата си ръка — беше празна.

Тя се усмихна и забели очи:

— Тогава дясната.

Този път той извади иззад гърба си дузина рози. Истински. Майката и синът ахнаха. Аз — също. След толкова години още не знам как направи този фокус.

— Джойленд е създаден за децата, драга моя, и тъй като днес Майк е единственото дете тук, паркът му принадлежи. Ала цветята са за вас.

Тя бавно, сякаш насън, протегна ръце, притисна лице до розите и вдъхна аромата им.

— Ще ти ги занеса във вана — казах.

Ани ги подържа още миг, после ми ги подаде.

— Майк — каза Фред, — знаеш ли какво предлагаме тук?

Малкият се поколеба:

— Атракциони и игри?

— Предлагаме забавление. Е, искаш ли да се позабавляваме?

Помня деня на Майк (и на Ани, разбира се) в Джойленд, сякаш беше през миналата седмица, но не съм достатъчно опитен разказвач, за да предам какви чувства предизвика у мен, или да обясня как заличи последните останки от любовта ми към Уенди Кигън и завинаги я прогони от сърцето ми. Ето защо ще кажа нещо, което и бездруго знаете — някои дни са скъпоценни. Не са много, но мисля, че са поне няколко в живота на всеки човек. Този беше един от моите скъпоценни дни и когато съм тъжен, когато ежедневието ме сломи и всичко ми изглежда безвкусно и пошло, както изглеждаше Джойленд Авеню през дъждовните дни, аз го възкресявам в паметта си ако не за друго, то поне да си напомня, че животът невинаги е като компютърна игра. Понякога наградите са истински. Понякога са безценни.

Разбира се, някои съоръжения бяха заимени, обаче това не пречеше, защото с повечето от тях Майк и бездруго нямаше да се справи. Важното беше, че тази сутрин паркът работеше, макар и не на „пълни обороти“ — светлините блестяха, музиката звучеше от високоговорителите, отворени бяха дори няколко павилиона, в които половин дузина потръчковци продаваха пуканки, пържени картофки, газирани напитки, захарен памук и хотдог „Люта хрътка“. Нямах представа как Фред и Лейн са го организирали само за един следобед, но фактът беше налице.

Започнахме обиколката от селцето „Шушу-мушу“, където Лейн чакаше до локомотива на влакчето. Носеше кепе на машинист вместо обичайната си широкопола шапка, но и то (ама, разбира се) беше килнато по обичайния тарикатски начин.

— На влакчето се качвайте, дечица пакостливи, повярвайте, от него ще слезете щастливи. Кучета и майки се возят без билет, а малките момченца пътуват с мен отпред.

Посочи Майк, после пътническата седалка в локомотива. Малкият стана от количката, нагласи си патериците, но залитна. Ани се втурна към него.

— Не, мамо, няма нужда, мога и сам. — Той бавно се приближи до Лейн — момче от плът и кръв, но с крака на робот — и му позволи да го намести на пътническата седалка. — С това въженце ли се задейства свирката? Може ли да го дръпна?

— Ами то затова е там — отвърна Лейн. — Само се оглеждай за прасенца на релсите. В околността върлува вълк и те се страхуват от него.

С Ани седнахме заедно в едно вагонче. Очите ѝ блестяха. Страните ѝ аленееха като рози. Устните ѝ, макар и стиснати, потрепераха.

— Добре ли си? — попитах я.

— Да. — Тя хвана ръката ми, преплете пръсти в моите и ме стисна толкова силно, че ме заболя. — Да! Да! Да!

— Контролните лампички на пулта да светят в зелено! — извика Лейн. — Докладвай, Майкъл!

— Зелени са!

— За какво ще внимавааш?

— За прасенца!

— Умно е това дете, явно много чете. Хайде, дръпни въженцето и да потегляме!

Майк дръпна кордата. Свирката изпищя. Майло залая. Въздушните спирачки изсъскаха и влакчето потегли.

Беше бавно като другите атракциони и съоръжения в „Шушу-мушу“, предназначени за деца на възраст между три и седем години. Не забравяте обаче колко рядко Майк Рос беше излизал от къщи (особено след боледуването си от пневмония предишната година) и

колко дни бе прекарал с майка си на дъсчената пътека, откъдето се чуваха веселите гласчета на децата, забавляващи се в Джойленд, осъзнавайки, че никога няма да познае тяхната радост. Отредено му беше да се бори за въздух, когато белите му дробове откажат, да се превива от кашлица и да се придвижва все по-трудно дори с шините и с патериците, а накрая да умре с памперси под пижамата и с кислородна маска.

Селцето „Шушу-мушу“ някак пустееше, след като ги нямаше новаците, превъплъщаващи се в герои от приказките, но Фред и Лейн бяха пуснали всички механични чудеса: вълшебното бобено стъбло, което изникваше от земята сред облак от пара; вещицата, която се кискаше злокобно пред шоколадовата къщичка; чаеното парти на Лудия шапкар; вълкът с ношната шапчица, който дебнеше край релсите и се хвърляше към влака при минаването му. След последния завой зърнахме три къщурки — от слама, от съчки и от тухли, добре познати на децата от любимата им приказка за трите прасенца.

— Внимавай, пази прасенцата! — извика Лейн, в този миг те изникнаха на релсите и заквичаха. Майк се запревива от смях и наду свирката. Както винаги прасенцата успяха да избегнат влака на косъм.

— Добре ли си, скъпи? Искаш ли си инхалатора?

— Не, няма нужда. — Майк се обърна към Лейн: — Благодаря, господин машинист!

— За мен беше удоволствие, Майк. — Протегна му ръка с обърната нагоре длан. — Дай пет за късмет.

Майк също разпери пръсти и шляпна дланта му. Имах чувството, че се чувства по-жив от всякога.

— Сега ми предстои друга работа — обяви Лейн. — Днес изпълнявам много роли. — И ми намигна.

Ани наложи вето над „Летящите чашки“, но позволи на Майк — не без известна тревога — да се качи на „Пикиращите самолетчета“. Стисна ръката ми още по-силно, щом самолетчето му се вдигна на метър над земята и започна да се накланя, но отпусна хватката, когато синът ѝ възторжено се провикна и се разсмя.

— Боже мой! — промълви. — Виж му косата! Как само се вее зад него! — Усмиваше се. И плачеше, но не го съзнаваше. Не осъзнаваше и че съм я прегърнал през кръста.

Фред беше на контролния пулт и благоразумно поддържаше средна скорост, вместо да пусне съоръжението на пълна мощност, което щеше да е опасно за Майк. След „летенето“ малчуганът беше твърде замаян и залиташе. С Ани го подхванахме от двете страни и му помогнахме да седне в инвалидната количка. Фред му донесе патериците.

— *Леле!* — промълви Майкъл — изглежда, само това можеше да изрече. — *Леле!*

Следващата спирка бяха „Главозамайващите моторници“ — земно съоръжение въпреки названието. Майк се качи в една лодка с Майло и плавателният съд се понесе по нарисованата вода. И двамата очевидно адски се забавляваха. Ние с Ани бяхме в друга моторница. Макар да бях работил в Джойленд повече от четири месеца, никога не се бях пробвал на това съоръжение и нададох вик, когато нашата лодка се размина на косъм с моторницата на Майк и Майло.

— *Бъзльо!* — извика ми Ани.

След това приключение Майк се задъха, но още не кашляше. Подкарахме количката му по „Следата на хрътката“ и си взехме безалкохолно. Потръчкото отказа да вземе банкнотата, която Ани му подаде.

— Днес всичко е безплатно, мадам.

— Може ли да си взема „Люта хрътка“, мамо? И захарен памук?

Тя се намръщи, после сви рамене и въздъхна.

— Добре. Запомни обаче, че тези неща си остават забранени, немирнико. Днес е изключение. И край с високите скорости.

Той подкара количката си към будката „Сочни Бау-бау“, а неговият бау-бау подтичваше отстрани. Ани се обърна към мен:

— Не става въпрос за здравословно хранене. Ако му стане зле на стомаха, може да повърне. А повръщането е опасно за деца в неговото състояние. Те...

Целунах я... всъщност само нежно допрях устни до нейните. Беше като да глътнеш капчица от сладка роса.

— Млъкни! — изшътках ѝ. — Прилича ли ти на болен?

Ани се ококори. Бях сигурен, че ще ме зашлеви и ще си тръгне. Денят щеше да бъде провален заради моята глупост. След миг обаче тя се усмихна и изпитателно впери очи в мен — поглед, от който внезапно ми олекна.

— Обзалагам се, че ако ти се отвори друга възможност, ще се справиш още по-добре с целуването.

Преди да измисля отговор, тя забърза след сина си. Но и да беше останала, нямаше да реагирам, защото бях като ударен с мокър парцал.

Ани, Майк и Майло се натъпкаха в една кабинка на лифта „Гондола“, който прекосяваше по въздуха целия парк. Ние с Фред Дийн ги следвахме отдолу с електромобил, в който бяхме сложили и инвалидната количка на Майк.

— Хлапето е страхотно — отбеляза Фред.

— Безспорно, но не очаквах да положиш толкова усилия.

— Не са само за малкия, а и за теб. Май не подозираш какъв голям принос имаш за успеха на парка, Дев. Съобщих на господин Истърбрук плановете си за посрещането на момчето и той ги одобри.

— Нима му телефонира?

— Естествено.

— А фокуса с розите... как го направи?

Фред подръпна маншетите си и скромно сведе поглед:

— Нали знаеш, че илюзионистите не си издават тайните.

— Изваждаше ли заек от шапката си, когато беше с „Блиц Брадърс“?

— Не. При тях монтирах, демонтирах и обслужвах съоръженията. И макар да нямах шофьорска книжка, карах камион, когато се налагаше да бягаме от нечие ранчо посред нощ.

— А къде се научи да правиш фокуси?

Фред посегна зад ухото ми, извади сребърен долар и го пусна в скута ми.

— Тук-там. Отварях си очите, не блеех. Дай газ, Джоунси, че изоставаме от твоите хора.

От последната станция на лифта, наречена „Небесна“, отидохме при въртележката, където Лейн Харди вече беше на линия. Вместо кепето на машинист отново носеше широкополата си шапка. От високоговорителите на парка още гърмеше рокендрол, но под широкия балдахин на въртележката, наричана на *дъра-бъра* „Шавливата Джени“, песента „Велосипед за двама“, изпълнявана на латерна, заглушаваше съвременните ритми. Беше на запис, но при все това звучеше мило и старомодно.

Преди Майк да се качи, Фред се отпусна пред него на едно коляно и намръщено го изгледа:

— Не можеш да се возиш на въртележката без шапка от Джойленд. Наричаме ги кучеглавки. Имаш ли си?

— Не — отвърна Майк. Още не кашляше, но под очите му се оформяха тъмни кръгове и беше преbledнял, въпреки че страните му горяха от възбудата. — Не знаех, че трябва...

Фред свали шапката си, надникна в нея и ни я показа. Беше празна като шапките на всички илюзионисти, когато ги показват на публиката. Отново погледна вътре и лицето му се проясни.

— Аха! — Измъкна нова кучеглавка и я сложи на главата на Майк. — Идеално! Кое животно ще яхнеш? Кон? Еднорог? Марва русалката? Лъва Лио?

— Да, лъва! — извика Майк. — Мамо, ти се качи на тигъра до мен!

— Разбира се. Открай време мечтая да яздя тигър.

— Хей, шампионе — подхвърли Лейн, — чакай да ти помогна да се изкачиш по рампата.

Той забута инвалидната количка, а пък Ани прошепна на Фред:

— Да приключваме вече. Денят ще е незабравим за него, но...

— Губи сили — кимна той. — Разбирам.

Ани възседна озъбения зеленоок тигър до лъва на Майк. Майло се настани помежду им и се ухили... доколкото кучетата могат да се усмихват. Въртележката се задвижи и вместо „Велосипед за двама“ зазвуча прочутият „Раг от Дванайсета улица“ на Юдей Боуман. Фред сложи ръка на рамото ми:

— Ще те чакаме при виенското колело, но първо мини през гардеробната. И поживо, ако обичаш, не се мотай.

Понечих да попитам защо, после разбрах. Затичах се към гардеробната. Без да се мотая.

През онова октомврийско утро на 1973 година за последен път носих козината. Сложих си го в гардеробната и с електромобила минах през подземните проходи, за да се озова отново в центъра на Джойленд, като „пришпорвах“ машината, за да не закъснея. Бях отметнал като качулка главата на Хауи и тя подскачаше на гърба ми. Озовах се зад шатрата на мадам Фортуна тъкмо навреме. Лейн, Ани и Майк се задаваха по централната алея. Лейн буташе количката на Майк. Не забелязаха, че надзъртам иззад шатрата, защото бяха вдигнали глави и зяпаха виенското колело „Каролайна“. Фред обаче ме видя. Вдигна ръка (или лапа, ако повече ви харесва). Той кимна, обърна се и също вдигна ръка, давайки знак на човека в малката звукова кабина над Центъра за обслужване на клиенти. След секунди от високоговорителите зазвуча музиката на Хауи. Пръв беше Елвис с „Хрътка“.

Изскочих от прикритието си и подхванах танца на Хауи, който беше някакво смотано подобие на степ. Майк зяпна. Ани притисна ръце към слепоочията си, сякаш внезапно я беше връхлетяло нетърпимо главоболие, после прихна. Мисля, че това беше коронното ми представление. Подскачах и потропвах около инвалидната количка на Майк, без да забележа, че от другата страна Майло изпълнява почти същите движения. Елвис млъкна, „Ролинг Стоунс“ запяха „Да разходиш кучето“ — за щастие парчето беше кратко — оказа се, че съм загубил форма.

Завърших, като разперих ръце и извиках:

— Майк! Майк! Майк! — За пръв и за последен път Хауи проговори и за свое оправдание ще кажа, че виковете ми доста приличаха на кучешки лай.

Майк се надигна от количката си, също разпери ръце и политна напред. Знаеше, че ще го хвана, и аз го сторих. Деца, които бяха наполовина на неговата възраст, ме бяха прегръщали през цялото лято, но за пръв път ми стана толкова приятно. Съжалявах само за едно: че не мога да го преобърна и да изкарам болестта от него, както бях изкарал парчето хотдог, заседнало в гърлото на Холи Стансфийлд.

Той притисна лице до козината и промърмори:

— Много си добър в ролята на Хауи, Дев.

Помилвах го с лапа по главата и неволно свалих кучеглавката му. Нямах как да му отговоря — одеде почти бях нарушил правилата, излайвайки името му, — но си помислих: „Доброто дете заслужава добро куче. Питай Майло, ако не вярваш.“

Майк се взря в сините мрежести очи на Хауи.

— Ще дойдеш ли с нас на колелото?

Закимах енергично и отново го погалих по главата. Лейн вдигна кучеглавката и му я нахлупи.

Ани се приближи до мен. Беше скръстила ръце на гърдите си, но очите ѝ закачливо проблясваха.

— Може ли да ви сваля ципа, господин Хауи?

Ох, колко ми се искаше, но, разбира се, не можех да ѝ позволяя. Всеки увеселителен парк си има правила и закони; едно от непоклатимите правила в Джойленд беше Хауи Щастливата хрътка да си остане Хауи за чинчилите и за нищо на света да не сваля козината пред тях.

Върнах се в подземния проход, оставих козината в електромобила и настигнах Ани и Майк на рампата към виенското колело „Каролайна“. Ани разтревожено го огледа и се обърна към сина си:

— Майк, наистина ли искаш да се качиш?

— О, да! Това ми беше най-голямото желание!

— Добре, ще се повозим и на виенското. — Кимна тя и ми прошепна: — Не страдам от аерофобия, но перспективата не ме очарова, честно казано.

Лейн държеше отворена вратата на една кабинка:

— Заповядайте. Ще ви кача високо, високо, където въздухът е разреден, но няма да ви мигне окото. — Наведе се и почеса Майло по ухото. — Това приключение ще го пропуснеш, приятелче.

Седнах отвътре, най-близо до механизма. Ани се настани по средата, а Майк — от външната страна, откъдето изгледът бе най-добър. Лейн спусна предпазния лост, върна се при контролния пулт и килна шапката си на обратно.

— Чудесата ви очакват! — подвижна и кабинката потегли нагоре с величественото спокойствие на процесия по коронасьване.

Бавно светът се разстла под нас: първо паркът, после кобалтовосиният океан отдясно и низината на Северна Каролина от лявата ни страна. Щом „Каролайна“ стигна връхната си точка, Майк пусна предпазния прът, вдигна високо ръце и извика:

— *Летим!*

Усетих длан на бедрото си. Ани! Погледнах я, а тя беззвучно произнесе: „*Благодаря.*“ Не знам колко пъти ни завъртя Лейн — мисля, че направихме повече от обичайните обиколки, — но не съм сигурен. Най-ясно си спомням лицето на Майк — бледо и възторжено, и как дланта на Ани сякаш прогаряше бедрото ми. Не я махна чак докато колелото не спря.

Майк се обърна към мен и промълви:

— Сега знам какво чувства хвърчилото, когато лети.

И аз вече знаех.

Когато Ани каза на Майк, че му стига толкова, той не възрази. Беше капнал от умора. Лейн го намести в количката, а малкият вдигна ръка и разпери пръсти:

— Дай пет за късмет.

Лейн се усмихна и плесна дланта му.

— Пак да дойдеш, Майк.

— Благодаря. Велико беше.

С Лейн забутахме количката по централната алея. Павилионите от двете страни отново бяха затворени, работеше само стрелбището „Ани Оукли“. Зад тезгяха, където през цялото лято стоеше Татенцето Алан, сега беше Фред Дийн с официалния си костюм. Зад него, задвижвани верижно, зайци и патици се носеха в противоположни посоки. Над тях бяха яркожълтите керамични пиленца. Те бяха неподвижни, но пък много малки.

— Желаете ли да изпробвате уменията си за стрелба, преди да си тръгнете от парка?
— попита Фред. — Днес няма губещи. Всеки печели награда.

Майк погледна Ани:

— Може ли, мамо?

— Разбира се, миличък. Но няма да се бавим, нали?

Той се опита да стане от количката, обаче не можа. Прекалено изморен беше. С Лейн го хванахме под мишниците и му помогнахме да се изправи. Той взе пушка и стреля два пъти, но вече не можеше да държи здраво оръжието, въпреки че беше леко. Сачмите се удариха в платнището зад сергията и се изтъркаляха в канавката под него.

— Явно не ме бива — измънка хлапето и остави пушката.

— Май да — съгласи се Фред, — но както вече казах, днес всеки печели награда. — И свали от рафта най-големия Хауи, който дори отлични стрелци печелеха едва след като похарчеха осем-девет долара за презареждане.

Майк му благодари и отново седна — изглеждаше зашеметен. Глупавото плюшено куче беше голямо почти колкото него.

— Опитай и ти, мамо — подхвърли след малко.

— Не, няма нужда — отвърна Ани, но ми се стори, че ѝ се иска. Подказа ми го нещо в погледа ѝ — сякаш измерваше разстоянието от тезгяха до мишените.

— Моля ти се! — Той погледна първо мен, после Лейн. — Мама е много добра в стрелбата. Преди да се родя, веднъж е спечелила в Камп Пери първа награда за стрелба от легнало положение, и два пъти — втора. Камп Пери е в Охайо.

— Не искам...

Лейн вече ѝ подаваше една от модифицираните 22-калиброви пушки:

— Да видим най-доброто представяне на „Ани Оукли“, Ани.

Тя взе пушката и я огледа по начин, нетипичен за повечето чинчили.

— Произвежда по десет изстрела — добави Фред.

— Ако се съглася, може ли да стрелям два пъти?

— Колкото желаете, мадам. Днес е вашият ден.

— Мама е стреляла и по панички с дядо — обяви Майк.

Ани вдигна пушката и стреля десет пъти с двусекундни паузи между изстрелите. Свали две движещи се патици и три движещи се заека. Не обърна внимание на керамичните пиленца.

— Похвално! — възкликна Фред. — Изберете си награда от средната полица!

Тя се усмихна.

— Петдесет процента не са за похвала. Татко щеше да умре от срам. Може ли да презаредя?

Фред измъкна изпод тезгяха хартиен конус („малката порция“ на *дъра-бъра*) и забучи върха му в дупчица на цевта. Десетте сачми изтракаха вътре.

— Мерниците им пипани ли са? — продължи Ани.

— Не, мадам. В Джойленд не мамим. Но ще ви излъжа, ако кажа, че Татенцето Алан — човекът, който държи стрелбището, — си е дал труд да ги регулира.

Бях работил с Татенцето и знаех, че изявлението на Фред е, меко казано, некоректно. Регулирането на мерниците беше последното, с което Алан би се заел. Колкото по-добре стреляха лапнишараните, толкова повече награди трябваше да им раздава, а той ги плащаше от джоба си. Правилото важеше за всички собственици на павилиони. Да, стоките бяха евтини, но не и безплатни.

— Бие вляво и по-високо — каза Ани по-скоро на себе си, после вдигна пушката, намести я в трапчинката под дясното си рамо и стреля десет пъти. Този път нямаше пауза между изстрелите и тя не благоволи да се занимава с патиците и зайците. Прицели сев керамичните пиленца и пръсна осем.

Върна пушката на тезгяха, а Лейн свали широката кърпа, омотана около шията му, и избърса потта и мръсотията от лицето си, като шепнеше:

— Мили Боже... Господи... Никой не е уцелвал осем пиленца.

— Пропуснах само последното, а при тази дистанция би трябвало да улуча всичките. — Ани не се хвалеше, просто отбелязваше факта.

Майк се обади почти извинително:

— Казах ви, че е добра. — После притисна юмрук до устните си и се закашля. — Щяла е да участва в олимпиадата, само че ѝ се наложило да напусне колежа.

— Ти сякаш си самата Ани Оукли — заяви Лейн, докато напъхваше кърпата в задния си джоб. — Всяка награда е твоя, хубава госпожо. Избирай.

— Аз вече си получих наградата. Денят беше забележителен. Не намирам достатъчно думи да благодаря на двама ви. — После се обърна към мен. — И на него. Нямаме представа колко дълго ме убеждава. Защото съм глупачка. — Тя целуна Майк по главата. — А сега смятам да отведа сина си у дома. Къде е Майло?

Огледахме се и го видяхме да седи с подвита опашка пред „Къщата на ужасите“.

— Майло, тук! — повика го Ани.

Кучето наостри уши, но не се подчини. Дори не се обърна към нея, а продължи да се взира във фасадата с нарисуваните черепи, все едно четеше и препрочиташе надписа „Влез, ако ти стиска“.

Докато Ани го гледаше, аз се обърнах към Майк. Малчуганът беше изтощен от приключенията в лунапарка, но кой знае защо изглеждаше доволен. Да, беше налудничаво да си кажа, че с кучето са се уговорили предварително, ала си го помислих.

И още го мисля.

— Избутай количката ми дотам, мамо — промълви Майк. — Той ще тръгне с мен.

— Няма нужда — намеси се Лейн. — Ако имате каишка, аз ще го доведа.

— Каишката е в джоба на количката — каза Ани.

— Май не е — възрази малчуганът. — Провери, но съм почти сигурен, че я забравих.

Ани зарови в джоба, а пък аз си помислих: „Забравил си я, ама друг път.“

— О, Майк — укори го Ани. — Колко пъти съм ти казвала, че си отговорен за кучето, защото е твое?

— Извинявай, мамо — смотолеви Майк и обясни на Фред и на Лейн: — Почти не използваме каишката, защото Майло винаги идва, като го повикаме.

— Само не и когато се налага. — Ани сви длани като фуния и се провикна: — Хайде, Майло! Ще си вървим у дома! — После с много по-благ тон добави: — Бисквитка, Майло! Ела да ти дам бисквитка!

Ако мен повикаше толкова мило, щях да дотичам с изплезен език. Майло обаче не помръдна.

— Хайде, Дев — подкани ме Майк. Сякаш аз също участвах в заговора, но бях пропуснал момента да се включа.

Хванах дръжките на инвалидната количка и я подкарах по Джойленд Авеню към „Къщата на ужасите“. Ани ни последва. Фред и Лейн останаха на стрелбището, Лейн се облегна на тезгяха между окачените на верижки въздушни пушки. Беше свалил широкополата си шапка и я въртеше на показалеца си.

Приближихме се до кучето и Ани го изгледа накриво:

— Какво те прихваща, Майло?

Като чу гласа ѝ, животното завъртя опашка, но не я погледна. Нито се помръдна. Стоеше на стража и щеше да остане така, докато го издърпаха насила.

— Майкъл, моля те, накарай го да ни последва, за да се приберем у дома. Трябва да си почи...

Случиха се две неща, преди да довърши фразата. Не съм сигурен за последователността им. През годините отново и отново си представях случилото се — най-вече нощем, когато не можех да заспя, — но пак не съм сигурен. *Мисля*, че първо чухме тропот: шумът от вагонче, движещо се по релсата. Но може да е било и падането на катинара. Нищо чудно и двете събития да се бяха случили едновременно.

Грамадният катинар, заключващ двойната врата на „Къщата на ужасите“, падна и остана на дъските, проблясвайки под октомврийското слънце. По-късно Фред Дийн каза, че вероятно катинарът не е бил заключен както трябва и се е отворил от вибрациите, предизвикани от движещото се вагонче. Звучеше логично... и все пак обяснението беше глупаво.

Аз лично бях сложил този катинар и си спомнях как скобата си щракна при затварянето. Спомнях си, че дори го подръпнах, за да се уверя, че се е заключил, както постъпваме обикновено. Да не говорим, че оставаше въпросът, на който Фред дори не се опита да отговори: как се беше задвижило вагончето, след като бушоните в „Къщата на ужасите“ бяха изключени. Колкото до това какво се случи после...

Ето как приключваше всяко пътуване в „Къщата на ужасите“. В далечния край на Камерата за изтезания, точно когато си помислехте, че обиколката е свършила, и вече не бяхте нащрек, пищящ скелет (кръстен от новациите Ужасната Хърба) политаше към вас, заплашвайки да се блъсне във вагончето ви. Машинално се отдръпвахте назад и пред вас се изпречваше каменен зид. На него с флуоресцираща боя бяха нарисувани разлагащо се зомби и надгробна плоча с надпис „КРАЙ НА ПЪТУВАНЕТО“. Разбира се, стената се отваряше по средата, за да пропусне вагончето, но последното сплашване беше много ефектно. След това „препятствие“ влакчето излизаше на светло, описваше полукръг, после минаваше през още една двойна врата и спираше, но вече дори възрастните мъже и жени крещяха от ужас. Финалните писъци (често придружавани от бурен смях на облекчение) бяха най-добрата реклама на „Къщата на ужасите“.

През този ден нямаше писъци. Което беше съвсем естествено, защото след отварянето на двойната врата вагончето излезе празно. Плавно зави, удари се леко в следващата двойна врата и спря.

— Ха така — прошепна Майк. Убеден съм, че Ани не го чу, защото цялото ѝ внимание беше насочено към вагончето. Момчето се усмихваше.

— Каква е причината влакчето да потегли само? — попита тя.

— Не знам — отвърнах. — Вероятно късо съединение. Или внезапна промяна в напрежението на електричеството.

И двете обяснения звучаха убедително, стига човек да не знаеше за изключените бушони.

Повдигнах се на пръсти и надникнах във вагончето. Първото, което забелязах, беше, че предпазният лост е вдигнат. Ако Еди Паркс или някой от помагачите новаци беше забравил да го свали, прътът трябваше да се спусне автоматично, след като вагончето се задвижеше. Беше стандартна предпазна мярка. Вдигнатият предпазен лост ме навеждаше на странни мисли, защото знаех, че тази сутрин Фред и Лейн бяха включили електричеството само за съоръженията, използвани от Майк.

Зърнах нещо под седалката — беше реално като розите, които Фред подари на Ани, само дето не беше червено, а синьо.

Синя диадема.

Тръгнахме обратно към вана. Майло, отново примерен, припкаше редом с количката на Майк.

— Връщам се веднага щом ги закарам — казах на Фред. — Ще поработя извънредно. Той поклати глава:

— Стига ти за днес. Легни си рано и ела утре в шест. Вземи си повечко сандвичи, защото всички ще работим извънредно. Очаква се бурята да връхлети по-рано, отколкото метеоролозите предвиждаха.

Ани разтревожено промълви:

— Дали да не взема най-необходимото и да заведа Майк в града, как мислите? Не бива, защото е преуморен, но...

— Слушайте радиото довечера — посъветва я Фред. — Ако издадат заповед за евакуация, ще имате достатъчно време, но не ми се вярва да се случи. Вятърът ще е силен, нищо повече. Малко се тревожа за високите съоръжения — за „Мълния“ и за виенското колело...

— Няма страшно — прекъсна го Лейн. — Миналата година устояха на урагана „Агнес“ и сега ще издържат.

— Тази буря има ли си име? — попита го Майк.

— Наричат я „Гилда“, но не е ураган, а обикновен циклон.

Фред отново заговори:

— Вятърът ще започне да се усилва към полунощ, а дъждът ще рукне час-два по-късно. Лейн вероятно е прав за високите съоръжения, но все пак ни предстои много работа по обезопасяването им. Имаш ли дъждобран, Дев?

— Имам, да.

— Не е зле да го облечеш.

Прогнозата за времето, която чухме в колата на излизане от парка, поуспокои Ани. Очакваше се скоростта на вятъра да не надвишава петдесет километра в час, с изключение на редките по-силни пориви. Възможни бяха и незначителни наводнения, но нищо повече. Водещият заяви, че това било „време, чудесно за пускане на хвърчила“, което разсмя всички ни. Вече имахме общи спомени, което беше чудесно.

Спряхме пред голямата викторианска къща на Бийч Роу и видях, че Майк е задрямал. Вдигнах го и го сложих в количката. Не се затрудних, защото бях заякнал през последните четири месеца, а без ужасните шини момчето надали тежеше трийсет и пет килограма. Майло обикаляше количката, докато я тиках по рампата към къщата.

Майк поиска да отиде до тоалетната, но когато майка му понечи да хване дръжките на количката, той помоли аз да го заведа. Вкарах количката в банята, помогнах му да стане и смъкнах панталона му, докато той се държеше за специалното метално перило.

— Мразя, когато тя ми помага. Чувствам се като бебе.

Посегна да пусне водата, залитна и ако не го бях хванал, главата му щеше да попадне в тоалетната чиния.

— Благодаря, Дев. Днес вече си измих косата — подхвърли и като видя, че се засмях, също се ухили. — Ех, ако можеше да ни връхлети ураган! Ще е върховно.

— Друго щеше да говориш, ако наистина се случеше.

Спомних си урагана „Дория“ отпреди две години. Удари Ню Хемпшир и Мейн с ветрове със скорост сто и петдесет километра в час, като събори дървета в Портсмут, Китъри, Санфорд и Бъруик. Голям стар бор за малко не се срути върху къщата ни, мазето ни се наводни и четири дни бяхме без ток.

— Обаче не ми се иска въртележките и другите забавни неща да бъдат унищожени. Джойленд е най-хубавото място на света. Поне на което аз съм бил.

— Радвам се. Чакай да ти вдигна панталона. Не бива да се разхождаш разгачен пред майка си.

Той отново се засмя, само че смехът чу премина в кашлица. В коридора Ани хвана дръжките на количката и я подкара към спалнята.

— Да не се изнижеш, Девин — подхвърли през рамо.

Тъй като имах свободен следобед, нямах никакво намерение да се изнижа, още повече, че тя искаше да остана. Разходих се из салона, разгледах разни вещи, които сигурно бяха скъпи, но не представляваха интерес за младеж на двайсет и една години. Грамаден панорамен прозорец, почти заемащ едната стена, потапяше в светлина иначе мрачното помещение. От него се виждаха вътрешният двор, дъсчената пътека и океанът. На югоизток вече се скупчваха облаци, но небето над вилата още беше яркосиньо. Помня как си помислих, че все пак съм попаднал в голямата къща, макар че вероятно нямаше да имам възможност да преброя баните. Замислих се също за диадемата и се запитах дали Лейн ще я види, когато прибира вагончето. Какво друго си мислех ли? Че все пак бях видял призрак. Но не на човек.

Ани се върна:

— Майк те вика. Моля те, не оставай дълго.

— Добре.

— Третата врата вдясно.

Минах по коридора, леко почуках и влязох. Ако човек не видеше специалните перила, кислородните бутилки в ъгъла и стоманените шини, изправени на пост край леглото,

щеше да си каже, че се намира в обичайна момчешка стая. Нямаше бейзболна ръкавица и скейтборд, опрян до стената, но пък имаше плакати на Марк Шпиц и „Долфинс“ от Маями. На почетно място над леглото беше прочутата фотография на „Бийтълс“, прекосяващи Аби Роуд.

Усетих слаба миризма на камфор. Майк изглеждаше много мъничък в леглото, почти изгубен под зелената завивка. Майло се беше сгушил до него, свит на кравай, и Майк разсеяно го галеше. Трудно ми беше да повярвам, че това е същото хлапе, което победоносно размаха ръце, когато се озова на връхната точка на виенското колело „Каролайна“. Обаче не изглеждаше тъжен — напротив, лицето му сияеше.

— Видя ли я, Дев? Видя ли я, когато си тръгна?

Поклатих глава и се поусмихнах. Ревнувах от Том, но не и от Майк. Никога от Майк.

— Ех, ако можеше дядо да е с нас! Щеше да я види и да чуе какво каза, преди да си отиде.

— *Какво каза?*

— *Благодаря.* Отнасяше се за двама ни с теб. И те предупреди да внимаваш. Наистина ли не я чу? Поне една думичка?

Отново поклатих глава.

— Обаче знаеш, нали? — Лицето му беше бледо и уморено — лице на тежко болно момче, но очите му бяха бодри и жизнени.

— Да. — Отново си спомних диадемата. — Майк, какво ѝ се е случило, как мислиш?

— Някой я е убил — прошепна малкият.

— Едва ли ти е казала... — Не се наложи да довърша фразата, защото той вече клатеше глава. — Сега гледай да се напиш — добавих.

— Да, винаги се чувствам по-добре, като подремна. — Стисна клепачи, после бавно отвори очи. — На виенското колело беше най-хубаво. На „Железарията“. Все едно летяхме.

— Да — кимнах. — Да, така е.

Клепачите му отново се спуснаха и този път той не отвори очи. Тръгнах на пръсти към вратата. Миг преди да завъртя валчестата дръжка, Майк промълви:

— Пази се, Дев. Не е бяло.

Обърнах се към него. Беше заспал. Сигурен съм. Само Майло ме наблюдаваше. Излязох и безшумно затворих вратата зад себе си.

Ани беше в кухнята.

— Правя кафе, но може би предпочиташ бира. Имам „Блу Рибън“.

— Нека е кафе.

— Как ти се струва къщата?

Реших да съм откровен:

— Обзавеждането е малко... „старческо“ за моя вкус, но пък не съм учил за вътрешен декоратор.

— И аз. Така и не завърших колежа.

— Значи сме си лика-прилика.

— Не! Ти ще завършиш. Ще надмогнеш мъката от раздялата с момичето, което те е зарязало, ще се върнеш в университета и ще завършиш. Очаква те блестящо бъдеще.

— Откъде знаеш за...

— За момичето ли? Първо, все едно носиш плакат с това съобщение. Второ, Майк знае. Той ми каза. Той е моето блестящо бъдеще. Навремето следвах антропология. Щях да спечеля златен медал на Олимпиадата. Щях да посетя приказни екзотични страни и да вървя по стъпките на прочутата антроположка Маргарет Мийд. Щях да пиша книги и да дам всичко от себе си, за да спечеля обичта на татко. Знаеш ли кой е баща ми?

— Хазайката ми каза, че е проповедник.

— Да. Бъди Рос, човекът с белия костюм и с буйната бяла коса. Прилича на по-стар вариант на човека от телевизионната реклама за прозрачно фолио. Свърхпопулярна църква; изяви по радиото, а сега и по телевизията. Извън светлините на прожекторите той е гадняр с няколко положителни качества. — Ани наля кафе в две чаши. — Но според мен същото малко или много важи за всички ни, нали?

— Говориш като човек, който съжалева за много пропуснати неща в живота. — Не беше най-любезната реплика, но вече бяхме по-близки и можех да си я позволя. Поне така се надявах.

Ани ми поднесе кафето и седна срещу мен.

— Както се казва в песента, преживях това-онова. Но Майк е прекрасно дете и не мога да си кривя душата за едно: баща ми ни осигури финансово, та постоянно да съм със сина си. В крайна сметка обичта, изразена чрез чекова книжка, е за предпочитане пред липсата на обич. Днес взех решение. Мисля, че се случи, докато ти беше с глупавия костюм и изпълняваше глупавия танц. Докато наблюдавах Майк как се смее.

— И какво е то?

— Реших да дам на баща ми каквото иска: да го допусна в живота на Майк, преди да е станало късно. Вярно, че ми наговори ужасни неща за това как Бог е дал мускулната дистрофия на Майк, за да ме накаже за предполагаемите ми грехове, но аз трябва да загърбя горчивината. Ако искам извинение, дълго има да чакам. Защото в сърцето си татко още вярва, че е бил прав.

— Съжалявам.

Тя сви рамене, сякаш мнението му не я интересуваше.

— Сгреших, като забранявах на Майк да отиде в Джойленд, също и като не желяех да простя и се придържах към принципа „Каквото повикало, такова се обадило.“ Синът ми не е стока, която мога да заменя за друга. Мислиш ли, че на трийсет и една години вече е късно човек да порасне, Дев?

— Попитай ме, като ги навърша.

Тя се засмя.

— Едно на нула за теб. Извини ме за минута.

Нямаше я почти пет. Седях до кухненската маса и си пиех кафето. Когато се върна, беше свалила пуловера си. Сутиенът ѝ беше бледосин, почти с цвета на избелелите ѝ джинси.

— Майк спи дълбоко — каза ми. — Искаш ли да те заведа в стаята си, Девин?

Спалнята ѝ беше голяма, но изглеждаше така, сякаш след дългите месеци, прекарани в къщата, Ани още не си беше разопаковала багажа. Обърна се към мен и обви ръце около шията ми. Очите ѝ бяха широко отворени и много спокойни. Лека усмивка играеше по устните ѝ и вдълбаваше малки трапчинки от двете им страни.

— „Обзалагам се, че ако ти се отвори друга възможност, ще се справиш още по-добре с целуването.“ Помниш ли, че ти го казах?

— Да.

— Дали щях да спечеля облога?

Устата ѝ бе сладка и влажна. Вкусвах дъха ѝ.

Ани се отдръпна за миг и каза:

— Може би ще е само веднъж. Държа да го разбереш.

Не исках да е така, но го разбирах.

— Стига да не е... сещаш се...

Тя се засмя.

— Стига да не е чуване от благодарност ли? Не е, повярвай ми. Последния път, когато преспях с хлапе като теб, самата аз бях хлапе. — Хвана дясната ми ръка и я сложи върху копринената чашка, покриваща гърдата ѝ. Усещах лекото и ритмично биене на сърцето ѝ. — Явно още не съм се отърсила от проповедите на баща ми, защото се усещам възхитително греховна.

Целунахме се отново. Ани разкопча колана ми, свали ципа на панталона, после дланта ѝ се плъзна по издатината в боксерките ми. Ахнах.

— Дев?

— Какво?

— Правил ли си го преди? И не смей да ме лъжеш.

— Не.

— Дъската ли ѝ хлопаше? За приятелката ти става дума.

— Май и двамата не бяхме в ред.

Ани се усмихна, пъхна хладната длан под бельото ми, хвана ме и леко ме замилва с палец; за миг ми хрумна, че в сравнение с тези ласки опитите на Уенди да ме задоволи изглеждаха доста нескопосани.

— Значи си девствен.

— Признавам се за виновен.

— Хубаво.

Не го направихме само веднъж, с което извадих късмет, защото първия път трая осем секунди. Максимум девет. Проникнах в нея (дотогава се справих), после обаче избухнах. Мисля, че съм бил по-засрамен само веднъж в живота си — като пръднах по време на участие в младежкия методистки лагер, — но май този път позорът ми беше по-голям.

— О, боже — изпъшках и с длан закрих очите си.

Ани се засмя, но в смеха ѝ нямаше и капчица подигравка.

— Странно, но се чувствам поласкана. Опитай се да се отпуснеш. Отивам да нагледам Майк. Предпочитам да не ме завари в леглото с Хауи Щастливата хрътка.

— Много смешно. — Струваше ми се, че ако се изчервя по-силно, кожата ми ще се подпали.

— Мисля, че пак ще си готов, като се върна.

Това е хубавото да си на двайсет и една, Дев. Ако беше на седемнайсет, вече щеше да си готов.

След малко се върна с две бутилки безалкохолно в кофичка за лед, но когато си свали халата и застана гола пред мен, изобщо не ми беше до кока-кола. Втория път беше доста по-добре; мисля, че го докарах до четири минути, обаче капитулирах, когато Ани тихо застана. Но пък каква капитулация беше!

После позадряхмахме, Ани беше отпуснала глава на рамото ми. По едно време промърмори:

— Добре ли си?

— Толкова добре, че чак не ми се вярва.

Не я видях да се усмихва, но го почувствах.

— След толкова години тази стая да бъде използвана за нещо друго освен за спане.

— Баща ти никога ли не идва във вилата?

— Понякога се отбива, но за кратко, а и аз започнах да идвам отново само защото на Майк много му харесва. Понякога приемам, че той почти със сигурност ще умре, но в повечето случаи не успявам. Правя сделки със себе си. „Ако не го заведе в Джойленд, няма да умре. Ако не се одобря с баща ми и той не дойде да го види, няма да умре. Ако останем тук, няма да умре.“ Преди две седмици, когато за пръв път го накарах да облече яке, за да отидем на брега, се разплаках. Попита защо плача, а пък аз му отговорих, че съм в месечния си цикъл. Той знае какво е това.

Спомних си как на паркинга на болницата Майк ѝ беше казал: „Не е речено, че ще е последното хубаво нещо.“ Но рано или късно щеше да дойде и последното хубаво нещо. Идва за всички ни.

Тя седна на леглото и се загърна с чаршафа.

— Помниш ли думите ми, че Майк е моето бъдеще? Моята блестяща кариера?

— Да.

— Не мога да си помисля за друго. Всичко извън него ми е... бяло петно. Кой беше казал, че в Америка второ действие няма?

Хванах ръката ѝ:

— Не се тревожи за второто действие, преди да е приключило първото.

Ани издърпа дланта си и ме помилва по лицето:

— Млад си, но не си съвсем глупав.

Беше трогателно, обаче аз наистина се чувствах като кръгъл глупак. Заради Уенди, ала не само заради нея. Усетих как мислите ми пак се отплесват към проклетите снимки в папката на Ерин. Имаше нещо в тях... нещо, което...

Ани отново легна. Чаршафът се плъзна надолу и откри зърната на гърдите ѝ. Усетих, че отново се възбудям. В известно отношение беше чудесно да си на двайсет и една.

— Голяма забава беше на стрелбището. Понякога забравям какво удоволствие е синхронът между окото и ръката. Първата си пушка получих на шест години. Подари ми я татко. Беше най-обикновена въздушна еднозарядна пушка, но аз се влюбих в нея.

— Сериозно?

Ани се усмихна:

— Да. Само в това отношение с него имахме допирни точки. — Опря се на лакът и добави: — От юноша е започнал да пробутва като стока версията за адските мъки, които очакват грешниците, и не опира само до парите. Техните са му напълнили главата с нестандартни тълкувания на Евангелието и той искрено вярва на всяка дума. От друга страна, си остава на първо място южняк, а проповедничеството е на втори план. Притежава изработен по поръчка пикап, който му струва петдесет хиляди долара, но пикапът си е пикап. Още обича бисквитите в „Шонис“, които топи в сос от печено месо. Харесва кънтри. И обожава пушките си. Не ми е притрябвал неговият Христос, нито пикапът му, но пушките... любовта си към тях успя да ми предаде. Като погърмя, ми става

по-добре. Гадничко наследство, а?

Не продумах, само станах от леглото, отворих двете бутилки с кока-кола и подадох едната на Ани.

— Държи около петдесет пушки в къщата си в Савана — повечето са ценни антики — и още половин дузина в сейф тук. Аз имам две пушки в жилището си в Чикаго, само дето от две години не съм стреляла по мишена... до днес де. Ако Майк умре... — Тя допря бутилката до челото си, сякаш за да облекчи главоболието си. — *Когато Майк умре, първата ми работа ще е да се отърва от тях. Изкушението ще е прекалено голямо.*

— Майк не би искал...

— Не, разбира се, но не всичко опира до него. Друго щеше да е, ако като моя баща, светеца, вярвах, че ще заваря Майк да ме чака отвъд златните порти, за да ме поведе в отвъдното. Само че аз не вярвам. Като малка много се старах, обаче не се получи. Продължих да вярвам в Бог и в райа четири години след като „отписах“ Феята на зъбките, но в крайна сметка реших, че тези две понятия не съществуват. Според мен отвъд има само мрак. Няма мисъл, спомен или любов. Само мрак. Забрава. Ето защо ми е толкова трудно да приема онова, което се случва с детето ми.

— Майк знае, че има нещо повече от забрава — промълвих.

— Какво? Защо мислиш така?

„Защото жената беше там. Майк я видя, видя я и как си отива. Чу как ни благодари. А пък аз видях диадемата, а и Том навремето зърна призрака на мъртвата.“

— Попитай го — отвърнах. — Само не днес.

Тя остави бутилката и ме изгледа. Отново се усмихваше и в ъгълчетата на устните ѝ пак се бяха вдълбали очарователни трапчинки.

— Вече повтори. Предполагам, не ти се иска да потретиш.

Оставих моята бутилка до леглото.

— Ами, честно казано...

Ани протегна ръце към мен.

Първия път се изложих. Вторият път беше хубаво. Третият път... третият път беше върховно.

Отидох в салона и изчаках Ани да се облече. След малко тя се появи — отново беше с джинси и с пуловер. Спомних си синия сутиен под пуловера и ако щете вярвайте, отново се възбудих.

— Оставаме приятели, нали? — попита тя.

— Да, но искам да сме много повече.

— На мен също ми се иска, обаче сме дотук. Ако ме харесваш колкото аз теб, ще го приемеш. Можеш ли?

— Да.

— Радвам се.

— Колко още ще останете с Майк?

— Ако бурята не събори къщата тази нощ ли?

— Няма да я събори.

— Седмица. Майк има назначени прегледи при специалисти в Чикаго, които започват на седемнайсети, което означава, че трябва да се приберем преди това, та той да не бъде уморен от пътуването. — Дълбоко си пое дъх и добави: — Ще поканя дядо му на гости, но първо ще уговоря с него някои основни правила. Като начало, никакви бръщолевения за Исус.

— Ще се видим ли, преди да заминете?

— Да. — Тя ме прегърна и ме целуна. — Но не по този начин. Иначе още повече ще си объркам живота. Знам, че ме разбираш.

Кимнах.

— А сега си върви, Дев. Беше прекрасно. Благодаря ти. Най-хубавото преживяване оставихме за края, нали?

Така си беше. Преживяване, изпълнено със светлина и с радост, а не с мрак и със заплашителни сенки.

— Съжалявам, че не мога да направя повече. За теб. За Майк.

— И аз съжалявам — промълви Ани. — Само че е невъзможно да сме заедно в този наш свят. Ела утре на вечеря, ако бурята не е прекалено свирепа. Майк ще ти се зарадва.

Боже, колко беше красива! Харесвах я дори така — боса и с избелели джинси. Искаше ми се да я грабна в обятията си и да я отнеса в някакво безоблачно и щастливо бъдеще.

Не я прегърнах. Тръгнах си. „Само че е невъзможно да сме заедно в този наш свят“ — беше казала тя. И беше права.

Дяволски права.

Недалеч от Бийч Роу край двулентовото шосе се намираха няколко магазинчета, които бяха твърде непретенциозни, за да бъдат наречени открит търговски център: бакалия за деликатеси, фризьорски салон, дрогерия, клон на банката „Съдърн Тръст“ и ресторант „Mi Casa“, несъмнено посещаван от елита на Бийч Роу. Дори не погледнах редицата постройки, докато шофирах обратно към Хевънс Бей и пансиона на госпожа Шопло. Ако още не вярвах, че не притежавам дарбата на Рози Голд и на Майк Рос, този мой пропуск беше най-солидното доказателство.

Изпълних заръката на Фред Дийн и си легнах рано. Проснах се по гръб с ръце на тила, заслушах се в шума на прибоя, както правех през цялото лято, и си припомних докосването на Ани, стегнатите ѝ гърди, вкуса на устните ѝ. Най-вече си мислех за очите ѝ и за косата ѝ, разстлана на възглавницата. Не я обичах по начина, по който обичах Уенди (първата и донякъде глупава любов не се повтаря), но наистина я обичах, обичам я и досега. Най-вече заради добротата и търпението ѝ. Мнозина младежи са били посвещавани от по-възрастни жени в тайнството на секса, но не вярвам някой да е бил дарен с толкова нежност.

Дълго се мятах в леглото, накрая заспах.

Събуди ме тропането на някакъв капак на прозорец. Взех часовника си от нощното шкафче и видях, че е един и петнайсет. Не вярвах да заспя, докато блъскането не престанеше, затова се облякох и тръгнах към вратата, но се върнах за непромокаемото си яке. На долния етаж се поспрях за малко. От голямата спалня в дъното на коридора се разнасяше гръмкото и равномерно хъркане на госпожа Шопло. Някакъв си тропащ капак не можеше да смути съня ѝ.

Оказа се, че напразно съм се върнал за дъждобрана, защото още не валеше. Вятърът обаче се беше усилил и скоростта му вероятно надвишаваше четирийсет километра в час. Тихият ритмичен шум на приборя беше заменен от приглушен рев. Питам се дали синоптиците не са подценили „Гилда“, също и какво правят Ани и Майк в къщата на брега... и изпитах безпокойство.

Намерих открехнатия капак и го затворих с райбера. Прибрах се, качих се на горния етаж, съблякох се и отново си легнах. Този път сънят не идваше. Капакът вече не се блъскаше, но не можех да спра стенещия в стрехите вятър (прерастващ в писък при всеки по-силен порив). Не можех и да изключа мозъка си, след като беше заработил отново.

„Не е бяло“ — повтарях си наум. Наглед безсмислената фраза се опитваше да ми внуши нещо. Нещо, свързано с видяното в Джойленд по време на съботното ми посещение в компанията на Ани и Майк.

— *Над теб е надвиснала сянка, млади човече* — така ми каза Роза Голд в деня на запознанството ни. Питам се колко време е работила в Джойленд и къде се е подвизавала преди. Интересно ми беше дали произлиза от семейство на панаирджии... Всъщност имаше ли значение? — *Едно от тези деца е надарено с прозрение. Не знам кое.*

Аз знаех. Майк бе видял Линда Грей. И я беше освободил. Той, както се казва, ѝ беше показал вратата. Онази, която не бе успяла да открие сама. Затова му беше благодарила.

Затворих очи и си представих Фред на стрелбището — ослепителен с официалния си костюм и с вълшебния цилиндър. Видях как Лейн взема една от въздушните пушки, окачена на верижка. После Фред каза:

— *Произвежда по десет изстрела.*

— *Ако се съглася, може ли да стрелям два пъти?*

— *Колкото желаете, мадам. Днес е вашият ден.*

Отворих очи, защото няколко открития се сблъскаха в съзнанието ми. Седнах в леглото и се заслушах във вятъра и в гневния рев на приборя. После включих лампата и извадих от чекмеджето на бюрото папката на Ерин. Сърцето ми биеше до пръсване, когато отново подредих фотографиите на пода. Бяха качествени, но светлината беше твърде слаба. Облякох се отново, пяхнах снимките обратно в папката, пак слязох на долния етаж и отидох в салона. Над масата висеше лампа и от многото вечери, през които бях търпял поражение на скрабъл, знаех, че светлината ѝ е много силна. Между салона и коридора към стайте на госпожа Шопло имаше плъзгаща се врата. Затворих я, та светлината да не обезпокои хазайката. После запалих лампата, преместих върху телевизора кутията с плочките за скрабъл и извадих снимките. Бях твърде развълнуван, за да седна. Наведох се над масата, няколко пъти прередих фотографиите. Тъкмо когато щях да го сторя за трети път, ръката ми се вцепени. Видях *нещото*. Видях *него*. Не беше доказателство, което да се приеме в съда, обаче за мен беше достатъчно. Краката ми се подкосиха, затова все пак седнах.

Телефонът, от който толкова пъти се бях обаждал на баща ми (като всеки път

съвестно записвах продължителността на разговора в списъка на честта, предназначен за наемателите), внезапно извънтя. Само дето във ветровитото безмълвие на ранните часове на деня звъненето повече приличаше на писък. Изтичах до апарата и вдигнах слушалката, преди да е извънтял отново.

— П-по д-дяволите... — Само това успях да изрека, защото сърцето ми биеше до пръсване.

— Тъкмо ти ми трябваш. — Човекът от другата страна на линията май беше развеселен и приятно изненадан. — Очаквах да вдигне хазайката и се бях се подготвил да ѝ кажа, че твой близък е претърпял катастрофа.

Опитах се да проговоря. Не можах.

— Девин? — Гласът му звучеше закачливо. *Весело*. — Там ли си?

— Аз... един момент.

Притиснах слушалката до гърдите си, като се питах (*не е ли идиотско как работи съзнанието при внезапен стрес?*) дали онзи чува ударите на сърцето ми. Аз пък чувах равномерното хъркане на госпожа Шопло, но приглушено от затворената врата. Добре, че хазайката нямаше дериват в спалнята си. Отново притиснах слушалката до ухото си и промърморих:

— Какво искаш? Защо се обаждаш?

— Мисля, че знаеш, Девин... А дори и да не знаеш, вече е твърде късно, нали?

— И ти ли си екстрасенс? — Глупав въпрос, но в момента мозъкът и езикът ми се движеха по различни писти.

— Роза е по тая част. Нашата мадам Фортуна. — Той се изкиска, сякаш нямаше никакви грижи. Престореното му спокойствие не ме заблуди. Убийците не телефонират посред нощ, ако им е комфортно. Особено ако не са сигурни кой ще вдигне слушалката.

„Ала той си е подготвил алибито — казах си. — Тоя тип е бойскаут, може да е луд, но винаги е подготвен. Татуировката например. Тя грабва окото, като гледаш снимките. Не лицето. И не бейзболната шапка.“

— Знаех какво целиш — продължи. — Разбрах го още преди онова момиче да ти донесе папката със снимките. А днес... с хубавото майче и със сакатото дете... Каза ли им, Дев? Те ли ти помогнаха да се сетиш?

— Нищичко не знаят.

Вятърът се усили. Чувах го и в слушалката... сякаш мръсникът беше на открито.

— Хм... мога ли да ти вярвам?

— Можеш. Абсолютно. — Погледнах снимките. Татуираният с ръка на задника на Линда Грей. Татуираният ѝ помага да се прицели на стрелбището.

Лейн: Да видим най-доброто ти изпълнение на Ани Оукли, Ани.

Фред: Жесток изстрел!

Татуираният с рибоглавка и пясъчноруса брада тип катинарче. Птицата, татуирана на ръката му, се виждаше, защото ръкавиците бяха останали в задния му джоб, докато с Линда Грей не бяха влезли в „Къщата на ужасите“. Докато не я беше вкарал в тъмното.

— Все пак не знам дали да ти вярвам — замислено каза той. — Днес следобед остана доста дълго в голямата стара къща, Девин. Говорихте си за снимките, които ти донесе малката Кук, или само изчука госпожата? А може би и двете. Мамчето си го бива отвсякъде, нали?

— Не знаят нищо — повторих. Говорех тихо и не отделях поглед от затворената врата на салона. Очаквах всеки момент да се отвори и на прага да цъфне госпожа Шопло по нощница и с лице, лъснало от нощен крем. — Нито пък аз. Нямам доказателства, следователно съм с вързани ръце.

— Засега, но всъщност е само въпрос на време. Не можеш да върнеш звъна на камбаната. Не я ли знаеш тази стара поговорка?

— Да, да — измънках. Не я знаех, но в този момент бих се съгласил с него дори ако ми кажеше, че Боби Райдел (изпълнител, който всяка година изнасяше концерт в Джойленд) е президент на Съединените щати.

— Ето какво ще направиш. Ще дойдеш в Джойленд и ще си поговорим лице в лице. По мъжки.

— От къде на къде? Ще е пълна лудост, ако си този, за когото...

— О, знаеш, че съм този — прекъсна ме нетърпеливо. — А пък аз знам друго: ако отидеш в полицията, ще установят, че съм постъпил в Джойленд само месец след убийството на Линда Грей. Ще ме проучат и ще разберат, че съм работил с Уелман и в „Съдърн Стар“, и... познай от три какво ще се случи.

— Защо да не се обадя още сега?

— Знаеш ли къде се намирам? — В гласа му вече се прокрадваше гняв. Не, злоба. — Знаеш ли къде съм в момента, любопитен сополанко?

— Вероятно в Джойленд. В администрацията.

— Нищо подобно. В търговския център на Бийч Роу съм. Там, откъдето богатите кучки си купуват биопродукти. Богати кучки като гаджето ти.

Сякаш леден пръст се плъзна много бавно по гръбнака ми — от тила чак до опашната кост. Не продумах.

— Пред дрогерията има обществен телефон. Не е в кабина, но няма проблем, защото още не вали. Само вятърът се усилва. Аз съм до телефона и виждам къщата на приятелката ти. В кухнята свети, сигурно тя оставя лампата запалена и през нощта, но иначе в къщата е тъмно. Мога да затворя телефона и да съм там за шейсет секунди.

— Има аларма срещу крадци! — предупредих го, макар да не знаех дали имат, или нямат.

Той се разсмя:

— Мислиш ли, че на този етап ми пука? Няма да ми попречи да прережа гърлото на приятелката ти. Но първо ще я накарам да гледа как ще заколя онова, сакатото.

„Няма да я изнасилиши обаче — помислих си. — Дори да имаше време. Защото не можеш.“

За малко да му го кажа, но се въздържах. Колкото и уплашен да бях, знаех, че никак не е разумно да го предизвиквам.

— Беше толкова мил с тях — избърборих ни в клин, ни в ръкав. — Цветя... награди...

— Да, бе, хвърлям прах в очите на лапнишараните. Я ми кажи за вагончето, дето излезе от „Къщата на ужасите“. Какъв беше *този номер*?

— Нямам представа.

— О, напротив, имаш. Предлагам да го обсъдим. В Джойленд. Познавам форда ти, Джоунси. Левият му фар мига, на антената има симпатична хартиена въртележка. Ако не искаш да ида в онази къща и да режа гърла, ей-сега ще се качиш в таралясника и ще подкараш по Бийч Роу към Джойленд.

— Аз...

— Не ме прекъсвай, когато говоря! Като минеш край търговския център, ще ме видиш до една от паркираните коли. Сега затварям и ти давам четири минути да се появиш. Не те ли видя, ще убия жената и детето. Ясно ли е?

— Аз...

— Ясно ли е?

— Да!

— Ще карам след теб. Не се тревожи за портала, вече е отворен.

— Значи ще убиеш или тях, или мен. Трябва да избирам. Така ли?

— Да те убия ли? — възкликна, сякаш се изненада. — Не бой се, Девин. Това само ще утежни положението ми. Не, възнамерявам да изчезна. Няма да ми е за пръв път, нито за последен. Искам да си поговорим, нищо повече. За да разбере как се досети за мен.

— Мога да ти го кажа по телефона.

Мръсникът се засмя.

— И ще се простиш с възможността отново да си героят Хауи? Я си спомни какво стана с момиченцето, после с Еди Паркс! Хубавото майче и сакатото ѝ изчадие останаха за вълнуващата кулминация. Как не се сети? — Смехът му секна. — Четири минути!

— Виж...

Той затвори. Взрях се в лъскавите снимки. Отворих кутията за скрабъл, извадих една подложка и взех да ровя за автоматичния молив, с който Тина Акърли ни караше да записваме резултата. Написах:

Госпожо Шопло, ако четете това, с мен се е случило нещо лошо. Знам кой е убил Линда Грей. И другите.

Написах името му с главни букви.

И хукнах към вратата.

Стартерът на форда се закашля, но не запали. Цяло лято си повтарях, че ми трябва нов акумулатор, и цяло лято си харчех парите за други неща.

Чух гласа на баща ми: „*Задавяш мотора, Девин!*“

Отместих крака си от педала за газта и останах да седя в тъмното. Времето сякаш препускаше. Нещо ме подтикваше да изтичам обратно в пансиона и да позвъня на полицията. Не можех да се обадя на Ани, защото няхах номера ѝ, а заради прочутия ѝ баща надали го имаше в указателя. Дали гнусният убиец знаеше това? Вероятно не, но имаше дяволски късмет. Колкото и нагъл да беше, вече трябваше да е заловен, обаче още беше на свобода. Защото го съпровождаше късметът на дявола.

„*Ще се опита да влезе с взлом, Ани ще го чуе и ще го застреля.*“

Само че пушките бяха в сейф, така ми беше казала. Дори да извадеше една, вероятно щеше да завари мръсника, опрял бръснач в гърлото на Майк.

Превъртях отново ключа и понеже не натисках съединителя, карбураторът се напълни с гориво и фордът запали. Минах на заден ход по алеята и потеглих към Джойленд. Виенското колело и „Мълния“, оброчени с червени и със сини неонов светлини, се открояваха на фона на ниските, препускащи облаци. Тези две съоръжения винаги бяха осветени през бурни нощи — отчасти като ориентир за корабите в океана, отчасти да са като маяк за самолетите, снижаващи се към летището на окръг Париш.

Бийч Роу беше пуст. Над него се издигаха вихрушки пясък с всеки порив на вятъра, който понякога бе толкова силен, че разтърсваше колата ми. По асфалта вече се образуваха малки дюни. На светлината на фаровете ми изглеждаха като пръсти на скелет.

Като стигнах до редицата магазини, зърнах човек на паркинга до един от служебните пикапи на Джойленд. Вдигна ръка, когато минах покрай него, аз му магнах.

Следващата сграда откъм брега беше голямата викторианска къща. В кухнята светеше. Реших, че е флуоресцентната лампа над умивалника. Спомних си как Ани влезе без пуловер в кухнята. И сутиена ѝ с цвят, подобен на цвета на избелелите ѝ джинси. „*Искаш ли да те заведе в стаята си, Девин?*“

В огледалото за обратно виждане се появиха ярки петна и се приближиха. Беше включил на дълги светлини и не виждах колата, която ме следваше, но не беше нужно. Знаех, че е служебният пикап, също както знаех, че мръсникът ме излъга, като обеща да не ме убие. Бележката за госпожа Шопло щеше да си е там сутринта. Тя щеше да прочете името, което бях написал. Въпросът беше колко време щеше да ѝ отнеме, за да повярва. Той беше такъв чаровник с вечните стихотворни подмятания, подкупващата усмивка и накривената широкопола шапка. Всички жени си падаха по Лейн Харди.

Порталът наистина беше отворен. Преминах го и се опитах да паркирам пред стрелбището, което сега беше затворено. Онзи изсвири с клаксона и ми светна с фаровете да продължа напред. Щом стигнах до виенското колело, отново присветна. Изключих двигателя на форда не с пълното съзнание, че може никога повече да го включа. Червените неонов лампички на „Железарията“ хвърляха кървави отблясъци по таблото, по седалките, по лицето ми.

Фаровете на пикапа угаснаха. Чух как вратата се отвори и затвори. Чух и вятърът да свири между спиците на виенското колело — тази нощ воят му беше като зловещ писък. Разнасяше се и постоянно, насечено потракване. Колелото се тресеше на оста си, дебела като дървесен ствол.

Убиецът на момичето Грей — и на Диди Мобрей, и на Клодин Шарп, и на Дарлийн Стамнакър — се приближи до колата ми и почука по стъклото с цевта на пистолет. Със свободната си ръка ми направи знак да сляза. Подчиних се и промърморих:

— Обеща да не ме убиеш. — Гласът ми трепереше като краката ми.

Лейн чаровно се усмихна:

— Е, да видим накъде ще задуха вятърът, става ли? — Тази нощ шапката му бе килната наляво и нахлупена здраво, за да не отлети. Косата му не беше вързана на опашка като през работното време и се развяваше около лицето му. Вятърът се усили, колелото се разклати и жално изскрибуца. — Не я мисли „Железарията“ — добави Лейн. — Ако беше масивна конструкция, можеше и да падне, само че вятърът духа през отворите. Ти си имаш други грижи на главата. Кажи ми сега за онова вагонче. Ето какво ме интересува. Как го направи? С дистанционно ли? Много са ми любопитни такива играчки. Те са бъдещето, така мисля аз.

— Нямах дистанционно.

Той сякаш не ме чу и продължи да дърдори:

— Любопитно ми е и какво целеше. Да ме изобличиш ли? Ако е така, напразно си си правил труда. Вече бях разкрит.

— Тя го направи — отвърнах. Не знаех дали е точно така, но нямах намерение да замесвам Майк. — Линда Грей. Не я ли видя?

Усмивката му помръкна.

— Това ли успя да измислиш? Легендата за призрака в „Къщата на ужасите“? О, я се стегни! Дай си повече зор, ако обичаш.

Излизаше, че и той не е видял Линда Грей. Според мен обаче знаеше, че е имало нещо. Никога няма да го разбере със сигурност, но мисля, че затова предложи да доведе Майло. Не искаше да се доближаваме до „Къщата на ужасите“.

— Драги, тя беше там. Видях диадемата ѝ. Не помниш ли, че надзърнах във вагончето? Беше под седалката.

Той замахна така внезапно, че не успях да вдигна ръка да се предпазя. Удари ме по челото с дулото на пистолета и отвори рана. Пред очите ми заиграха звездички. Рукна кръв и ме заслепи. Политнах назад към перилото на рампата и се вкопчих в него, за да не падна, после избърсах кръвта с ръкава на дъждобрана.

— Не разбирам защо още се опитваш да ме сплашваш с бабини деветини — процеди той — и това никак не ми се нрави. Знаеш за диадемата, защото я имаше на снимка в папката, която ти донесе твоята любопитна приятелка колежанка. — Усмихна се... поточно се озъби — от чара му нямаше и следа. — Не продавай на краставичар краставици,

малкия.

— Но... ти не видя папката. — Стигнах до това елементарно умозаключение, въпреки че главата ми пулсираше от болка и ушите ми пищяха. — Фред я видя. И ти е казал, нали?

— Да. В понеделник. Обядвахме заедно в канцеларията му. Каза, че с оная колежанска курва си играете на детективи... всъщност не се изрази така, аз си го помислих. Мислеше, че е забавно. На мен обаче хич не ми беше забавно, защото видях как ти свали ръкавиците на Еди Паркс, когато онзи получи инфаркт. Тогава разбрах, че си играеш на детектив. Онази папка... Фред каза, че мърлата била изписала сума страници с бележки. Давах си сметка, че е въпрос на време да ме свърже с Уелман и със „Съдърн Стар“.

В съзнанието ми изникна тревожна картина — Лейн Харди пътува с влака до Анандейл с бръснач в джоба си.

— Ерин не знае за теб.

— Спокойно, малкия! Да не мислиш, че ще я погна? Напъни си пилешкото мозъче и разсъждавай логично. Междувременно двамата с теб ще се повозим.

Понечих да го попитам луд ли е, но при сегашното положение въпросът щеше да е глупав, нали?

— Защо се хилиш, Джоунси? Какво е толкова смешно?

— Нищо — отвърнах. — Нали не искаш да се качим на колелото при този силен вятър?

Ала моторът на „Железарията“ работеше. Не бях го осъзнал до този момент заради шума на вятъра и на приборя, придружаван от скърцането на колелото, но като се вслушах, го чух: ритмично бръмчене. Почти като мъркане. Хрумна ми нещо твърде очевидно: той вероятно смяташе да се самоубие, след като приключеше с мен. Може би си мислите, че трябваше да се досетя по-рано, защото е обичайно при лудите — постоянно четем във вестниците за такива неща. И вероятно имате право. Само че аз бях под голям стрес.

— Старата „Каролайна“ е супернадеждна — отбеляза той. — Бих се качил на нея дори ако вятърът духаше със сто километра в час, а не само с петдесет. Такава беше скоростта му, когато ураганът „Карла“ връхлетя крайбрежието преди две години, а на колелото нищо му нямаше.

— Как ще го включиш на скорост, ако и двамата сме в кабинката?

— Качи се и ще видиш. Или... — Той вдигна пистолета. — Или ще те застрелям веднага. И двата варианта ме устройват.

Изкачих се по рампата, отворих вратата на кабинката, спряла пред платформата за качване, и понечих да вляза.

— Не, не — спря ме той. — Ти ще си от външната страна. Изгледът е по-хубав. Дръпни се, Клайд. И си пхни ръцете в джобовете.

Мина покрай мен, без да свали пистолета. В очите ми влезе още кръв и потече по лицето ми, но не смеех да извадя ръка от джоба на дъждобрана, за да се избърша. Виждах как пръстът му на спусъка е побелял от притискането. Той седна от вътрешната страна и ми направи знак да се кача:

— Заповядай.

Подчиних се. Нямах избор.

— И затвори вратата, затова е сложена.

— Говориш като доктор Зюс — промърморих.

Той се ухили:

— Ласкателствата няма да ти помогнат. Затвори вратичката или ще ти прострелям

коляното. Мислиш ли, че някой ще чуе изстрела при този вятър? Съмнявам се.

Затворих вратичката и го погледнах. Държеше в едната ръка пистолета, а в другата — квадратен метален уред с антена.

— Казах ти, че ги обичам разни технически джаджи. Тази е на принципа на дистанционно за отваряне на гараж с няколко дребни модификации. Изпраща радиосигнал. Показах я на господин Истърбрук през пролетта, обясних му, че е идеална за поддръжка на колелото, когато новак управлява наземните контролни механизми. Той забрани да я използвам, защото не била одобрена от Щатската комисия за безопасност на съоръженията. Негодникът вечно гледа да си върже гащите. Канех се да я патентовам. Но като гледам, вече е късно. Вземи я.

Отново се подчиних. Беше обикновено дистанционно за отваряне на гаражни врати. Баща ми имаше почти същото.

— Виждаш ли бутона със стрелката нагоре?

— Да.

— Натисни го.

Поставих палеца си на бутона, но не го натиснах. Вятърът тук, долу, беше силен, а горе със сигурност щеше да ни отнесе. „Летим!“ — беше извикал Майк.

— Натисни го или получаваш куршум в коляното, Джоунси.

Натиснах бутона. Моторът на колелото веднага включи на скорост и кабинката започна да се издига.

— Хвърли го на земята.

— Какво?

— Хвърли го или получаваш куршум в коляното и никога вече няма да танцуваш степ.

Ще броя до три. Едно... две...

Хвърлих дистанционното. Продължавахме да се издигаме сред тъмната на ветровитата нощ. Чувах грохота на вълните с гребени от пяна — толкова бяла, че сякаш фосфоресцираше. Отляво цареше мрак. По Бийч Роу не се движеха коли, фарове не разсейваха тъмнината. Вятърът продължаваше да бушува. Лепкавата ми от кръв коса беше сплъстена на челото. Кабинката се тресеше. Лейн нарочно я разлюля още по-силно... ала пистолетът, насочен към мен, не се отклони. Неоновите светлини чертаеха червени линии по дулото.

Убиецът извика:

— *Тази вечер колелото не прилича на бабичка, а, Джоунси?*

Със сигурност не приличаше. Тази вечер кроткото виенско колело „Каролайна“ беше страховито. Когато стигнахме до най-връхната точка, яростен порив на вятъра раздруса конструкцията толкова силно, че кабинката се блъсна в стоманените подпори. Широкополата шапка на Лейн отлетя в нощта.

— Мамка му! Нищо, ще си купя друга.

Исках да го попитам как ще слезем, обаче се въздържах. Страхувах се да не отговори, че няма да слезем; боях се, че ако бурята не прекатури колелото и не прекъсне електричеството, ще продължаваме да се въртим, когато Фред пристигне сутринта. Двама мъртъвци в „Железарията“ на Джойленд. Май беше време да предприема нещо.

Лейн се ухили.

— Ще се опиташ да ми вземеш пистолета, нали? Погледът ти те издаде. Е, както казва Мръсния Хари в онзи филм: „Чувстваш ли се късметлия, боклук?“

Сега се спускахме надолу, кабината още се люлееше, но не чак толкова силно. Реших, че изобщо не се чувствам късметлия.

— Колко жени си убил, Лейн?

— Не е твоя работа, мамка му. И тъй като пистолетът е у мен, мисля, че е редно аз да задавам въпросите. Откога знаеш? От доста време, нали? Поне откакто мърлата колежанка ти е показала снимките. Но ти си траеше, та сакатото хлапе да изживее своя ден в парка. Грешката си е твоя, Джоунси. Типична грешка на лапнишаран.

— Досетих се едва тази нощ.

— На лъжата краката са къси.

Преминахме рампата и отново се издигнахме. Помислих си: „Вероятно ще ме застреля, когато кабинката е на върха. Тогава или ще гръмне и себе си, или ще ме изхвърли и ще скочи, когато кабинката се озове долу. Ще поеме риска и ще се надява да не си счупи я крак, я ключица.“ По-склонен бях да приема варианта убийство-самоубийство, но знаех, че няма да ме гръмне, докато не задоволя любопитството му.

— Може да съм глупав, но не и лъжец. Сто пъти разглеждах снимките и постоянно виждах в тях нещо познато, ала едва тази вечер ми се избистри какво е. Беше шапката. На снимките носиш бейзболна шапка рибоглавка, не широкопола шапка, ала и тя е килната на една страна, когато с Линда Грей сте при „Летящите чашки“, както и на другата фотография при стрелбището. Същото е и на останалите, където сте на заден план. Килната е ту на едната, ту на другата страна. Това ти е нещо като тик. Дори не го съзнаваш.

— Тези ли са ти доказателствата? Шибаната килната шапка?

— Не.

За втори път приближавахме връхната точка, но си мислех, че ще задържа положението поне за още едно завъртане. Мръсникът искаше да чуе отговора ми. Внезапно заваля силен дъжд — изля се като порой. „Ако не друго, ще измие кръвта от лицето ми“ — казах си. Отново се обърнах към Лейн и видях, че пороят не отмива само моята кръв.

— Един ден те видях без шапка и си помислих как в косата ти се забелязват първите бели нишки. — Почти крещях, за да заглуша воя на вятъра и шума на дъжда, който шибаше лицата ни. — Вчера те видях да бършеш шията си. Помислих, че е мръсотия. А тази нощ, когато ми хрумна това с шапката, се замислих за фалшивата татуировка на птица. Ерин забеляза как от потта тя се разтича. Явно полицаите са го пропуснали.

Виждах как колата ми и служебният пикап се уголемяват, докато колелото се спускаше надолу за втори път. Зад тях нещо голямо — може би платнище, откъснато от вятъра — се носеше по Джойленд Авеню.

— Не бършеше нечистотия, а боя. Беше се разтекла като татуировката. Както се е разтекла и сега. Не бели косми съм видял, а руси.

Лейн машинално докосна шията си и погледна чернилката по дланта си. Изкуших се да му се нахвърля, обаче той вдигна пистолета и дулото се втрени в мен като жестоко черно око.

— Някога бях рус — промърмори. — Но сега под черното съм твърде побелял. Имах стресиращ живот, Джоунси. — Усмихна се горчиво, сякаш бе тъжна шега, в която и двамата бяхме посветени.

Отново се издигахме и имах само миг да помисля за онова, което бях видял на централната алея. Бях го взел за платнище, а можеше да е кола с угасени фарове. Да, беше налудничаво, но все пак надеждата умира последна.

Дъждът продължаваше да ни облива като силен душ. Дрехите ми подгизнаха. Косата на Лейн се вееше като окъсан флаг. Надявах се да му попреча да дръпне спусъка поне за още една обиколка. А защо не и за две? Беше възможно, не и вероятно.

— След като започнах да мисля за теб като за убица на Линда Грей — не беше

лесно, Лейн, след като ме прие толкова сърдечно и ме научи на всички хватки, — вече виждах зад шапката, слънчевите очила и брадичката. Виждах теб. Не си работил тук...

— Управлявах мотокар в един склад във Флорънс. — Той сбърчи нос. — Работа за лапнишарани. Мразех я.

— Работел си във Флорънс, там си се запознал с Линда Грей, но си знаел всичко за Джойленд тук, в Северна Каролина, нали? Не знам дали си потомствен панаирджия, но панаирите винаги са те привличали. И когато си предложил на Линда да попътувате, тя се е съгласила.

— Бях нейното тайно гадже. Казах ѝ, че така трябва да бъде. Защото бях по-възрастен. — Усмихна се. — Тя се хвана. Всички се хващаха. Нямах представа колко е лесно да баламосаш младичките.

„Извратена откачалка — помислих си гневно. — Гадна извратена откачалка.“

— Довел си я в Хевънс Бей, отседнали сте в мотел и после си я убил тук, в Джойленд, макар да си знаел, че Холивудските момичета снимат на поразия. Доста дръзко, драги. Но пък удоволствието е по-голямо, нали? Да, несъмнено. Убил си я във влакче, пълно с чинчили...

— Лапнишарани — поправи ме. Най-силният до момента порив на вятъра разтrese колелото, но Лейн сякаш не го усети. — Наричай ги както щеш. Те са си лапнишарани. Нищичко не забелязват. Все едно очите им са на задника. Всичко минава и заминава.

— Възбужда те рискът, нали? Затова си се върнал тук и си постъпил на работа.

— По-малко от месец след... случката. — Той доволно се ухили. — През цялото време бях под носа на ченгетата. И знаеш ли какво? Бях... така да се каже, примерен... след онази вечер в „Къщата на ужасите“. Лошите дела бяха зад гърба ми. Можех да продължа да съм примерен гражданин на тази страна. Харесва ми тук. Бях започнал нов живот. Изобретих моята джаджа и щях да я патентовам...

— О, я стига! Рано или късно пак щеше да убиеш някого.

Отново бяхме на върха. Вятърът и дъждът ни брулеха безмилостно. Треперех като лист. Бях вир-вода, боята се стичаше по лицето на Лейн. Струйките приличаха на пипала, плъзнали по кожата му. „И сърцето, и умът му са черни като боята — помислих си. — Там няма място за усмивки.“

— Не. Бях излекуван. Налага се да те очистя, Джоунси, но само защото си напъха носа, където не трябваше. Жалко, защото те харесвам. Наистина те харесвам.

Стори ми се, че е искрен, и заради това случващото се беше още по-ужасно.

Пак се спускахме надолу. Светът под нас беше ветровит и залят от дъжда. Нямахше кола с изключени фарове — бях видял само скъсано платнище, което бях помислил за автомобил, защото така ми се искаше. Кавалерията не пристигаше. Мисълта, че идва помощ, можеше да ме погуби. Спасението ми беше в моите ръце и единственият ми шанс беше да ядосам Лейн. Здравата да го ядосам.

— Рискът може и да те възбужда, но не и изнасилването, нали? Иначе щеше да водиш жертвата си на някое закътано място. Но според мен онова между краката на тайните ти приятелки те е парализирало от страх. И какво си правил след всяко убийство? Лежал си в кревата, лъскал си бастуна и мислено си се хвалил заради храбростта си. Няма що, голям храбрец си, като си убивал беззащитни момичета.

— Млъкни!

— Можеш да ги свалиш, но не и да ги изучукаш. — Вятърът бучеше, кабинката се тресеше. Щях да умра, но в този момент не ми пукаше. Не знам доколко бях успял да ядосам извратеняка, обаче аз бях гневен и за двама ни. — Какво се случи, че те направи такъв? Мама ти стисваше пишлето с щипка за пране, когато подмокреше гащите ли? Или

чичо Стан те караше да му правиш свирки? Или...

— *Млък!* — Той се приведе към мен — със свободната си ръка стисна предпазния лост, с другата насочи срещу мен пистолета. Проблесна мълния и го освети: безумни очи, провиснала коса, изкривена уста. И насочен пистолет. — *Затвори си гадната уста, че...*

— ДЕВИН, НАВЕДИ СЕ!

Не се замислих, просто го направих. Нещо изплющя във ветровития мрак — звукът напомняше премляскване. Вероятно куршумът мина на косъм от главата ми, но нито го видях, нито го усетих, както става с героите в романите. Кабинката, в която се намирахме, мина покрай платформата за качване: видях Ани Рос, застанала на рампата с пушка в ръка. Косата ѝ се развяваше около бялото ѝ като платно лице.

Отново се понесохме нагоре. Погледнах Лейн. Не помръдваше, само устата му беше зейнала. По лицето му се стичаше черна боя. Беше забелил очи, виждаше се само долната част на ирисите. Куршумът почти беше отнесъл носа му. Едната ноздра висеше над горната му устна, останалото бе червена каша около черна дупка, голяма колкото десетцентовата монета.

Стовари се на седалката, няколко предни зъба изхвърчаха от устата му. Измъкнах пистолета от ръката му и го изхвърлих. Какво чувствах ли? Нищо. Само дете някакво много тихо гласче ми нашепваше, че тази нощ няма да умра.

— О! — отрони Лейн. А после: — А... — Ключна напред, брадичката му се опря на гърдите. Приличаше на човек, потънал в мисли. За пореден път достигнахме връхната точка. Проблесна светкавица и за миг обля в зловеща синкава светлина човека до мен. Вятърът продължаваше да фучи, колелото стенеше. Отново се снижавахме.

Отдолу Ани изкрещя (вятърът почти заглуши гласа ѝ):

— *Дев, как да го спра?*

Мислех да ѝ извикам да потърси дистанционното, но имаше опасност да го издирва половин час и пак да не го намери. Дори да го откриеше, можеше да е счупено и повредено. Освен това имаше по-добър начин.

— *Иди при мотора!* — изкрещях. — *Намери червения бутон! ЧЕРВЕНИЯТ БУТОН, АНИ! Задейства аварийната спирачка!*

Кабинката ми мина край нея и аз машинално отбелязах, че Ани е с джинсите и с пуловера, които бе носила по-рано, само дете сега те бяха подгизнали и залепнали за тялото ѝ. Нямаше яке, нито шапка. Беше дошла възможно най-бързо и знаех кой я е изпратил. Колко по-лесно щеше да е, ако Майк се бе фокусирал в Лейн от самото начало. Но и Роза не беше прозряла истинската му същност, макар да го познаваше от години (по-късно щях да узная, че Майк не е хранел никакви подозрения към Лейн Харди).

Кабинката пак пое нагоре. В скута на Лейн капеше черен дъжд, стичащ се от мократа му коса.

— *Чакай, докато сляза!* — провикнах се.

— *Какво?*

Не си направих труда да повторя, защото вятърът щеше да заглуши думите ми. Оставаше ми да се надявам, че тя няма да натисне червения бутон, когато съм на върха. Докато кабинката се издигаше към самото сърце на бурята, отново блесна мълния, този път придружена от силен гръм. Гръмотевицата сякаш събуди Лейн — той вдигна глава и ме погледна... не, опита се: очите му вече не бяха забелени, но гледаха в противоположни посоки. Кошмарният образ завинаги остана запечатан в съзнанието ми и още ме спохожда в най-неочаквани моменти: когато минавам през пункт за пътна такса, когато си пия кафето сутрин, а водещите от Си Ен Ен бълват лоши новини, когато ставам да пикая в три сутринта — време, наречено от някой поет „час на вълка“.

Лейн отвори уста и отвори бликна кръв. От гърлото му се изтръгна звук, напомнящ стърженето на цикада. Тялото му се загърчи. Стъпалата му забарабаниха по стоманения под на кабинката, сякаш той танцуваше степ. После застинаха и главата му отново клюмна напред.

„Дано си мъртъв — помислих си. — Дано този път си мъртъв.“

Колелото отново ме понесе надолу, поредната светкавица освети „Мълния“. Видях релсите да просветват за миг и си помислих: *„Можеше да съм на неговото място.“* Поредният порив на вятъра разлюля кабинката. Вкопчих се в предпазния лост, Лейн заподскача като голяма парцалена кукла.

Ани гледаше нагоре, като присвиваше очи срещу дъжда. Беше от вътрешната страна на перилата, до мотора. Дотук добре. Свих длани като фуния и се провикнах:

— Червеният бутон!

— Виждам го!

— Изчакай, докато ти кажа да го натиснеш!

Земята се приближаваше. Стиснах пръта. Когато покойният (надявах да е мъртъв) Лейн Харди беше на контролния пулт, виенското колело винаги спираше плавно, а горните кабинки само леко се полюшваха. Нямах представа как ще е с аварийното спиране, но скоро щях да разбера.

— Сега, Ани! Натисни го сега!

Хубаво, че се държах здраво. Кабинката се закова на около три метра от платформата и на около метър и половина от земята. И се килна. Лейн политна напред и се изгърби над предпазния лост. Машинално го сграбчих за ризата и го дръпнах назад. Едната му ръка тупна в скута ми, аз отвратено изпъшках и я изблъсках.

Предпазният лост отказа да се отключи, така че се наложи да се провра под него.

— Внимавай, Дев!

Ани стоеше до кабинката и протягаше ръце, сякаш да ме хване. Опряла беше на корпуса на мотора пушката, с която отне живота на Харди.

— Дръпни се назад — извиках и прехвърлих крак през кабинката. Отново проблесна мълния. Вятърът изсвири пронизително и колелото му отвърна със зловещ вой. Улових се за една подпора и се измъкнах от кабинката. Дланите ми се плъзнаха по мокрия метал и аз паднах. Приземих се на колене. След секунда Ани се озова до мен и ми помогна да се изправя.

— Добре ли си?

— Да.

Само че не бях. Светът кръжеше пред очите ми, всеки миг щях да припадна. Наведох се, пъгнах глава между коленете си и задишах дълбоко. Замайването продължи още секунда, после започнах да се овладявам. Изправих се отново, като внимавах да не правя резки движения.

Трудно бе да се прецени при този проливен дъжд, но бях почти сигурен, че Ани плачеше.

— Трябваше да го застрелям. Щеше да те убие. Нали? Моля те, Дев, нали щеше да те убие? Майк каза така и...

— Не си го слагай на сърцето — той не заслужава. И нямаше да съм първата му жертва. Убил е четири жени. — Спомних си предположението на Ерин за годините, през които не беше имало (по-точно не бяха открити) трупове. — Може би повече. Със сигурност са повече. Трябва да се обадим на полицията. Има телефон в...

Понечих да посоча към „Залата със загадъчните огледала“, но тя сграбчи ръката ми:

— Не! Недей! Още не.

— Ани...

Тя доближи лице до моето, сякаш искаше да ме целуне, само че тъкмо сега не ѝ беше до целувки.

— Как ще обясня присъствието си тук? Нима мога да им кажа, че в стаята на сина ми посред нощ се е появил призрак и му е съобщил, че ще умреш на виенското колело, ако не ти се притека на помощ? Не бива да замесваме Майк и ако ми кажеш, че съм го превърнала в лигаво мамино синче, аз... аз ще те убия.

— Не — промълвих. — Няма да ти го кажа.

— Е, как тогава съм се озовала тук?

Отначало няхах отговор. Спомнете си колко бях изплашен. Всъщност „изплашен“ е меко казано. Бях в шок. Вместо към залата с огледалата я поведох към вана и ѝ помогнах да седне зад волана. Заобиколих и се настаних до нея. Вече ми беше хрумнала идея. Беше простичка, тъкмо затова смятах, че ще мине. Затворих вратата и извадих портфейла си от задния джоб на джинсите. За малко да го изпусна на пода, докато го отварях, толкова силно трепереха ръцете ми. Намерих куп хартийки, но нищо за писане.

— Моля те, кажи, че имаш писалка или молив, Ани.

— Погледни в жабката. Ти ще позвъниш на полицията, Дев. Аз ще се върна при Майк. Ако ме арестуват, задето съм напуснала местопрестъпление... или за убийство...

— Няма да те арестуват, Ани. Ти спаси живота ми. — Докато говорех, ровех в жабката. Намерих наръчник за колата, квитанции от бензиностанции, опаковка с таблетки против стомашни киселини, пликче бонбони „М&М“, дори брошура от Свидетелите на Йехова с въпрос дали знам къде ще прекарам живота си след смъртта, но нямаше нито химикалка, нито молив.

— Не бива да се колебаеш... в подобна ситуация... така са ме учили. — Говореше на пресекулки, защото зъбите ѝ тракаха. — Прицелваш се... и стреляш... преди... да се разколебаеш... Трябваше да го прострелям... между очите... но заради вятъра... — Пресегна се и сграбчи рамото ми толкова силно, че ме заболя. Очите ѝ бяха огромни. — И теб ли улучих, Дев? Имаш рана на челото и ризата ти е окървавена!

— Раната ми е спомен от онзи мръсник — удари ме с пистолета... Ани, тук няма нищо за...

Обаче имаше: напилах химикалка, изтъркаляла се в дъното на жабката. Беше с избелял, но още четлив надпис „Пазарувайте в «Крюгер!»“ Няма да кажа, че тази химикалка отърва двамата Рос от сериозни неприятности с полицията, но спести на Ани разпитите защо е била в Джойленд през такава бурна нощ.

Подадох ѝ химикалката и моя визитка. Преди да потегля за срещата с убиеца, когато се изплаших, че пропускът ми да купя нов акумулатор може да коства живота на Ани и Майк, ми беше хрумвало да се върна в къщата и да ѝ позвъня... само дето няхах телефонния ѝ номер. Сега ѝ поръчах да го напише, а под номера да добави: „*Обади се, ако има промяна в плана.*“

Включих двигателя и отоплението. Ани ми върна визитката. Прибрах я в портфейла си, пъхнах го обратно в джоба на джинсите и хвърлих химикалката в жабката. После прегърнах Ани и целунах студената ѝ буза. Тя продължи да трепери, но не толкова силно.

— Спаси ми живота — промълвих. — А сега ще се погрижа вие с Майк да не пострадате заради мен. Слушай внимателно.

Тя ме изслуша.

Шест дни по-късно циганското лято се завърна в Хевънс Бей за последен кратък престой. Времето беше идеално за обяд на дъсчената пътека пред дома на Рос, само дето не можехме да отидем там. Мястото бе обсадено от репортери и фотографи — за разлика от двата акра, обграждащи голямата викторианска къща, плажът беше обществен. Историята как Ани е очистила Лейн Харди (който щеше да остане в историята като Панаирджийския убиец) само с един изстрел беше предизвикала сензация в цялата страна.

Не че репортажите бяха лоши. Тъкмо обратното. Уилмингтънският вестник започна поредицата със статия, озаглавена „ДЪЩЕРЯТА НА ЕВАНГЕЛИСТА БЪДИ РОС ПРОСТРЕЛВА ПАНАИРДЖИЙСКИЯ УБИЕЦ“. Заглавието в „Ню Йорк Поуст“ беше по-сдържано — „МАЙКА ГЕРОИНЯ“. Материалът бе придружен със снимки от по-младите и невинни години на Ани, на които тя изглеждаше прекрасно и много секси. „Инсайд Вю“, най-популярният за времето таблоид, пусна извънредно издание. Изкопали бяха фотография на Ани на седемнайсетгодишна възраст, направена след състезанието по стрелба в Камп Пери. Тя носеше впити джинси, тениска с надпис „Национална стрелкова асоциация“ и каубойски ботуши, държеше старовремска пушка „Пърди“ и синя лента. Редом с фотографията на усмихнатото момиче беше полицейска снимка на Лейн Харди на двайсет и една годишна възраст, направена след арест в Сан Диего (истинското име на негодника беше Ленард Хопгуд) за екхибиционизъм. Контрастът между двата фотоса беше страхотен. Заглавието гласеше „КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРЪТ“.

Тъй като бях второстепенен герой в драмата, за мен писаха местните вестници, но в таблоидите само се загатваше за моята роля. Явно не бях достатъчно секси.

Майк реши, че е страхотно да има МАЙКА ГЕРОИНЯ. Ани се отвращаваше от този цирк и нямаше търпение пресата да се нахвърли върху следващата сензация. Вестниците се занимаваха с нея още от времето, когато беше необузданата дъщеря на светия човек, прочута с танцуването си на бара в долнопробните заведения в Гринич Вилидж, и ѝ беше писнало от подобна „известност“. Затова отказа да дава интервюта, а прощалния пикник си устройхме в кухнята. Бяхме петима, защото Майло клечеше под масата, очаквайки вкусни хапки, а на един стол беше подпрян Исус, нарисуван на хвърчилото на Майк.

Багажът им беше в антрето. Когато приключехме с храненето, щях да ги закарам до международното летище в Уилмингтън. Частен самолет, нает от „Църква Бъди Рос“ ООД, щеше да ги отведе в Чикаго, извън моя живот. От полицията на Хевънс Бей (да не говорим за щатската полиция на Северна Каролина и дори за ФБР) несъмнено щяха да имат още въпроси към нея и в някакъв момент тя вероятно щеше да се върне, за да даде показания пред разширен съдебен състав. Тя беше МАЙКА ГЕРОИНЯ и благодарение на рекламната химикалка от Крюгер в жабката на вана в „Поуст“ нямаше да се появи снимка на Майк под заглавие „ЕКСТРАСЕНСЪТ СПАСИТЕЛ“.

Версията ни бе простичка и Майк не беше замесен. Проявил съм интерес към убийството на Линда Грей заради легендата, че призракът ѝ обитава „Къщата на ужасите“ в лунапарка. Обърнал съм се за помощ към моята приятелка и колежка от Джойленд Ерин Кук. Снимките на Линда Грей и убиеца ѝ са ми напомнили за някого, но едва след деня, прекаран от Майк в Джойленд, ми е просветнало кой е той. Преди да позвъня в полицията, Лейн Харди ми се е обадил, заплашвайки да убие Майк и Ани, ако не отида спешно в Джойленд. Дотук всичко бе вярно с изключение на една малка подробност: че Ани ми е дала телефонния си номер, за да ѝ се обадя, ако има промяна относно

уговорката Майк да посети парка. (Показах визитката на водещия разследването детектив, който не ѝ обърна внимание.) Казах, че съм се обадил на Ани от пансиона на госпожа Шопло, преди да тръгна за Джойленд, за да я предупредя да заключи вратите, да позвъни на полицията и да не мърда от къщи. Тя заключила вратите, но не изпълнила заръката да не мърда от къщи. Нито пък позвънила на полицията. Страхувала се, че ако Харди види светлините на патрулката, ще ме убие. Затова взела една пушка от сейфа и последвала Лейн със загасени фарове, надявайки се да го изненада. И успяла. Ето как тя стана МАЙКА ГЕРОИНЯ.

— Как го приема баща ти, Дев? — попита ме Ани.

— Освен дето обеща да дойде в Чикаго и да ти мие колата, докато е жив ли? — Тя се засмя, но баща ми наистина го беше казал. — Добре е. Другия месец се връщам в Ню Хемпшир. Ще прекараме заедно Деня на благодарността. Фред ме помоли да остана дотогава, за да му помогна със затварянето на парка, и аз се съгласих. Парите са ми нужни все пак.

— За учението ти ли?

— Да. Мисля да се върна в университета за пролетния семестър. Татко ще ми изпрати молба.

— Чудесно. Там ти е мястото, а не да боядисваш съоръжения и да подменяш изгорели крушки в увеселителен парк.

— Ще ни дойдеш на гости в Чикаго, нали? — попита Майк. — Преди съвсем да се разболея.

Ани се размърда неспокойно, но не продума.

— Задължително — отвърнах. — Как иначе ще ти го върна? — Посочих хвърчилото. — Каза, че ми го даваш само назаем.

— Тъкмо ще се запознаеш с дядо. Симпатяга е, като изключим, че е толкова заплеснат по Исус. — Той погледна изкосо майка си. — Поне аз така мисля. Има върховен електрически влак в сутерена.

— Дядо ти може да не пожелае да ме види, Майк. За малко да вкарам майка ти в сериозна опасност.

— Той ще знае, че не си го искал. Нямах вина, че си работил с онзи човек. — Лицето на Майк се изкриви. Остави сандвича, взе салфетка и се изкашля в нея. — Господин Харди изглеждаше много симпатичен. Разведе ни къде ли не.

„Много момичета също са го смятали за симпатичен“ — помислих си.

— Никога ли не те споходи предчувствие за него? — попитах.

Майк поклати глава и пак се закашля, после отговори:

— Не. Харесвах го. Мислех, че и той ме харесва.

Сетих се как на виенското колело Лейн бе нарекъл Майк „сакато изчадие“.

Ани сложи ръка на тънкото вратле на сина си и промълви:

— Някои хора крият истинското си лице, миличък. Понякога отгатваш, че носят маска, но невинаги. Дори хора с много силна интуиция могат да се заблудят.

Бях дошъл да обядваме заедно, да ги закарам до летището и да се сбогуваме, но имах и друга причина.

— Ще те попитам нещо, Майк. За призрака, който те събуди и ти съобщи, че съм в беда в парка. Може ли? Няма ли да те разстрои?

— Не, само че не беше като по телевизията — някакво прозрачно същество, което кръжи във въздуха и стене. Просто се събудих... и привидението беше там. Седеше на леглото ми като истински човек.

— Ще ми се да не говорите за това — намеси се Ани. — Той може да не се

разстройва, но мен ме... изважда от релси.

— Само още един въпрос и приключваме.

— Добре. — Тя се зае да разчиства масата.

Във вторник заведохме Майк в Джойленд. В сряда, малко след полунощ, Ани застреля Лейн Харди на виенското колело, като отне неговия живот и спаси моя. Следващият ден беше запълнен с показания пред полицията и с изплъзване от репортери. В четвъртък следобед Фред Дийн дойде да ме види и посещениято му нямаше нищо общо със смъртта на Лейн Харди.

Само дето аз си мислех, че има.

— Ето какво искам да знам, Майк. Жената от „Къщата на ужасите“ ли беше? Тя ли дойде и седна на леглото ти?

Очите на Майк се разшириха.

— О, не! Тя си отиде, няма я вече. Отидат ли си веднъж, не се връщат повече. Беше мъж.

През 1991, малко след шейсет и третия си рожден ден, баща ми претърпя сериозен сърдечен пристъп. Прекара седмица в окръжната болница в Портсмут, после го изписаха със строги наставления да пази диета, да свали десет килограма и да се откаже от вечерната пура. Той е сред малцината, които спазват лекарските указания, и сега, когато пиша тези редове, е на осемдесет и пет. Ако не броим отслабналото му зрение и износената тазобедрена става, още е в сравнително добра форма.

През 1973 нещата бяха различни. Според новия ми асистент за проучване (Гугъл Кроум) тогава средният престой е бил две седмици — първо в реанимацията, след това в интензивното отделение. Еди Паркс вероятно се беше подобрил в реанимацията, защото във вторник, когато Майк обикаляше Джойленд, бяха решили да го преместят в интензивното. Той получил втори инфаркт и починал в асансьора.

— Какво ти каза? — попитах Майк.

— Да събудя мама и да я накарам веднага да отиде в парка, иначе един лош човек щял да те убие.

Дали го беше предупредил още когато говорех с Лейн по телефона в салона на госпожа Шопло? Надали беше много по-късно, в противен случай Ани нямаше да се появи навреме. Попитах Майк, само че той не знаеше. Веднага щом призракът си отишъл (използва тъкмо тази дума — не бил изчезнал, нито бил излязъл през вратата или през прозореца, а си бил отишъл), — той натиснал копчето на интеркома до леглото си. Щом майка му отговорила, започнал да пищи.

— Достатъчно! — отсече Ани с тон, нетърпящ възражение. Беше застанала до умивалника с ръце на кръста.

— Не ми пречи, мамо. — Той се закашля. — Честна дума. — Отново се закашля.

— Тя е права — казах. — Достатъчно.

Дали Еди, този сприхав чудак, се беше явил на Майк, защото бях спасил живота му? Трудно е да се тълкуват мотивите на „преминалите отвъд“ (според израза на Рози, винаги придружаван от вдигнати ръце с обърнати нагоре длани), но се съмнявам. Състоянието му се беше подобрило само за седмица, а и той не я беше прекарал на Карибите, заобиколен от разгопени хубавици. Но...

Бях го посетил в болницата и с изключение на Фред Дийн аз бях единственият му посетител. Дори му занесох снимката на покойната му съпруга. Вярно, беше я нарекъл свадлива тъпа мизерница и нищо чудно да е била такава, но поне си бях направил труда. А той ми се беше отплатил за вниманието. Все едно по каква причина.

Докато пътувахме към летището, Майк се приведе към нас и каза:

— Искаш ли да чуеш нещо забавно, Дев? Той нито веднъж не те нарече по име. Викаше ти *малкия*. Сигурно е знаел, че ще се сетя за кого говори.

И аз така си помислих.

Пустият му Еди Паркс.

Тези събития се разиграха много отдавна, през вълшебната година, когато нефтът се продаваше за единайсет долара барела. Годината, през която сърцето ми беше разбито, изгубих девствеността си, спасих малко момиченце от задушаване и неприятен старец от инфаркт (от първия поне), а един луд човек едва не ме уби на виенското колело. Годината, през която исках да видя призрак и не ми се случи... макар че поне един беше видял мен. Беше също и годината, през която се научих да говоря на таен език и да танцувам с кучешки костюм. Годината, през която открих, че има по-лоши неща от това гаджето да те зареже.

Годината, през която бях само на двайсет и една, още млад и зелен.

Не отричам, че светът ми дари добър живот оттогава, но все пак го мразя. Дик Чейни, този апологет на въжеиграчеството, твърде дълго време служил като главен проповедник в Светата църква на Нагаждачеството, получи ново сърце, докато пишех тези редове — какво ще кажете, а? Живее си, докато толкова други достойни мъже умряха. Талантливи хора като Кларънс Клемънс. Умни като Стив Джобс. Свестни като стария ми приятел Том Кенеди. Общо взето, човек свиква. Не че има избор. Както изтъква У. Х. Одън: „Жетварят отвежда и онези, които тънат в пари, и свежите веселяци добри, и надарените с размер дори.“ Но Одън не започва изреждането с тях. Започва с „Дечица, ненаситили се на игри...“

Кое то ни отвежда към Майк.

Наех скромнен апартамент извън кампуса, когато се върнах в университета през пролетния семестър. Една студена вечер в края на март тъкмо приготвих вечеря за себе си и момичето, в което бях почти лудо влюбен, и телефонът иззвъня. Вдигнах и казах по обичайния си шеговит начин:

— Вехтошарницата на Девин Джоунс.

— Дев? Ани Рос се обажда.

— Ани! Еха! Чакай да намаля радиото.

Дженифър — момичето, в което бях почти лудо влюбен, — ме изгледа озадачено.

Намигнах ѝ и казах в слушалката:

— Пристигам два дни след началото на пролетната ваканция. Можеш да му кажеш, че съм обещал твърдо. Ще си купя билета следващата сед...

— Дев. Спри. Спри.

Долових тъгата в безжизнения ѝ глас и цялото щастие, че я чувам, мигом бе изместено от ужас. Опрях чело на стената и затворих очи. А всъщност ми се искаше да затворя ухото, опряно до телефонната слушалка.

— Майк почина снощи. Дев. Той... — Гласът ѝ пресекна, после отново укрепна. — Вдигна температура преди два дни и лекарят каза, че се налага да постъпи в болница. За всеки случай, така каза. Вчера ми се стори, че се подобрява. Кашляше по-малко. Седеше в леглото и гледаше телевизия. Говореше за някакъв голям баскетболен турнир. После... снощи... — Тя млъкна.

Чувах неравното ѝ дишане, докато се опитваше да се овладее. Аз също се опитвах, но сълзите вече обливаха лицето ми. Бяха топли, почти горещи.

— Стана много внезапно — промълви тя. После едва чуто добави: — Ще ми се скъса сърцето...

Усетих ръка на рамото си. Ръката на Дженифър. Хванах я. Питам се има ли някой в Чикаго, който да сложи ръка на рамото на Ани, за да я утеши, да ѝ вдъхне сили.

— Баща ти там ли е?

— Не. На поредната обиколка е. Във Финикс. Пристига утре.

— А братята ти?

— Джордж е тук. Фил ще пристигне с последния полет от Маями. С Джордж сме на... мястото. На мястото, където ще... Не мога да гледам как ще се случи. Макар той да го искаше.

Вече ридаше безутешно. Нямах представа за какво говори.

— Ани, с какво да помогна? Ще сторя всичко, само кажи.

Тя ми каза.

Да приключим през един слънчев априлски ден на 1974. Да приключим на онази къса крайбрежна ивица в Северна Каролина между градчето Хевънс Бей и Джойленд, увеселителният парк, който щеше да затвори врати две години по-късно; големите паркове все пак го докараха до фалит, въпреки усилията на Фред Дийн и на Бренда Рафърти. Да приключим с красива жена с избелели джинси и млад мъж с тениска с логото на Университета на Ню Хемпшир. Младият мъж държи нещо. В края на дъсчената пътека, облегал муцуна на едната си лапа, лежи териер Джак Ръсел, който не е жизнен като преди. На масата за пикник, където жената някога поднасяше плодови шейкове, стои керамична урна. Прилича донякъде на ваза без букет в нея. Не приключваме точно там, откъдето започнахме, но приблизително.

Много близо.

— Отново сме скарани с баща ми — каза Ани — и този път няма внук, който да ни събере. Когато се върна от проклетата си обиколка и разбра, че съм наредила да кремират Майк, побесня. — Тя се усмихна невесело. — Ако не се беше забавил заради проклетите си проповеди, можеше да ме разубеди. Сигурно щеше да ме разубеди.

— Ама... нали това е било желанието на Майк?

— Странна молба за едно дете, съгласна съм. Но да, беше категоричен. Двамата с теб знаем защо.

Да. Знаехме. Последното хубаво нещо винаги идва и когато видиш мрака да пълзи към теб, улавяш се за светлото и красивото. И се държиш с всички сили за него.

— Покани ли баща ти...

— Да дойде ли? Да, поканих го. Заради Майк. Отказа да участва в подобна езическа церемония, както я нарече. И съм доволна. — Тя хвана ръката ми. — Това е за нас, Дев. Защото ние бяхме тук, когато Майк беше щастлив.

Вдигнах ръката ѝ към устните си, целунах я, стиснах я лекичко и я пуснах.

— И той като теб спаси живота ми. Ако не те беше събудил, ако се бе поколебал дори за миг...

— Знам.

— Еди не би могъл да стори нищо за мен, ако не беше Майк. Не виждам призраци, нито ги чувам. Майк беше медиумът.

— Трудно е — пророни тя. — Толкова ми е трудно да се разделя с него. Дори с малкото, което е останало.

— Сигурна ли си, че искаш да продължим?

— Да. Докато все още мога.

Взе урната от масата за пикник. Майло погледна урната и отново отпусна глава на лапата си. Не знам дали разбираше, че вътре е прахта на Майк, ала добре знаеше, че малкият му приятел го няма.

Заставах до Ани и вдигнах хвърчилото с Исус, към което според инструкциите на Майк бях прикрепил малък джоб, колкото да побере половин чашка фин сив прах. Държах го отворен, докато тя наклони урната. Когато джобът се напълни, тя сложи урната между краката си и протегна ръце. Дадох ѝ макарата, обърнах се към Джойленд, където виенското колело „Каролайна“ се извисяваше на хоризонта.

„Летя!“ — беше извикал Майкъл през онзи паметен ден. Тогава не носеше шини, които да му пречат, нямаше ги и сега. Вярвам, че беше проявил много повече мъдрост от обсебения си от Христос дядо. Беше по-мъдър от всички нас може би. Нима е имало дете инвалид, което не е пожелавало да полети поне веднъж?

Погледнах Ани. Тя кимна, че е готова. Вдигнах хвърчилото и го пуснах. То мигом се издигна, понесено от хладния океански ветрец. Загледахме се в него.

— Твой ред е — промълви Ани и протегна ръце. — Той го пожела.

Взех връвта, като усещах тегленето, докато хвърчилото, вече оживяло, се издигна над главите ни, кимайки на фона на небето. Ани взе урната и тръгна надолу по пясъчния склон. Навярно я хвърли в океана, но аз наблюдавах хвърчилото и щом видях тънката сива ивица прах да се проточва след него, понесена от ветреца, пуснах връвта. Гледах как освободеното хвърчило лети все по-нагоре. Майк щеше да го наблюдава докрай, за да види колко високо ще се издигне, преди да изчезне, затова и аз го исках.

И аз го исках.

24 август 2012 година

Бележка на автора

Давам си сметка, че маниаците по панаирните термини (сигурен съм, че има такива) вече се канят да ми пишат и да ме информират (някои доста негодуващо), че много думи в езика, наречен от мен *дъра-бъра*, не съществуват: че лапнишараните никога не са били наричани *чинчили* и че хубавите момичета не са били кръщавани *бройки*. И ще имат право, но нека си спестят писмата и имейлите. Хора, нали тъкмо затова романите са художествена измислица?

Така или иначе повечето термини действително са от панаирния жаргон, отличаващ се с богатство и с хумор. Виенското колело наистина е наричано „Железария“; детските съоръжения са известни под общото название *клатушки*; да напуснеш града бързешком е *да си биеш камшика*. Давам само няколко примера. Задължен съм на Уейн Н. Кайзър, съставител на Речника на панаирния, цирков и водевилен жаргон. Качен е в интернет. От него ще научите още хиляди термини. Може би дори повече.

Редактор на тази книга е Чарлс Ардаи.

Благодаря, братле.

Стивън Кинг

Информация за текста

Информация за текста

\$orig_lang=en
\$orig_title=Joyland
\$year=2013
\$translator=Надя Баева
\$trans_year=2013
\$pub_year=2013
\$type=роман
\$category=трилър

Сканиране: Dave, 2014 г.

Разпознаване и корекция: filthy, 2014 г.

Издание:

Стивън Кинг. Джойленд

Американска, първо издание

Превод: Надя Баева

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Лилия Анастасова

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — ДИМО

ИК „Плеяда“, 2013 г.

ISBN: 978-954-409-335-8

notes

Едуард Г. Робинсън (1893-1973) — популярен филмов актьор, известен най-вече с ролите си на гангстер „Кий Ларго“ и на Уолтър Хъф в „Двойна застраховка“ по черния роман на Джеймс Кейн. Включен е в списъка на двайсет и петимата най-забележителни актьори на американското кино. — Б.пр.

Непреводима игра на думи: heaven (англ.) — рай; joyland (буквален превод от английски) — страната на веселието. — Б.пр.

По време на сушата през трийсетте години на миналия век почвата изсъхнала дотолкова, че се превърнала в прах, разнасян от силните ветрове. На моменти облаците затъмнявали небето чак до Ню Йорк и Вашингтон. Ерозирали милиони акри обработваема земя, стотици хиляди семейства (най-вече от Оклахома) били принудени да търсят прехрана в Калифорния и в други щати. Съдбата на тези хора, станали жертва на Прашните бури, наричани още „Черните лешояди“, са описани от Джон Стайнбек в „Гроздовете на гнева“ и в „За мишките и хората“. — Б.р.

Хазартна игра, популярна в САЩ в периода 1900-1970 г. Игралното поле представлява квадрат от дърво или от картон, в който са пробити стотици дупки, запълнени с навити листчета хартия. На всяко е отпечатан номер или комбинация от символи. Дупките са покрити с алуминиево фолио. Към играта върви списък с печелившите комбинации или номерата, включващ и наградите за победителите. Всеки играч плаща на „крупнето“ определена сума за правото да пробие с метален предмет фолиото на дупка по избор и да извади листчето. Ако номерът или символите съвпадат с онези, посочени в списъка, играчът печели парична или предметна награда. — Б.р.